

BURMESE CLASSIC .COM

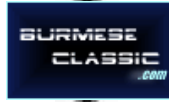
Signature

(ကျေးဇူးလက်ပျော်ဟာသလုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ကိုရွှေတေးသား

အပျိုကြီးတို့ရဲ့မေတ္တာ

www.burmeseclassic.com

မလွယ်လှဘူး။ စာရေးဆရာတွေများ တယ်ကြောက်ဖို့ကောင်း၊
 ဒါကြောင့်လည်း စာရေးဆရာဆိုရင် ဝေးဝေးကကို ဝေရာမဏီပဲ။
 တကယ်လို့များ သူ့ အဲသည်စာအုပ်ထွက်လာရင် ကျွန်မ
 တော့ လန်ဒန်မြေပဲယိုစားပြီး ငိုပစ်လိုက်မလားမပြောတတ်ဘူး။
 ဘုရားသိကြားမ၊လို့ ချုံ့ဖွဲ့ ... ကျွန်မအကြောင်းတွေ
 လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ ...။

ဟာသစာရေးဆရာ ကိုရွှေတောသားဆိုတဲ့ငနဲက အပျို
 ကြီးတွေအကြောင်းကို စာဖတ်သူတို့ပြုံးရွှင်ကြည်နူးနိုင်စေဖို့ လုံးချင်း
 ဝတ္ထုတစ်အုပ်ရေးမယ့်အကြောင်း၊ နီးစပ်ရာအပျိုကြီးတွေရဲ့ အတွင်း
 ရေးတွေကို မသိမသာ လေ့လာအကဲခတ်နေတဲ့အကြောင်း၊ သူ
 လေ့လာသိရှိထားသမျှတွေကို အမည်နာမ၊ နေရပ်ဒေသတွေလွဲလို့
 ရေးမယ့်အကြောင်းကြားရတော့ မတော်လို့များ ကျွန်မအကြောင်း
 သူရေးတဲ့စာအုပ်ထဲပါသွားရင် ဒုက္ခဆိုပြီး ရင်တမမ ဖြစ်နေရတာ
 အမှန်ပါ။

ကိုယ့်အကြောင်းတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အမည်နာမ
 မတူ၊ နေရာဒေသတွေ လွဲထားလေတော့ (တကယ်တော့ လူလည်
 ကြီးလုပ်တာပါ ... နော) ဒင်းကို ဘယ်လိုမှအမှန်ချေလို့ ရမှာ
 မဟုတ်ဘူး။ အသရေဖျက်မှုအတွက် ရှေ့နေငှားပြီး တွယ်ဖို့ရာလည်း

ကျွန်မ 'ကျမငေးသူ မြမဉ္ဇူ'ရဲ့ အသက်လား။ အဟွန်းဟွန်း... ဘာရှိဦးမှာလဲ၊ နှစ်ဆယ်ကျော်လို့ ဆယ့်ငါးနှစ်ထပ်ပေါင်းလိုက် (၃၅)နှစ်ပဲ ရှိပါသေး။ ကိုင်း... သည်တော့ အသက်ကြီးသွားပြီလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူးနော် ...

အဲသည်လို အသက်ဘာမျှမကြီးသေးတာတောင်မှ ကျွန်မနေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲ လမ်းထဲက 'အပျိုကြီး... အပျိုကြီး'နဲ့ မထိခလုတ် ထိခလုတ် ခေါ်တတ်ကြလေရဲ့။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်အခေါ်ခံချင်ပါ့မလဲ။ စွဲသင့်တဲ့အချိန်မှာမစွဲခဲ့လို့ သည်အသက်အရွယ်ထိ ရောက်လာခဲ့တော့လည်း ဘာမှခွန်းတုံ့ပြန်မနေတော့ပါဘူး။ တေတေကလေးနိတ်လို့ တိတ်တိတ်ကလေးနေခဲ့ရတာပေါ့။

"ဟဲ့... သမီး၊ ညည်းအသက်အရွယ်က မငယ်တော့ဘူး။ အရပ်ထဲက 'အပျိုကြီး... အပျိုကြီး'လို့ခေါ်နေကြလေတော့ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ မြီးကောင်ပေါက်မလေးတွေနဲ့ သွားတုဖို့ရာ မစဉ်းစားလေနဲ့၊ ကြပ်ကြပ်သတိထား..."

အမေက ကျွန်မကို အဲသည်လိုသတိပေးတယ်။ အမေ့ရဲ့သတိပေးစကားနဲ့အညီ ကျွန်မလည်း အပျိုကြီးဆိုတဲ့အကြောင်း ဗျူဟာပွတ်နဲ့ညီအောင် တကယ်ဆိုက်နဲ့ကိုင်နဲ့နေရတာပဲပေါ့။

တကယ်တော့... ကြင်ဖော်မှာ ကြင်ဖော်ဘက်ကယ်နဲ့ လည်ယှက်ကာ တူစုံမနှံ့ရတဲ့ဘဝဆိုတာ အတိတ်ကံဝဋ်ကြွေးပါလာလို့များလားမသိဘူး။ အရင်းခံ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သားသမီး

ကျွန်မရဲ့နာမည်လား ...

မြမဉ္ဇူ ... တဲ့။

ဇာတိက ကျမငေးက။ လက်ရှိမှာတော့ "ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ"ဆိုသလို မြို့ပြရန်ကုန်ရဲ့တစ်ဖက်ကမ်းက ဒလဘက်ကို ရောက်နေတယ်။ မံတတ်နိုင်ဘူးလေ... ဘဝဆိုတာက "ပျော်ရာမှာမနေရ တော်ရာမှာနေရ"ဆိုတဲ့စကားက အရှိသားကလား။

ဒလဆိုတာ ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး။ ရန်ကုန်ဘက်ကို သွားချင်တဲ့အခါ စက်သမ္မန်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကူးတို့ကူး ဖက်သင်္ဘောကြီးတွေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မနက်ကိုးနာရီကနေ ညကိုးနာရီအထိ အလွယ်တကူ အဖိုးနည်းဝန်ပါ ကူးသန်းနိုင်တာပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ... မိုးတွင်းရောက်ရင် ဗွက်နဲ့ကြဲပြီး၊ နွေအခါ ရေအခက်အခဲလေး ရှိတတ်တာမျိုးပါ။ ဒါလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ပြေလည်စပြုလာပါပြီ။

တွေ့ရုံအညီနဲ့ ကိုယ့်ငယ်ပေါင်သူငယ်ချင်းမတွေ့ကို မြင်လေတိုင်း အပျိုကြီးဘဝက ကျွတ်ချင်တာအမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ... လင်မရ နိုင်တာ၊ ဖူးစာဘက်ကို မရနိုင်တာက ခက်နေတယ်။ အဲသည်အခါ မှာ 'ဟန်ကိုယ့်ဖို့ မာန်သူ့ဖို့' ဆိုသလို ခပ်တည်တည်၊ ခပ်တင်းတင်း နေရတာကိုက စိတ်ထဲမတော့ အမွန်းကြပ်သား။

အဲသည်မှာ 'လိုတာမရ ရတာမလို' ဆိုတဲ့ စကားလုံးကြီး ကလည်း ကျွန်မလိုဘဝတွေ့တွေ့ကို အပျိုကြီးအကန့်ထဲကို တွန်းပို့ လိုက်သလားမှမသိဘဲ။

ကြည့် ...

ကျွန်မမှာလည်း ခံစားတတ်၊ ချစ်တတ်တဲ့နုလုံးသား ရှိ တာပဲ။

မရှက်မကြောက်စတမ်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်မလို နှစ်ဆယ် ကျော်၊ သုံးဆယ့်ငါးအရွယ်တူတွေအပေါ် ရင်ခုန်တာပေါ့။ နုလုံးသား လိပ်ပြာ တောင်ခံခတ်တာပေါ့။ မှန်ရွှေပြုပြင်တင်းရယ်က မယ်ခုမျှော် တာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ... ကျွန်မနဲ့ရွယ်တူ ယောက်ျားသားတွေကို ဘယ်လိုများနားလည်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူးရှင်။ သူတို့ရဲ့အာရုံတွေ ဟာ၊ ဓာတ်တွေဟာ ကျွန်မတို့လို သက်တူရွယ်မျှတွေအပေါ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးရှင်။ ပင်လယ်တောင်ဖြတ်ကူးလိုက်ချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိတ်တံလေးတွေအပေါ်ပဲ အာရုံကျနေတာ၊ ဓာတ်ကျနေတာ။ နို့ပြီ စုတ်ကိုမှ မော်တာနဲ့ထုချင်နေကြတာ။ ဒါတောင် အသက်သိပ်ကြီး

သေးတာ မဟုတ်သေးဘူးနော်။ ပမာခိုင်းနှိုင်းရရင် နွားတောင်မှ အိုပြီဆိုရင် မြက်နုမှ ကြိုက်သတဲ့။ ဟွန်း ... ဟွန်း ...

ဒီလိုဆိုတော့ ... ကိုယ့်နဲ့ရွယ်တူ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီး သူတွေက စိတ်မဝင်စားကြဘူး။ ဒါဆို စိတ်ဝင်စားသူတွေ မရှိတော့ ဘူးလားလို့ မေးကြလိမ့်မယ်။ ဘယ်မရှိဘဲနေမှာတဲ့လဲရှင် ...

ရှိပါရဲ့ ... ရှိကိုရှိပါရဲ့ ...

အဲ ... ရှိတဲ့အရွယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ထက် အသက်ခေါက် ချိုးမကငယ်တဲ့ လူပျိုပေါက်စကလေးတွေ။ သူတို့က အချစ်ကို လက်တည့်စမ်းချင်ကြတယ်။ ချိုပေါက်စမို့ ချိုသွေးစရာ ရှာတတ် ကြတယ်။ အံ့မယ် ... ဘယ်ကအတတ်ကောင်းတွေ ဆည်းပူးထား သလဲမသိဘူး။ ခြေဆင်းတွေ၊ ပရိကံတွေ၊ ပတ်ပျိုးတွေတောင် လုပ်မနေကြတော့ဘူး။ 'လူပျိုပေါက်စလက် ဝက်ခြီး' ဆိုလားပဲ။ အင်မတန်မှသွက်ကြတယ်။ ကွင်းရှိလို့များကတော့ ခြေစွမ်းအင်မတန် ပြုချင်ကြတာ။ ကန်ရှိလို့ကတော့ ဒိုင်ဗင်ပစ်ပြီး ကူးချင်တတ်ကြတာ။ ဒါပေမယ့် ... ရွက်ကျပင်ပေါက်လို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သွေးဆူတုန်း အရေးတယူမဆုံးရှိုက်တဲ့ ငတီလေးတွေ။ အစာဝလို့ ရိုးအီသွားပြီဆိုရင် လှည့်တောင်မကြည့်တတ်ကြလို့ ကိုယ့်ထက်ငယ်သူများတော့ ဘယ်လောက်ပဲရိုးရိုးသားသား ချစ်ပင် ပျိုးလို့ ချစ်မိုးစွေပါတယ်ပြောပြော မယုံကြည်ပေါင်၊ အလေးတယူ မပြုပေါင်။ ကိုယ်က သနားပြီး လက်ခံလိုက်မယ်ဆိုပါစို့။ အရပ်က ဘာပြောကြမလဲ။

“ဒီကောင်မနယ် ... ကိုယ့်အရွယ်မှ အားမနာပါး

မနာ၊ ကလေးကို မုန့်ပေးကြိုက်တယ်”

အဲသည်လိုမျိုး ကဲ့ရဲ့စကားတင်း ပြောကြဆိုကြမှာက အသေအချာ။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့လို အပျိုကြီးစာရင်းဝင်တွေအတွက် ကျိန်းသေပေါက်စွဲရာ ပူးစာဖက်ချစ်သက်ဝေတွေကတော့ ‘အုန်းသီး အူထွက် အဆံချောင်’ တဲ့ ‘ဘုန်းကြီးလူထွက် ဉာဏ်ပြောင်’ တွေပါပဲ။

ကျွန်မသူငယ်ချင်း ကလေးက မကြွယ်တို့၊ သုဝဏ္ဏက မြပန်းခင်တို့ဆိုရင် အုန်းသီးအူထွက်တဲ့ ဘုန်းကြီးလူထွက်တွေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သူတို့မိန်းမသားတွေကိုယ်တိုင် ဦးစီးဦးဆောင် ပြုလို့ ပဲပြုတ်ရောင်းကျွေး၊ ငါးရောင်းကျွေးနဲ့ အပျိုကြီးဘဝကို နိဂုံးချုပ်ခဲ့တာ။

ကျွန်မအနေနဲ့ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ဘုန်းကြီး လူထွက်ဆိုတာကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ ဓာတ်ကြီးကိုကိုင်ဆို ကိုင်လိုက် ချင်တော့တယ်။ အဲသည်လူပြန်တော်တွေဆိုရင် ဒိုးဆလံ ဒင်ဆလံ ပါပဲ။

လူပြန်တော် အတော်များများက အတော်ဝွတ်းကုကျုပုဂ္ဂိုလ် တွေ။ မျက်စိမှိတ်လိုက်လို့များကတော့ အခန့်မသင့်ရင် ငရဲမှာ ပူးတွဲတရားခံအဖြစ် ပါမသွားနိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့် ဆို ရေစက်ချတရားဟောရင်းက ရလာတဲ့ငွေတွေ၊ သူတစ်ပါး ရေစက်ချလှူဒါန်းထားတာတွေ မပါဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ကလေးက မကြွယ်နဲ့ပူးစာဘက် လူပြန်တော်ဦးဆုံးပေ ကြီးဆိုရင် မဟာဘုတ်တို့၊ သုံးတန်ပေါ်နိစ်တို့နဲ့ ဗေဒင်ဆရာလုပ်

နေတာ။ သုဝဏ္ဏက မြပန်းခင်ရဲ့လူပြန်တော်ကြီးကတော့ သုဝဏ္ဏက ဆရာပြည်သိမ်းဆိုပြီး ဆေးကုနေလေရဲ့။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီး လူထွက်နဲ့ပူးစာဖက်လို့များကတော့ ဗေဒင်ဆရာကတော်၊ ဆေး ဆရာကတော်လောက်သာဖြစ်မှာမို့ ကျွန်မအဖို့တော့ ‘တော်ပါရှင် တန်ပါရှင်’ ထဲကပါပဲ။ သည်အတွက် မကြွယ် (ကလေး)ကတော့ အပြောရှာသား။

“အေး... အဲဒါကြောင့် ညည်း အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ သိပ်ပြီးတော့လင်စံရွေးမနေနဲ့၊ လင်စံရွေးရင် လင်ရွေးနဲ့ ညားတတ်တယ်၊ တို့ကတော့ လင်ရတဲ့အပေါ် စိတ်မညစ် ပေါင်။ ပူတူတူးလေးယိုစံကြော်ငြာလို ‘စားပြီးရင်းစားချင်ပဲ’ တဲ့”

“အပျိုကြီးဘဝ ကျွတ်ဖို့ရာကတော့ အုန်းသီးအူထွက် အဆံချောင်တဲ့ ဘုန်းကြီးလူထွက်တွေနဲ့တော့ မဆုံပါရ စေနဲ့ မကြွယ်ရယ်၊ တော်ကြာမှ ‘အပျိုလိုမနေမိလို့ ကိုယ်ရိ တယ်လေး’ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

တကယ်ပါ... ဘုန်းကြီးလူထွက်များတော့ ပူးစာကိုမဖက် ချင်တာ အမှန်ပါပဲ။ ကျွဲမငေးမှာ ကလေးဘဝလုနီးက အဒေါ် မရွေ့ချစ်က ဘုန်းကြီးလူထွက် ဦးခင်စိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်။ နွားမောင်းတာတောင် ပါဠိအနက်က မလွတ်ချင်ဘူး။ ‘ဟယ်... သည်နွား၊ သယ်... ထိုနွား’ လုပ်သေးတယ်။ အိမ်ကို သက်ငယ်မိုး တော့လည်း တစ်ဖက်က အတည်၊ တစ်ဖက်က ပြောင်းပြန်။ သည်တော့ ဘုန်းကြီးလူထွက်ဆိုရင် ‘ဝေရာမထိသိက္ခာပဒံ’ ပါပဲ။

အဲသည်အတွက် ...ဆေးဆရာလူပြန်တော် သုဝဏ္ဏက ဆရာ
ဦးပြည်သိမ်းရဲ့ကတော် ကျွန်မရဲ့သူငယ်ချင်း မြပန်းခင်က စောဒက
တက်ပါသေး။

“အေး... ညည်း အဲဒါကြောင့် ငှက်ပျောတုံးဖက်ပြီး
သေရမယ့် အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ” တဲ့။

ဪ... နီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ထဲကလို ...

“ပတ်ဝန်းကျင် xxx အသိုင်းအဝိုင်းကကွယ် xxx

ပြောချင်တာတွေလဲ xxx ပြောကြပါစေကွယ် xxx”

ဆိုသလို ဘယ်သူတွေဘယ်လိုပြောပြော ဘာပဲပြောပြော
ကျွန်မကတော့ လိုတာမရလို့ကတော့ ရာသက်ပန် အပျိုကြီးအလံ
ကို လွှင့်ထူထားမှာ။

တကယ်ပြောတာ ... အဟုတ်။

ဒါပေမယ့်လည်း ဖူးစာကံဆိုတာက အခက်သားကလား။

‘လုံထမ်းလာတာ မြင်ရပေမယ့် ကံထမ်းလာတာတော့

မမြင်ရ’ တဲ့။

ဟုတ်ပဲ။ တကယ်ဟုတ်တာပဲ။

‘အကြောင်းကံများကရယ် ပေါင်းဖို့ဖန်လာတယ် ဒီဘဝမှာ

ကြုံရလေတယ်ကွယ်’ ဆိုသလို အချိန်တန်တော့လည်း နွားပိန်ဟာ
ကန်ခဲ့ပေပြီပဲ။

“အပျိုကြီးရေ ... မနက်ဖြန် ဝါဆိုလပြည့်နေမှာ

ရန်ကုန်ဘက်ကမ်းမှာရှိတဲ့ ဘုရားစုံကို သွားဖူးကြမယ်၊

အဲဒါ လိုက်ပါကြမယ့်ကလေးတွေကို ဦးဆောင်ထိန်းသိမ်း

ပေးပါ” တဲ့။

သည်ကတည်းက ကိုယ့်နေရာ၊ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို ကျွန်မ ရိပ်စားမိနေပါပြီ။ ပြောမယ့်လို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ နေတဲ့လမ်းက လူတော်တော်များများဟာ အဲသည်လိုမျိုး တစ်စု တစ်ဝေးတည်း သွားရောက်ပျော်ကြရမယ့်ပွဲတွေကို ဖန်တီးလေ့ရှိကြ တယ်။ တန်ခူးဆိုတဲ့ သင်္ကြန်ကအစ တပေါင်းဆုံးတဲ့အထိ ရန်ကုန် တက်ပြီး ပျော်ပွဲစားထွက်တာမျိုးတွေ၊ ဘုရားဖူးတာမျိုးတွေ (လိပ်ခွ တူးအာလည်း ပါပေသပေါ့)ကို လုပ်တတ်ကြတာကလား။ အဲသည် လို ပွဲတွေတိုင်း ကျွန်မကလည်း ပါချင်ချင်ရယ်။

အခုကတော့ ... ဝါဆိုလပြည့်နေ့။

ကျွန်မတို့တောမှာဆိုရင် ဝါဆိုလပြည့်နေ့ရောက်တဲ့အခါ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအဖော်တွေ တစ်စုတစ်ဝေးနဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်က တောတွေထဲတိုးပြီး သဘာဝအတိုင်းပေါက်ရောက်ရင်သန်ဖူးပွင့်နေ ကြတဲ့ သဘာဝအရိုင်းပန်းကလေးတွေကို ဝါဆိုပန်းအဖြစ်သတ်မှတ် ခူးယူကြတယ်။ အခိုင်လိုက်မဟုတ်ရင် သီတန်တာသီ၊ ကုံးတန်တာ ကုံးပြီး ရွာဦးစေတီ၊ ဘုရားရုပ်ပွားတော်တွေမှာ ကပ်လှူကြတယ်။ တကယ့်ကိုပျော်စရာကြီးပါ။

အဲ ... ခုလိုမျိုး မြို့ပြရန်ကုန်ဧရိယာကို ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ တောမှာတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ စိတ်ဆန္ဒ ဝါသနာတူရာတွေစုစည်းပြီး သမ္ဗန်ကိုစင်းလုံးငှား၊ ကမာကသွယ် ချောင်းအတိုင်း ရန်ကုန်မြစ်ပြင်ကိုထွက်၊ ပန်းဆိုးတန်ဆာကံတူး ပြီးတော့မှ ဗိုလ်တထောင်ဘုရား၊ ဆူးလေစေတီ၊ ရွှေတိဂုံစေတီ၊ ကမ္ဘာအေးစေတီ၊ ကိုးထပ်ကြီး၊ ခြောက်ထပ်ကြီး၊ ငါးထပ်ကြီး

စွယ်တော်မြတ်စေတီ၊ မင်းခမ္မကုန်း အစရှိသဖြင့် အလျဉ်းသင့်တဲ့ ဘုရားပုထိုး တန်ခိုးကြီးစေတီတော်တွေမှာ ပန်းဝယ်ကပ်ကြ၊ ရေ သပ္ပာယ်ကြ၊ ရိခိုးဖူးမြော်ရင်း ဆုမွန်ကောင်းတွေတောင်းကြ၊ ပြီးတော့ အရိပ်အာဝါသကောင်းကောင်းမှာ ပါလာတဲ့စားကောင်းသောက် ဖွယ်ရာတွေကို တပျော်တပါး စုဝေးဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြနဲ့ အင် မတန်ကို ပျော်စရာကောင်းတဲ့နေ့ကလေးတွေပဲပေါ့။

အဲ ... အဲသည် ဝါဆိုလပြည့်နေ့တစ်နေ့မှာပဲ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားတံခါးချပ်တွေဟာ သံချက်တွေအခိုင်အမာထိုးထားပါ လျက်နဲ့ သူ့အလိုလိုပွင့်သလိုမျိုးဖြစ်တော့တာပဲ။ ဆီမထည့်ဘဲ ပေယျာလကန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ပတ္တာချက်တွေဆိုရင်လည်း ပွင့်ချင်လိုက် တာမှ တကျွံကျွံဖြစ်လို့။

ဘာလဲ ... ကျွန်မတင်စားပြောဆိုနေတာကို ဘူးလုံးနား မထွင်းဖြစ်နေကြသလား။ ဒါဆိုရင်လည်း ... ပြောင်ပဲပြောတော့ မယ်လေ။

အဲသည်နေ့မှာ ကျွန်မရဲ့ဘဝ၊ ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားထဲကို ဝင်ရောက်လာမယ့် လူညံ့ယဉ်တစ်ယောက်ကို စတွေ့တာပဲရင်။ အဲဒီကစတွေ့တာပဲ ဟိဟိလိုပြောလိုက်ရင် တော်တော်လေးရွှေပိုးထိုး လို့ ပြောကြမယ်လားမသိ။

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မတို့အားလုံး တစ်စုတစ်ဝေးကြီး သမ္ဗန် ဆိပ်ကို ဆင်းခဲ့ကြတယ်။ အဆင်ပြေတဲ့သမ္ဗန်တွေပေါ်ကို သူ့အစုနဲ့ သူ တက်လိုက်ကြတယ်။ အဲမယ် ... ဖူးစာကံက တစ်ရေးနိုးလာ တယ်ပြောရမလား မသိဘူး။ လူညံ့ယဉ်ကိုယ်တော်ချောက ကျွန်မ

စီးတဲ့သမ္ဗန်ပေါ်ပါလာတယ်။ သူ့ကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကနေ့ကျ ပါလာရတာလဲ။ ကျွန်မတို့လမ်းထဲ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း တစ်ခါဖူးမျှ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါနဲ့သိကျွမ်းလို့ပါလာရပါလိမ့်။

ကျွန်မက စူးစမ်းတဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်လိုက်တော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုအုတ်ကိုညိုယဉ်နဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားတယ်။ ကျွန်မရင်ထဲ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ဒီနံ့ခနဲကို ဆောင့်တက်သွားတော့တာ။

အင်း ... လူပုံက သေသေချာချာကြည့်လေ၊ ဥပမိရုပ်ဖြူးလေ။

မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း၊ ပါးပြင်စုံစုံ၊ နှာတံက ပေါ်ပေါ်၊ အသားက ကြေးနီရောင်ခပ်ညိုညို၊ မင်သားကြီးကျော်ဆွေဆောင်းတတ်တဲ့ ဦးထုပ်မျိုးကိုဆောင်းထားတော့ ကြည့်ရတာ ညှို့ဓာတ်ရှိတယ်လို့ဆိုရမှာပဲ။ ပြင်ပဗဟုသုတတွေ အတော်အသင့်ဖတ်ထားတော့ အင်္ဂပိဇ္ဇာနည်းနဲ့ ခန့်မှန်းကြည့်ရတာ မဆိုးပါဘူး။ လူသူပရိသတ်အပေါ် သြဇာပေးနိုင်တဲ့အနေအထားမျိုး၊ အင်း ... လက်ဖဝါးပြင်ကြည့်ရရင်ဖြင့် ကြာသပတေး၊ ဂြိုဟ်ခုံတို့၊ သောကြာဂြိုဟ်ခုံတို့ မောက်၊မမောက် သိနိုင်မှာပါပဲ။ ဒါလည်း ... တစ်နေ့ကျရင် သိနိုင်မှာပဲမဟုတ်လား။ အဟင်းဟင်းကျောချမ်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

ကမာကသွယ်ချောင်းကနေ ရန်ကုန်မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို တူးတော့မယ်အလုပ်မှာ ကျွန်မနံ့ဘေးမှာရှိတဲ့ ပူစူးမက ...

“ဪ ... ဒါနဲ့ အန်တီမြမဉ္ဇူကို သမီးရဲ့လေးလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ဆိုပြီး ကိုယ်တော်ချောလူညိုယဉ်ကြီးနဲ့ ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးတော့တာပါပဲ။ လက်စသတ်တော့ သင်းတို့က တူမနဲ့ ဦးလေးဖြစ်နေတာကိုး။

“လေးလေးရေ ... ဒါ ပူစူးမတို့လမ်းထဲက အန်တီမြမဉ္ဇူတဲ့၊ နာမည်လေးက လှသလို၊ လူကလဲ လှတယ်နော်၊ ပြီးတော့ ... အပျိုကြီး”

“အယ် ...”

ပူစူးမရဲ့စကားက ကျွန်မရဲ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူသွားစေသလားမသိဘူး။ သေချာတာက မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲတက်သွားမယ်ဆိုတာပါပဲ။

“သိရတာဝမ်းသာပါတယ် ... မမြမဉ္ဇူ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ကိုမောင်လွမ်းသောင်းပါ၊ တောင်စွန်းကနေ အလည်ရောက်လာတာပါ”

အပြောအဆိုက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှပါတယ်။

ပြီးတော့ ... သတ္တုဓာတ်လား၊ သံလိုက်ဓာတ်လား၊ ဘာဓာတ်လဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ တစ်ဖက်သား (အထူးသဖြင့်) ကျွန်မအပေါ် ဆွဲဆောင်နိုင်တာကတော့ ရာနုန်းပြည့်ကို သေချာတယ်။ သည်လိုနဲ့ပဲ တောင်စွန်းက ကိုမောင်လွမ်းသောင်းနဲ့ ကျွန်မကျုံ့မငေးက မြမဉ္ဇူတို့ စတင်သိကျွမ်းခဲ့ရတယ်။

ရှက်လည်းရှက်မနေတော့ပါဘူး။

သူနဲ့အကြည့်ချင်းဆုံ စကားလက်ဆုံကျမိတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်းမရဲ့မသိစိတ်မှာ သူ့အပေါ် အာရုံညွတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒေဝီဟောင်းသီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ထဲကလို ...

“မြင်မြင်ချင်းပင် xxx ဘာကြောင့်များ ချစ်ချင်တယ် ဘဝဟောင်းက xxx ပျိုဆုတောင်းကြောင့်ထင်တယ် xx ယုံကြည်ပါသနော် xxx မောင့်ကိုသာ အစဉ်တကယ် ချစ်လက်စ မကုန်ဘူးကွယ် xxx”

ဆိုတာလေ။

ဒါကြောင့် ရှေးပညာရှိတွေ ဆိုခဲ့ကြတာကလား။ မိန်းမများဟာ ချစ်မိပြီဆိုရင် ဘာကိုမှခွဲခြားမမြင်ကြတော့ဘူးတဲ့။ ကျွန်မကတော့ အဲလိုဟုတ်ပေါင် ... ကျွန်မနဲ့ပူးစာမက်မယ့်သူက အုန်းသီးအူထွက်မဟုတ်ရင် တော်ပြီ။ ဒါဆိုရင် ကျွန်မအပေါ် ‘ဟဲ့ ... မြမဇ္ဈ၊ ညည်း ငါတို့လို လရေးသတ် လင်တစ်ယောက်တောင် ရအောင်ယူနိုင်လား’ ဆိုပြီး တင်တင်စီးစီးပြောတတ်တဲ့ မကြွယ် (ကလော)တို့၊ သုဝဏ္ဏမြပန်းခင်တို့ကို ‘ဟဲ့ ... ရပြီဟဲ့ ... ရပြီ ငါရတဲ့လင်ဟာ နင်တို့ရတဲ့ အုန်းသီးအူထွက် အဆံချောင်တွေ မဟုတ်ဘူး’ လို့ ကောင်းကောင်းကြီးကို မော်ကြားပစ်လိုက်မှာ။

အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ မိန်းမသားတစ်ယောက်အပို သူ့ဘဝကို ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်မှာ ထာဝရရာသက်ပန် မြှုပ်နှံလိုက်ရခြင်းပါပဲ။ သည်တော့ ... အနှောင်းသေချာဖို့ရာ အတွက် အစကောင်းဖို့လိုလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တောင်စွန်းက ဆိုတဲ့ ကိုမောင်လွမ်းသောင်းဆိုတဲ့ လူညိုယဉ်ကြီးကို ခေါင်းအစ

ခြေအဆုံး သေသေချာချာ လေ့လာထားဖို့လိုတာမို့ နေကာမျက်မှန် ထုတ်တပ်ပြီး ဆောင်ထားတဲ့ဦးထုပ်ကနေ မျက်နှာ၊ လည်ပင်း၊ ရင်ဘတ်၊ ဝမ်းဗိုက်၊ အဲ ... ထား ထားပါတော့၊ စီးထားတဲ့ဖိနပ် နှယ် အကဲခတ်လေ့လာကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အပြစ်ကလေးတစ်စက် တောင်မှ ရှာလို့မတွေ့ပါဘူး။

သည်လိုနဲ့ ရန်ကုန်မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး ပန်းဆိုးတန်း နန်းသီတာ သမ္ဗန်ဆိပ်ကိုရောက်တယ်။ လူတွေ အလှူအလှူ ဆင်းသွားကြ တယ်။ နောက်ဆုံးဆင်းမှာက ... ကျွန်မ။

‘လှေအဆင်း မြင်းအတက်’ တဲ့။

ခက်ခဲတဲ့သဘောကို ဥပမာပေး ပြောဆိုတာပါ။ ဒါကို သတိမထားလိုက်မိတဲ့ကျွန်မက သမ္ဗန်ဦးပေါ်မှအဆင်း လှိုင်းတစ်ချက် အဆောင်မှာ ဟန်ချက်ပျက်သွားတော့တယ်။

“အိုး ... အမေ ...”

ကျွန်မကို လှမ်းပွေ့ထားလိုက်သူကတော့ တောင်တောင် စိမ့်စိမ့် တွေးမနေကြပါနဲ့တော့။ တောင်စွန်းက ကိုမောင်လွမ်းသောင်း ကိုလွမ်းသောင်းကြီးပဲပေါ့။

သူကလည်း တော်တော်နဲ့မလွှတ်သလို၊ ကျွန်မကလည်း အကြာကြီးငြိမ်နေမိလေတော့ ပါလာတဲ့လမ်းသူလမ်းသားတွေ ပိုတာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတွေတီးပြီး ‘ဟေး ... လူပျိုကြီးနဲ့ အပျို ကြီး ... လူပျိုကြီးနဲ့ အပျိုကြီး’ လို့ အော်ဟစ်ကြမပဲ လူချင်းခွာမိ ကြတယ်။

“အိုင် အမ်- ဘဲရီးဆောရီး” တဲ့။

ကြည့်စမ်း ... ယဉ်ကျေးလိုက်တာ၊ ရည်မှန်လိုက်တာ။ မတော် ... သာမန်လူဆိုရင် 'မတော်လို့နော် ... ခွင့်လွှတ်ပါ' လို့ ပြောမှာပဲ။ အဲ ... ဘုန်းကြီးလူထွက်ဆိုရင် 'အို ... ကန်တော့၊ ကန်တော့၊ ခန္တီစ သည်းခံလော့ ဒကာမလေး' လို့ နှုတ်ကထွက် မှာပေါ့။ ကြည့်စမ်း ... ခုကျတော့ ဘိုလိုကိုမှုတ်ထည့်လိုက်တာ။ သည်ကတည်းက တောင်စွန်းကိုလွမ်းသောင်းကြီးဟာ ဘိုဇာတတ် တဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ အထင်ကြီးမိတာနဲ့အမျှ အမှတ် တွေတောင်မှ ပိုပေးမိသေး။

"နိုး ပရလတ်ဘလမ်း၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ဪ ... ဒါထက်၊ ဘုရားတွေဖူးပြီးလို့ အနားယူအပန်းဖြေ ထမင်း စားကြတဲ့အခါ ကျွန်မတို့ဝိုင်းမှာ လာစားပါနော်၊ ကျွန်မ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ... တစ်ယောက်စာမက အပို တွေထည့်လာလို့ပါ"

"သိုင်းခရူ ဘဲရီးမတ်ချ်"

လုပ်လာပြန်ပါပြီ။ ကျွန်မစိတ်ထဲ အထင်မကြီးကြီးအောင် လုပ်လာပြန်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ပဲ သူနဲ့ကျွန်မ ရင်းနှီးသွားတယ်ဆိုပါတော့။ သူ့တူမ ပုစူးမကလည်း 'တို့လေးလေးတော့ အန်တီမြမညွန့်တွေမှ ဈာန်လျှောသွားပြီဟေ့' ပြောင်နောက်သွားပြီး တခြားအုပ်စုနဲ့ပါသွား တယ်။ သည်တော့လည်း ကျွန်မနဲ့သူနစ်ယောက်ပဲ ဘုရားရင်ပြင် တော်ပေါ် ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆုတွေပန်ကြတယ်။

စောင်းတန်းကအဆင်းမှာ သူကပဲ အတင်းခေါ်လို့ အအေး ဆိုင်ထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဆီးကြရည်နှစ်ခွက်မှာပြီး အေးအေးလူလူ စကားတွေပြောခဲ့ကြတယ်။

"မအိုက်ဘူးလားဟင် ... နေရပ်ထဲရောက်နေပြီပဲ၊ ဦးထုပ်လေးဘာလေး ချွတ်ပါလား"

"ကိစ္စမရှိဘူး ... မြ၊ ကို အဲသည်လိုပဲနေတတ်လို့ ပါ" တဲ့။

ကြည့်စမ်း ...

အတော်သွက်တဲ့လူ။ အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းလဲပစ်လိုက် တာ။ ကျွန်မကို 'မြ' တဲ့။ သူ့ကျတော့ 'ကို' တဲ့။ အင်းလေ ... ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း သည်လိုပဲဖြစ်စေချင်တာကြောင့် သူ့ အပြောလေးတွေမှန်သမျှ စောင်းခတ်သံကို နားသောတဆင်နေရ သလိုပါပဲ။

အဲသည်မှာ စကားတွေဆိုဖြစ်ကြတော့ ရိုက်မစစ်ရပါဘဲနဲ့ သူ့စကားတွေထဲမှာ ဝန်ခံချက်တွေပါလာတယ်။

အိမ်ထောင်မရှိ လူပျိုကြီးဖြစ်တဲ့အကြောင်း။

ငွေကြေးဥစ္စာ အဆင်ပြေချောင်လည်တဲ့အကြောင်း။

သူ့မှာ လိုအပ်နေတာက စိတ်တူကိုယ်တူ ဘဝအဖော်မွန် ပဲဖြစ်ကြောင်း။

သည်လောက်ပြောရင်ဖြင့် ခေတ်ပေါ်အချစ်ဝတ္ထုဇာအုပ် တွေ နောကျနေအောင်ဖတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မအဖို့ သည်ရွှေစွန်ညို ကြီး ဘာကိုလိုလို့ ဝဲနေသလဲဆိုတာ သဘောမပေါက်ဘဲရှိပါမလား။ ပုစူးမတို့အုပ်စု အအေးဆိုင်ထဲဝင်လာတော့ နောက်ထပ်တစ်မျိုး တိုးတော့မယ့် သူ့စကားတွေဟာ တုံ့ခနဲရပ်သွားတယ်။ တော်လောက် ပါပြီလေ။ သည်လောက်ဆိုရင်ပဲ အတော်ကလေးခရီးရောက်ခဲ့တာ ကလား။

နောက်နေ့တွေ အနာဂတ်ကာလတွေ ရှိပါသေးတယ်။
 အဲဒီအခါကျရင် ရဲရဲကြီးသာဖွင့်ပြောပေးရော။ ကျွန်မက
 လည်း ပုတ်သင်ညိုကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြဖို့ရာ အဆင်သင့်။
 နောက်များမကြာခင် သူ့နဲ့ကျွန်မဟာ ကြင်ဖော်မှာကြင်
 ဖော်ဘက်တွေ ဖြစ်သွားကြမယ်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝရောက်ကြပြီး
 သူ့ဒေသတောင်စွန်းဆီ၊ ကျွန်မဒေသ ကျွဲမငေးဘက်ဆီကို ဆွေပြ
 မျိုးပြ မျက်နှာပန်းလှလှ သွားကြမယ်မဟုတ်ဘူးလား။
 ကျွန်မအတွက်တော့ မျှော်လင့်ချက်တွေပြည့်တော့မယ်။
 ပျော်ခွင့်ရက်တွေနဲ့ ပေါင်းစည်းရတော့မယ်။
 ဝါမဆိုရတော့ဘဲ အပျိုကြီးဘဝက လွတ်မြောက်ရတော့
 မယ်။
 သည်အခါကျမှ တိုင်ပေါ်အလံစိုက်ပြီး ငါမှငါလို့ ရင်ကော့
 ဝင့်ကြားပစ်လိုက်မယ်။ ဟွန်း ... ဘာရမလဲ။
 မြမဉ္ဇူလေ ... မြမဉ္ဇူ။ ကျွဲမငေးသူ မြမဉ္ဇူ။

ညနေစောင်းပြီမို့ ကျွန်မတို့တစ်အုပ်စုလုံး ဒလဘက်ကမ်း
 ကူးကြဖို့ရာ ပန်းဆိုင်တန်းနန်းသီတာသမ္ဗန်ဆိပ်ကို ချီတက်ခဲ့ကြတယ်။
 သမ္ဗန်ဆိပ်ကိုရောက်တော့ ပုစွန်ဆီရောင်နေလုံးကြီးက
 အနောက်ဘက်ကို ခေါင်းစိုက်နေပါပြီ။ တစ်နေ့ကုန်ရေချိန်ကလည်း
 လွန်ခဲ့ပေသကဲ့။

ရေထရက်မို့လားမသိဘူး။ မြစ်ရေတွေတိုးနေတယ်။ ဒါဆို
 ကမာကသွယ်ချောင်းရေလည်း တိုးမှာအမှန်ပဲ။ အားလုံး သမ္ဗန်
 အသီးသီးပေါ်တက်ကြပြီး ဒလက်ဘက်ကမ်းဆီ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။
 မြစ်လယ်ရောက်တော့ မိုးသက်လေကြောင့်ထင်ပါရဲ့။ လှိုင်းတွေက
 တအိအိနဲ့။ သမ္ဗန်ဟာ မြောက်တက်သွားလိုက်၊ နိမ့်ဆင်သွားလိုက်။
 စီးနေကျမဟုတ်ရင် အသည်းတယားယား ရင်တဖိုဖိုဖြစ်မှာ အမှန်ပဲ။
 ကျွန်မကတော့ ငယ်ငယ်ကလေးထဲက လှေသမ္ဗန်တွေနဲ့ ရင်းနှီးနေ

တဲ့သူဆိုတော့ လှိုင်းစီးရတာကိုက ဖိမ်တစ်ခုလိုဖြစ်နေတာ။ ပျော်လို့ ကိုနေတာ။ ပျော်ပေမပေါ့။ သမ္ဗန်ပေါ်မှာက ကျွန်မရဲ့လူညံ့ယဉ် ကြီး ပါလာခဲ့ပေသကဲ့။ သမ္ဗန်ပေါ်မှာ မောင်သင်နွယ်ဆိုတဲ့ ချာတိတ် ကလေးက ဘုရားချေးတန်းက ဝယ်လာတဲ့ ဘာဂျာကလေးကို ထုတ်ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို မှုတ်နေတယ်။ နားယဉ်နေတဲ့သီချင်း မှိုလား မပြောတတ်ဘူး။ လက်ခုပ်တီးတဲ့သူက တိ။ လိုက်ဆိုတဲ့ သူက ဆိုနဲ့။

“xxx ချစ်အထွာဝါ xxx ချစ်ဝဲဂယက်မယ် xxx အတူတွဲလို့ကွယ် xxx ပျော်ချင်တယ် ချစ်မိမာန်ခရီးဝယ် ချစ်ရေယာဉ်စီးမယ် xxx အထွာဝါလှိုင်းတွေကြားမယ် ချစ်ယဉ်တွဲလို့ ချစ်ပွဲဝင်မယ်ကွယ် တူမောင်မယ် ချစ်ကြည့် မြစ်ပြင်သီတာဝယ် xxx”

သည်လိုနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့ရဲ့သမ္ဗန်က ကမာကသွယ်ချောင်းထဲ ဝင်လာတော့တယ်။

“ဟာ ... ဟိုရှေ့မှာ ကနစိုတုံးကြီးမျောလာသဟ၊ အတော်ပဲ တစ်လစာထင်းတော့ ဖူလုံပြီ”

သမ္ဗန်ဦးမှာရှိနေတဲ့ ဦးပေတုံးကြီးက အချို့အချောင်ပွပေါက် တိုးပဟေ့ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရ မျောလာတဲ့ကနစိုတုံးကြီးကို ငုံ့ အဆယ်လိုက်မှာ ဟန်ချက်မညီဘူးထင်ပါရဲ့။ ဝုန်းဆို ... ချောင်း ထဲကို ဖင်ဘူးတောင်းထောင်ပြီး ပြုတ်ကျသွားတော့တာကလား။

“ဟာ ... ဦးပေတုံးကြီး ငါးဆင်းစမ်းပဟ ...”

ချောင်းရေဟာ အတော်ကလေးနက်တယ်ထင်ပ။ ဦးပေတုံး ကြီးမျော ကနစိုတုံးကြီးနဲ့လွဲချော်ပြီး ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်လို့

“ဟ ... ရေမှကူးတတ်ရဲ့လား၊ လုပ်ကြပါဦးဟ ...”

ဆယ်ကြပါဦးဟ ...”

ရေကူးတတ်တယ်ထင်ပ။ မြုပ်တော့မသွားဘူး။ ဒါပေမယ့် ရေစီးနဲ့မျောပါမသွားဖို့ရာ မနည်းကြိုးစားပြီး သမ္ဗန်ရှိရာ ချဉ်းက နေရတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့သမ္ဗန်ပေါ်ကလူဝေ လည်း ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှ လေကလည်း နည်းနည်းထန်လှပြီ။

သည်အခိုက် ကျွန်မရဲ့လူညံ့ယဉ်တောင်စွန်းကိုလွမ်းသော ကြီးဟာ သမ္ဗန်ဦးစွန်းကိုသွားပြီး ဦးပေတုံးကြီးကိုကယ်တင်ဖို့ အင် ဉာဏ်ပေးတော့တယ်။ တကယ်အားကိုးရတဲ့လူကြီးပါပဲလား။

“အယ် ...”

မမျှော်လင့်တဲ့မြင်ကွင်း။

လေက ဆောင့်တိုက်လိုက်တဲ့အတွက် ကိုလွမ်းသော ဆောင်းထားတဲ့ဦးထုပ်က လေထဲလွင့်သွားတယ်။ ခေါင်းမှာ ဆံ တွေပြောင်ပြီး ခေါင်းတုံးကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဒါကို ကာယကံ့ သတိထားမိဟန်မတူဘူး။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒကာကြီး၊ ကျုပ်ဆီ လက်ကမ်း လက်ကမ်း၊ ကျုပ်နဲ့မမီရင် မိတဲ့တကာဆီလက်ကမ်း”

သမ္ဗန်ပေါ်ကလူတွေမျော ငိုအားထက်ရယ်အားသန်း သလို ဝါးခနဲပွဲကျသွားတယ်။ သည်တော့မှ ကိုလွမ်းသောင်းလှ

သူ့အဖြစ်ကို သတိထားမိဟန်တူပါရဲ့၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းကြီးကို ဖြစ်လို့။

ကျွန်းမ ... ကျွန်းမ ... ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။

ကျွန်းမရဲ့စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာလေးဟာ ခေါင်းတုံးပြောင်ကြီးနဲ့ လူဝတ်လဲလာတဲ့ လူပြန်တော်အုန်းသီးအူထွက်ကြီးကြောင့် ပျက်စီး သွားခဲ့ရပါပေကော။

ဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်ဝါဆိုရတော့မယ်။

ဝါမဆိုလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ကျွန်းမမှ ဘုန်းကြီးလူထွက်ကို မကြိုက်တာ။ ဒီအကြောင်းကို ကိုရွှေတောသာသီရင် ကျွန်းမ အပျို ကြီးဖြစ်ရခြင်းကို ဘယ်လိုများစာချဲ့ဦးမယ်မသိ ...။

ကျွန်းမရဲ့ ပျက်စီးမှု

ခုတလော ဒေါ်တင်ကြီးတစ်ယောက် ခေါက်ထီးကို ချိုင်းကြားညှပ်လျက် အတော်ကလေး လမ်းသလားလျက်ရှိ၏။ ဒါကို အကဲခတ်မိသူတွေ အကဲခတ်မိကြ၏။ အောင်နက်တို့၊ ဘိုဖြူတို့ ငနီတို့အုပ်စုဆိုလျှင် တုတ်တုတ်ခဲခဲ ခြေသလုံးသားကြီးကို အပြတ်ကိုက်ဖွဲ့ပစ်ရန် တင်းနေကြပေပြီ။

“ဟေ့ ဒေါ်တင်ကြီးတစ်ယောက် ခုတလော ဆတ်ကော့လတ်ကော့ဖြစ်နေပါလားအေ့ . . .”

“ဟုတ်ပါရဲ့ . . . မျက်နှာချေတွေကလဲ ဖွေးလို့ မျက်ခုံးကိုလဲ မီးသွေးခဲနဲ့ဆွဲထားလိုက်သေး။ သင်းကို ခုတလော ကြည့်ရတာ မင်းသမီးကိုက် အတော်ကလေးပေးနေတယ်”

“ရွှေပိုးထိုးတယ်လို့ ပြောစမ်းပါအေ . . . တူမဖြစ်တဲ့ နှင်းရည်ကလေးက ပိပိပြားပြားရှိသလောက် အဒေါ်လုပ်တဲ့ လူကျတော့ ဘယ်အကြောတွေထနေသလဲမသိဘူး”

ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုသည်က သည်လိုမျိုး။

မလိုလည်းပြော၊ လိုလည်းပြောကြ၏။ ခုလည်း ဒေါ်တင်ကြီးတစ်ယောက် သူ့ထမင်းသူစားပြီး ငါ့မြင်းငါ့စိုင်း ငါ့လှေငါ့ထိုး လုပ်နေခြင်းအပေါ် အပြစ်က မလွတ်ချင်။

ကိစ္စမရှိ။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲ ချီးမွမ်း၊ ချီးမွမ်း ကဲ့ရဲ့စကားတင်းဆိုဆို ဒေါ်တင်ကြီးကတော့ နာမတိ လုံးဝတုန်လှုပ်မည်မဟုတ်ပါချေ။ မကြာခင်ကာလအတွင်း သူမ၏ဘဝအခြေအနေသည် ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ကောင်းတော့မည်ဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်ဘဝင်လေဟပ်ကာ လမ်းသလားနေခြင်းဆိုလျှင် မမှား။

အသက်အပိုင်အခြားကို ပြန်လည်တွက်စစ်လျှင်ဖြင့် သုံးဆယ့်ငါးကျော်၍ လေးဆယ်တွင်းသို့ပင် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည် မတင်ကြီး။

အမည် မတင်ကြီး ဖြစ်သော်လည်း သူမအဖို့ အသက်အရွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဒေါ်တင်ကြီးဟု အခေါ်ခံနေရပြီဖြစ်၏။ ခေါ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ခေါ်ရပေမည်သာ။ လက်ရှိ သူမနေသည်က အသက် (၁၈)နှစ်ထဲဝင်ပြီဖြစ်သည့် အမေ့ဘက်က တူမကလေး မနှင်းရည်နှင့်။ အဒေါ်နှင့်တူမ ဆက်ဆံရေးကြောင့် ရပ်ထဲရွာထဲက မတင်ကြီးအား ဒေါ်တင်ကြီးဟု ဝိဂြိုဟ်ပြုလေရာ လင်ဆိုလျှင် ယင်ဖိုတောင်မသမီးဘူးသေးသော သူမအတွက်တော့ အပျိုကြီးဆိုသည် ဂုဏ်ထူးပီသေသက အလိုလိုနေရင်း ကပ်ပါလာလေ၏။

တစ်လောက ဘယ်သူဘယ်ဝါ မြောက်ပင့်ပေးလိုက်သည် မသိ။

အမှန်အတိုင်းအကျ အတော်အတင့်အမှန်အတိုင်း

ကေသံ ဆရာကဏ္ဍက

ဆိုသည် အတတ်ဟောပေးခင်ဆရာကြီး ဆရာကဏ္ဍကထံ ရောက်ရှိသွားကာ ဖေဒင်မေးခဲ့ဖူးသည်။

“ဟာ ... ငါ့တူမကြီးရဲ့ဇာတာစန်းလက်က မကြာခင် ကာလအတွင်း ဖွင့်ထွက်တော့မှာပါကလား။ ကောင်းလိုက် တာချာ ... ကောင်းလိုက်တာ စုတ်ရောလာဘ်ရော ပြု ပြီးတော့ဝင်မယ့်ကိန်းပဲ။ အဟေးဟေး ...”

“လာဘ်ဝင်တယ်ဆိုတာတော့ သဘောပေါက်ပါတယ် ဆရာ၊ အဲ ... စုတ်ဝင်တယ်ဆိုတာက ဘာကိုပြောတာ လဲဟင်”

“ဪ ... ငါ့တူမကြီးက ဖေဒင်ကို မမေးဖူးဘူးကိုး မှတ်ထားကွယ် ... စုတ်ဝင်တယ်ဆိုတာ အိမ်ထောင်ကျ ကိန်းရှိတယ်လို့ပြောတာ”

“အို ...”

အပျိုကြီးဒေါ်တင်ကြီးရင်ထဲ သူ့အလိုလို ဆောင့်တက်သွား တော့၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိသလိုမျိုး တုန်တုန်ယင်ယင်။ ပြီးတော့ နားထဲမှာလည်း ကြားမဝသလိုမျိုး။

“တ ... တကယ်ပြောနေတာလား ... ဆရာရယ်”

“ဒီမှာ ... ငါ့တူမ၊ ဆရာကဏ္ဍကဆိုတာ ကေသံ ပညာရပ်နဲ့ မှန်တဲ့စကားဆိုရင် ဘူးဆို ဖရုံမသီးရအောင် ဟောလာတဲ့သူပါ။ ဆိုင်ဆုတ်မှာနေထားတာကိုပဲကြည့်၊ အမှန်အတိုင်းဟောသလို အဟောအတိုင်း မှန်ရမယ်လို့ ရဲရဲကြီးအာမခံထားတာ”

“ကျွန်မ ဆရာရဲ့ပညာကို မယုံလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ အဖြစ်ကိုကျွန်မ မယုံတာပါ။ ကျွန်မဟာ ... ခုထိ အိမ် ထောင်မကျသေးတဲ့သူပါ ... ဆရာ”

“ဪ ... ခက်ပါတိ တူမနယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဆရာ ကလဲ ကျိန်းသေပေါက်ကွက်တိ ဟောချက်ထုတ်လိုက် တာပေါ့။ တူမကြီးဟာ သိပ်မကြာခင်ကာလတစ်ခုမှာ ကိုယ်နဲ့အသက်လယ်ပယ်တန်းလောက်ထဲက လူရည်သန့် ရာထူးရာခံရှိတဲ့ တစ်နည်းအားဖြင့် အရာရှိတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် တူမကြီးကို ကတော်အဖြစ် တင်မြှောက်ပေး နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနဲ့ ကျိန်းသေပေါက်ကို လက်ဆက် ရမှာများ ...”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ... ဆရာရယ်၊ တကယ် ... တကယ်ပဲ”

“ဝမ်းသာရမှာပကွယ်၊ လောကမှာ အလံမရှိသော ရထား၊ တံခွန်မရှိသောဘုရားဆိုတာ မတင့်တယ်သလို လင်မရှိတဲ့မိန်းမဆိုတာလဲ မတင့်တယ်ဘူးတဲ့၊ ခု ... တူမ အဖို့ စုတ်ဝင်တဲ့အခါ ကတော်ဆယ်ပါးထဲမှာ ကတော် တစ်ပါးမဟုတ်တစ်ပါးတော့ ဖြစ်မှာအသေအချာပဲ”

“အဟိန်းဟိန်း ... ကျွန် ကျွန်မ ကတော်ဖြစ်ရတော့မယ်”

ဆရာကော်သကဏ္ဍကထံမှ ပြန်လာပြီးကတည်းက ဒေါ်တင်ကြီးအဖို့ ဝမ်းသာလုံးဆို့သည်စိတ်ကို ခြုံသိပ်၍မရနိုင်တော့ဘဲ လမ်းသလားသည်အခါ သလား၏ အိမ်တွင်းပုန်းပြီး တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်ကူးယဉ်သည်အခါ ယဉ်ကြည့်၏။

ထိုခဏ ဖြန့်ခဲခဲ့သလို သူမ၏အာရုံအတွင်း လက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ငါ့နှယ်နော် ... အရာရှိဆိုလို့ ဘယ်သူများဖြစ်မယ်မှတ်သလဲ၊ ကြေးတိုင်နဲ့မြေစာရင်းက အရာရှိလူပျိုကြီး ဦးတုတ်ပေါ့ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီလူကြီး ငါ့အိမ်မှာ ကြိတ်ပိုင်း အဖြစ် ဖဲလာကစားပြီဆိုရင် ငါ့ကိုကြည့်တဲ့အကြည့်က သိပ်မရိုးသားဘူး ...”

စကားပြောရင်လဲ မထိခလုတ် ထိခလုတ်နဲ့ ပိုကာဆွဲနေရင်း လက်ထိပ်လက်အောက်ကျနေတဲ့အခါ ဒူးကလေး တန့်န့်နဲ့ ငါ့ဘက်တိုးတိုးလာတတ်တယ်၊ ကြည့်စမ်း ... ခုမှ ငါသဘောပေါက်တော့တယ်၊ ဟွန်း ... ဒီလူကြီးရဲ့ အပြုအမူတွေက မရိုးသားတာအမှန်ပဲ၊ တိုးလာပြီဆိုရင် ငါ့ပေါင်ကို သူ့ဒူးကြီးနဲ့ အို ... သူ့မတော်တဆပုံဟာ အသည်းကိုယားစရာ ...”

တကယ်လည်း အဖြစ်ကမှန်နေသည်။ သည်လိုမျိုး ဒူးတင်ပေါင်တင်ဖြစ်လာလျှင် မျက်စောင်းကိုခဲပစ်လိုက်ရသည်။ သည်တော့မှ သတိထားမိဟန်တူကာ ကိုယ်ရှိန်သပ်သွားတော့သည်။

ပိုကာပိုင်းက လူနည်းလည်း မကောင်း၊ လူများလည်း မကောင်း၊ ကွက်တိအနေအထားလောက်မှ ကစား၍ကောင်းသည်။ လူနည်းလျှင်ဖြစ်စေ၊ လူများလျှင်ဖြစ်စေ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုးမီးပိုင်းတို့ နှစ်ဆယ့်တစ်ပေါက်တို့ဘက် လှည့်ကစားကြသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသူ အချင်းချင်း၊ ဝါသနာတူတွေအချင်းချင်း လက်တို့သတင်းပေးပိုင်းဖွဲ့ကာ ကစားကြသည်မို့ ဘာမျှအနှောင့်အယှက်မရှိခဲ့။

သည်လိုကစားနေရင်းမှ ရယ်ပွဲဖွဲ့ချင်စရာ ဖြစ်ရပ်တွေက လည်း အများသား။

“ဟဲ့ ... မကြည့်၊ မနေ့က ကိုးမီးပိုင်းမှာ အတော်ထိ သွားတယ်ဆို”

“မထိ ခံနိုင်ရောလားဟယ်၊ သေချင်းဆိုးကုလားက ခဏခဏတက်တက်ဆောင့်တာကိုးဟဲ့ ...”

“အဟိ ... ခွို ခွို ...”
ဘူခဏခဏကျသည်ကိစ္စ။

နှစ်ဆယ့်တစ်ပေါက်ပိုင်း၌ ဒိုင်လုပ်သည့် တရုတ်မကျင်လီကျတော့ စကားမပီကလာပီကလာဖြင့် သူ့ဖဲဆင်ကိုကြည့်ပြီး ထိုးသားတွေ စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်စေရန် ပရိယာယ်သုံးတတ်သည်။

“ကိုင်း ... သွေးကယောင်ရင် ဘေးရှောင်နီကာယ၊ စုတ်တိရိမှ ထိုးကယ၊ ထိုးစားတွေနော်၊ အောက်ကြည့်ထိုး အောက်ကြည့်ထိုး ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... မကျင်လီ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ အပေါ် ကြည့်ပြီးထိုးကြတာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ အောက်ကိုကြည့်ပြီးမှ ထိုးကြတာပါ”

ယောက်ျားသားတစ်ဦးက အတည်ပေါက်ဝင်ဖောက်လိုက် တော့ တစ်ဝိုင်းလုံး ဝါးခနဲပွဲကျသွားတော့သည်။

သည်လိုမျိုး ဒေါ်တင်ကြီးအိမ်၌ ဖဲဝိုင်းရှိပြီဆိုလျှင် ကစား မည့်သူများက ပျော်ပွဲစားထွက်လာသည့်အလား စားသောက်ဖွယ် ရာများကို ချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ်များဖြင့် ယူဆောင်လာပြီး စုဝေးဝိုင်းဖွဲ့ စားသောက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းဖွဲ့ကစားသည်။ ငွေကြေးအတန် အသင့်မက ချောင်လည်ပြီး စီးပွားရေးမဆန်သည်တို့ကြောင့် သူတို့ ဝိုင်းသည် လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသကဲ့သို့မဟုတ်။ ဣန္ဒြေရရနှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ စိတ်အပန်းလည်း ပြေရသည်။ အခြားအခြားသောသူတွေက စားသောက်စရာပါလာကြသော်လည်း ဦးတုတ်ပေါက်တော့ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးပီပီ ချက်ပြုတ် မလာတော့ဘဲ ဒေါ်တင်ကြီးအား သူ့အတွက်ချက်ပြုတ်ပေးထားရန် ငွေကြေးကြိုတင်ပေးထားသလို၊ ရံဖန်ရံခါ၌ မနှင်းရည်ကလေးအား ခေါက်ဆွဲတို့၊ ကြရည်တို့ကိုလည်း ဝယ်ခိုင်းတတ်သေး၏။ ဝိုင်းဖြစ် သောနေ့များ၌ ဒေါ်တင်ကြီးတို့တူအရီးအဖို့ အစားအသောက်မျိုးစုံ လည်း စားရ၏။ အကောက်ငွေလည်း ရ၏။ ကိုယ်တိုင်ဝင်ကစား၍ အနိုင်ကလေးများရလာလျှင် ပို၍ပင်တွက်ခြေကိုက်သေး။

ကြိုတ်ဝိုင်းက အမြဲတမ်းတော့မဖြစ်တတ်။

သို့ပေမယ့် လူပျိုကြီးဦးတုတ်ပေါက်တော့ ဒေါ်တင်ကြီးတို့ ဝယ်ရောက်လျှင် အဝင်အထွက်ပြုစမြဲပင်။ ဝိုင်းမဖြစ်ဘဲ တူအရီး

နှစ်ယောက်သာရှိလျှင် အိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေအချို့ထုတ်၍ မနှင်းရည် ကလေးအား တစ်ခုခုသွားဝယ်ခိုင်းတတ်၏။ မနှင်းရည်ထွက်သွားပြီး နှစ်ဦးသားကျန်ပြီဆိုလျှင် ဦးတုတ်ပေါက်၏မျက်နှာသည် သံပရာ တစ်ဝက်၊ ထန်းလျက်တစ်ခြမ်း ဖြစ်လာတတ်၏။

“အဟမ်း... ပြောမယ့်သာပြောတာမဟုတ်ဘူး... မတင်ကြီးကိုကြည့်ရတာ ခုတလော တစ်နေ့တခြား လှလှ လာသလိုပဲ”

“အို ...”

ကြေးတိုင်နှင့်မြေစာရင်းအရာရှိ လူပျိုကြီးဦးတုတ်ပေါက် ချိတ်တိတ်တိတ်စကားကြောင့် ဒေါ်တင်ကြီးခမျာ မျက်နှာကလေး ရှက်သွေးဖျန်းကာ ဘဝင်စို့ ရင်ဖိုသွားရသည်။

“တကယ်ပြောတာပါ... မတင်ကြီးရယ်... ကျုပ် ဘယ်တော့မှမသားစကား မဆိုပါဘူး။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အနှစ်နှစ်အလလ ချုပ်တီးထားရတဲ့စကားကို ကျုပ်ဖွင့် ပြောပြချင်တယ်”

ပြောသာပြောလိုက်ဖမ်းပါတော့ရှင်... ဟု ဖွင့်ဟလိုက် ချင်သော်ငြား လင်ဆို ယင်ဖိုတောင်မသမ်းဘူးသေးသည့် အပျိုကြီး မို့ ဣန္ဒြေကိုစောင့်စည်းကာ နှုတ်ကို အာစေးထည့်ထားရင်း နား နှစ်ဘက်ကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်ထားမိလေတော့၏။

“ဟောဗျာ... မနှင်းရည်လေး ခြံထဲဝင်လာပြီ၊ မဖြစ် ပါဘူး။ နောက်ရက်ရောက်တော့မှပဲ ရင်ဖွင့်တော့မယ်”

ဒေါ်တင်ကြီးအဖို့ ပါးစပ်ဝန်းရောက်ခါနီး အစာပြုတ်ကျ သွားသည့်ပမာ ဟတ်ကော့ကြီးဖြစ်သွားရလေသည်။ သည်လိုမျိုး အဖြစ်ကြောင့်လည်း ဒေါ်တင်ကြီးအဖို့ မရိုးမရွှေနှင့် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ရသည်။

ကိစ္စမရှိ။ မှန်တာကိုဟော၍ ဟောတာမှန်ရမည်ဆိုသော ကော်သ ဆရာကဏ္ဍကဏ္ဍပညာရပ်ကို သူမ အကြီးအကျယ်ယုံပါ သည်။ မကြာခင်ကာလ သူမ တိုင်း၍ရက်ခဲ့သော ပက္ကလာသည် ဦးတုတ်ပေါင်မေတ္တာမိုးအရွာနှင့်ဆိုလျှင် အဆင်သင့်ပဲမဟုတ်ပါ ကလား။

သည်လိုမျိုး ဦးတုတ်ပေါင်မှ စကားစတွေထွက်လာတော့ သည်လူကြီး သူမအပေါ် မရိုးဘူးဆိုခြင်းမှာ ထင်ရှားလာလေ၏။

“မရိုးဘူးဆိုလဲ တစ်ခါတည်းပဲ ဆန်းပစ်လိုက်ပါတော့ လား။ ခုဟာက ဆန့်တင့်တင့်နဲ့ လူကိုဘယ်လိုနေရမှန်းကို မသိဘူး”

သည်သို့ စိတ်ထဲအလိုမကျဖြစ်လို့ ဦးတုတ်ပေါင် ဘယ်နေရာ ဘယ်စခန်းဆီမှ သူမထံ မြန်းကြွလာလေမည်နည်းဟူ၍ ငဲ့လင့် စောင့်စား မျှော်မောနေတော့မည်။

ယောက်ျားကြိုက်က စိုက်စိုက်လာ၏။
မိန်းမကြိုက်က မျှော်တော်စောနှင့်မောရပါပကော။
သိပ်မမျှော်လိုက်ရ။

သကောင့်ဘား လူပျိုကြီးဦးတုတ်ပေါင်တစ်ယောက် ကင် ကလေးလိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နှင့် ရောက်လာ၏။

“ဟော... မတင်ကြီးတစ်ယောက်တည်းပါကလား။ မနင်းရည်ကလေးကော မမြင်ပါလား”

“မမြင်ဆို ရွာကိုခဏပြန်သွားတယ်လေ။ မသကာ တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် ပြန်ရောက်လာမှာပါ”

“အေးဗျာ... ဒီစကားက မနင်းရည်မရှိမှ ကျုပ်နှုတ် က ဖွင့်ဟပြောဆိုလို့ကောင်းမှာ”

အမယ်လေး လေး... ဘဝင်ချို ရင်ဖိုကာ လင်လိုနေသူ အတွက်တော့ တကယ့်ကိုအရသာ။ ကြားချင်လှပါသည် သည် စကား။ သည်စကားကို ကြားလိုလှ၍ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ရွှေလည် တိုင်ဖော့ရိုး ကျိုးလုလု စောင့်မျှော်နေရသည့်အဖြစ်။

“ပြောမယ်၊ ပြောမယ်နဲ့ ချိန်ဆနေရတာနဲ့ အချိန်တွေ အလဟဿဖြစ်ဖြစ်ကုန်တော့တယ်”

“အချိန်နဲ့ဒီရေဟာ လူကိုမစောင့်တဲ့ရှင်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် လဲ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှမရှိတုန်း ကျုပ်ရင်ဖွင့်ပြောချင်တာ လေးတွေ ပြောချင်တယ် မတင်ကြီးရယ်”

“ပြောစရာရှိတာ ပြောမှပေါ့ရှင်။ ‘ဆိုရေးရှိက ဆိုအပ် လှ၏’တဲ့။ ‘ဆိုစများလျား ထားပချေမိ၊ ငါ့ဝန်ရှိသတဲ့’။ ‘မပြောမပြီး မတီးမမြည် မချည်မတင်း’တဲ့။ ဒီလောက် ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြတဲ့ဥစ္စာ ပြောစရာရှိတာပြောမှပေါ့ရှင်”

ဒေါ်တင်ကြီးက ရေစီးရေလာကောင်းအောင် မြောင်း ကလေးကို သွယ်ဖောက်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို

ပင် ရဲရဲတောက်အာမခံခဲ့လေသော ကော်သဆရာကဏ္ဍကဏ္ဍများမှာ ကိုလည်း ဒိန်းဆို ပြေးမြင်လိုက်မိပြီး 'ကတော် ကတော် မြေစာရင်း အရာရှိကြီးရဲ့ကတော်'ဆိုသည့် ဂုဏ်ထူးဝိသေသများကိုပါ ကွက်ခနဲ သတိရမိလိုက်၏။

“အခုကျုပ်ပြောမှာက ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ပြောစကားမှာ အမှား အယွင်းကလေးများ ပါသွားခဲ့ရင် ...”

“အို ... ပြောမှာသာပြောပါ ဦးတုတ်ပေါရယ် ... လောကမှာ အမှားဆိုတာ ဘယ်သူမှကင်းကြတာမဟုတ် ပါဘူး။ မှားတော့လဲ အမှန်ကိုပြင်ကြရတာပေါ့”

“အေးဗျာ ... ကျုပ်စိတ်ထဲ မတင်ကြီးဟာ ဒီလောက် တောင်မှ စိတ်သဘောထားနှလုံးသား ပြည့်ဝလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားမိခဲ့ဘူး။ ခုတော့လဲ တကယ်ပြည့်ဝတာ မျက်မြင် ဒီဌမို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရပါသဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ရင် ...”

ဦးတုတ်ပေါထံမှ လိုရင်းအချက်မရောက်နိုင်သေးသည့် အတွက် ဒေါ်တင်ကြီးမေရာတော့ 'လက်ဖက်ကောင်းစားချင် ပလောင် ခတောင်တက်နေ့'ဆိုသည့်ထုံးကို နှလုံးမူကာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် သည်းခံနေရလေတော့သည်။

“ဒီလို မတင်ကြီးရဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အရေးကိစ္စ ကိစ္စအရေးတွေ ရှိကြတဲ့အနက် အိမ် ထောင်ရေးဆိုတဲ့ကိစ္စက တကယ့်တကယ်ကျ အခက်သား ကလား”

“မှန်တာပေါ့ရင် ... ခက်လို့လဲပဲအပူမရှာခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်ပဲ ... ကျုပ်လဲ အပူမရှာခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာတွေကြည့်ရင် အဲဒါသိပ်မှားတယ်။ လောက မှာ လူသားလာဖြစ်ပြီး လူဆန်တဲ့အလုပ်ကိုမလုပ်၊ လူသား မျိုးဆက်ကို ချန်မထားနိုင်ရင် လူသားဝတ္တရား မကျေပွန် တဲ့လူလို့ သတ်မှတ်ရမှာပဲ”

စကားအသွားအလာတွေက အပျိုကြီးအတွက် ရင်ဖိုစေ ကောင်းပါတီ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်တော့ လိုရင်းကိုရောက်တော့မည်ပင်။

“ဒီတော့ ... ဘဝမှာ တစ်ကိုယ်တည်းအထီးကျန် မနေဘဲ ဘဝအဖော်မွန်ကို ရှာရမယ်။ နှစ်ဦးပေါင်းပြီး ဘဝ တစ်ခုကို တည်ဆောက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲ ... အဲဒီမှာခက်တာက တစ်မိသားနဲ့တစ်မိသား ဆွေမတော်မျိုးမစပ် အိမ်ထောင်ပြုကြတဲ့အခါ နှစ်ဖက် စလုံးက ... စိတ်ထားသဘောထားတွေ ထပ်တူညီနေမှ ကောင်းတယ်ခင်ဗျ”

အပျိုကြီးအဖို့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်တက်၍လာသည်။ ဆု ခြောက်နှစ်တစ်ရက်လျှော့ အပျိုဖျန်းကလေးပမာ မျက်နှာကိုအေး သို့ငုံ့လျက် အကြောင်းမဲ့ လက်သည်းတွေကို ခြစ်နေမိလေသည်။

“ကျုပ်ကတော့လေ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်စွဲလမ်း
နေမိတာ ကြာပါပြီ၊ ကျုပ်မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်သလို
မျိုး ကျုပ်အပေါ် ပြန်လည်ပြီးမေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်မယ်
ဆိုရင်ဖြင့် ...”

စကားကို တုံ့ခနဲရပ်သည်။ ပြီးတော့ ... ဒေါ်တင်ကြီးကို
ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်သည်။ ဒေါ်တင်ကြီးအဖို့ ဘာပြန်ပြောရပါမည်
နည်း။ အခြေအနေက လိုရင်းသို့ရောက်ခဲ့သည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာ
တွင် အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လိုက်လျော့လိုက်ပါက မိန်းမစွေး
ကျမှာလည်း စိုးရပါသေး။ သည်အတွက် ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်နှင့် စကား
တုံ့ပြန်လိုက်တော့၏။

“ဒါကတော့ ကိုတုတ်ပေါရယ် ... အိမ်ထောင်ရေး
ကိစ္စဆိုတာ တိမ်မယောင်နဲ့နက်သလို လွယ်မယောင်နဲ့လဲ”

ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်စကားသံတို့မှာ ရှေ့သို့ဆက်မည့်ဆဲဆဲ ဦးတုတ်
ပေါက စကားဝင်နှောက်လိုက်ချေ၏။

“ဒီမှာ မတင်ကြီး ... အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာ တိမ်
မယောင်နဲ့ပဲနက်နက်၊ လွယ်မယောင်နဲ့ပဲခက်ခက် တစ်ဦး
က ချစ်နေ၊ မေတ္တာရှိနေတာကို ကျန်တစ်ယောက်က ပြန်
ချစ်၊ ပြန်မေတ္တာရှိဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။”

အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ကြီးတယ်၊ ငယ်တယ် မဟုတ်
ပါဘူးဗျာ၊ မနှင်းရည်ကလေးက အသက်ငယ်သေးတယ်
ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ရေးရာကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ရှိဦးမှာ

မဟုတ်ပါဘူး။ အရေးကြီးတာက မတင်ကြီးရဲ့တူမ မနှင်း
ရည်ကလေးအနေနဲ့ ကျွန်တော်ချစ်သလို ကျွန်တော့်ကို
ပြန်ချစ်ဖို့လိုပါတယ်”

“ရင် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မတင်ကြီးရယ်၊ အသီးလိုရင်
အပင်ကိုချိုင်ရသလို ခုလိုမျိုး တူမအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်
ချစ်ခင်မိလို့ လိုချင်လာတော့လဲ အဒေါ်ဖြစ်သူကို တိုင်ရတဲ့
သဘောပါပဲဗျာ ...”

မျှော်လင့်ထားသည်က တခြား၊ ကြားလိုက်ရသည်က
တခြားမို့ ဒေါ်တင်ကြီးလည်း ရင်အစုံကိုဖိကာ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး
နီမြန်းလာပြီး ဦးတုတ်ပေါအား စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ...”

ဒေါသကြောင့် ပွင့်အန်လာသောအသံအား ဦးတုတ်ပေါ
လည်း လန့်ဖျပ်သွားလေခြင်းကြောင့် ပါးစပ်ကိုဖြူ မျက်နှာချိုသွေး
ကာ ...

“အဟီး ... သွား သွား သွားပါဦးမယ် နော် နော်
နော် ...”

ဟဲ့ လေပြည်ထိုးရင်း နောက်ဆုတ်၊ နောက်ဆုတ်နှင့် အိမ်
ပေါ်မှဆင်းကာ လစ်ချသွားပါလေတော့၏။ သည်လိုမလုပ်၍လည်း
မဖြစ်။ အိမ်ပေါ်မှာက သူတို့နှစ်ဦးတည်းရှိသည့်ဥစ္စာ၊ အကယ်တော့
အပျိုကြီးက ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ကျူးသွင်းလျက် ၎င်းအား အမိဖမ်း
လိုက်ပါက မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်တို့ လွဲရမည်မဟုတ်ပါလား။

နောက်တစ်ရက်ရောက်တော့ စိတ်လေလေနှင့်နတ်ကတော် ကျင်ရီမထံ ရောက်သွားခဲ့ချေ၏။

“အောင်မယ်လေးလေး ကောင်မရယ် ညည်းနယ် စောစောစီးစီး ငါနဲ့လာတွေ့ပါလားဟဲ့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုရင် ကျင်ရီမကိုသာ အားကိုးလိုက်စမ်းပါ။ ကျင်ရီမတို့က မပိုင်ရင် ခြင်တောင်မှမရိုက်ဘူး”

“အားကိုးပါတယ် ကျင်ရီမရယ်၊ ငါ့ကိုလေ လင် အမြန်ရအောင် လုပ်ပေးစမ်းပါ”

“မပူပါနဲ့ ကောင်မရယ်၊ ဒီလောက်များတော့ အေးဆေးပါ။ ညည်းကို ကတော်စာရင်းဝင်အောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပလား”

“ကျေးဇူးပါပဲအေ”

ထိုခဏ ကျင်ရီမလည်း နတ်ပွဲရှေ့သို့သွားကာ တတွတ် တွတ်ရွတ်ဖတ်ရင်း မကြာခင် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်ကာ လက်ညှိုး နှစ်ချောင်းကို မိုးပေါ်တဆတ်ဆတ်ထိုးလျက် .. .

“ဟဲ့ နှမတော်၊ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စိတ် သောကတွေ ရောက်နေရတာလဲကွယ်”

“မှန်လှပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးမ လင်လိုချင်လို့ပါဘုရား”

“ဘာ လင်လိုချင်လို့”

“မှန်ပါ့ ကိုယ်တော်လေး”

“တော် တန် တိတ် ဒီစကား ဒီမှာတင်ရပ်၊ နှမ တော်ဖြစ်ချင်နေတဲ့ဆန္ဒကို ငါ့ကိုယ်တော်လေးသာ သိပလေ့

တွေ့မိလေတိုင်း ‘အမှန်အတိုင်းဟော၍ အဟောအတိုင်း မှန်ရမည်’ဆိုသော ငှက်သဆရာကဏ္ဍကကို တန့်န့်ဖြစ်ရသည်။ ဒေါပွရသည်။ ဟောတာ တခြား၊ လက်တွေ့ဖြစ်နေတာက တခြား။

“ဪ ခက်ပါဘိ တူမရယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဆရာ ကလဲ ကျိန်းသေပေါက်ကွက်တိ ဟောချက်ထုတ်လိုက် တာပေါ့၊ တူမကြီးက သိပ်မကြာခင်ကာလတစ်ခုမှာ တူမ ကြီးဟာ ‘ကတော်’ စာရင်းဝင်မှာဗျ ‘ကတော်’ စာရင်း ဝင်မှာ”

သည်အသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်တိုင်း ဆရာကဏ္ဍက အား မေတ္တသုတ်တစ်စောင်လုံးကို ပုဒ်ထီးပုဒ်မမကျန် ကြုံးကြုံးပြီး အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် ပို့လွှတ်လေတော့၏။

ကိုးကွယ်ချက်

ခေ၊ ဒီရပ်ဒီရွာကလူတွေ ကြားသွားလို့က နှမတော်ဟာ
'အပျိုလိုမနေမိလို့ ကိုယ်ရိတယ်လေး'ဆိုတဲ့ကိန်း ဆိုက်
သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီရပ်ဒီဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ကဇော်စိန်လင်း
တို့၊ ငမုညွန့်တင်တို့၊ ဘိန်းစားငပိန်တို့က ဒါမျိုးကို ချောင်း
နေတာ'

“မှန်ပါ့ . . .”

“ဒီတော့ . . . နှမတော်ရဲ့စိတ်သောကတွေ ကင်းရှင်း
ပ၊ပျောက်သွားရအောင် နှမတော်လေးကို ကိုယ်တော်လေး
က တော်ကောက်ပြီးယူမယ်”

“အား . . . အားကိုးပါရစေဘုရား”

နောက်များမကြာမီမှာတော့ သည်ရပ်သည်ရွာဝန်းကျင်၌
နတ်ကတော်ကျင်ရီမနှင့်အပြိုင် နတ်ကတော်တစ်ပါး ပေါ်ပေါက်
လာချေ၏။

၎င်းကား နတ်ကတော်ဒေါ်တင်ကြီးပင် ဖြစ်ပါလေသည်။

နတ်ကတော်တစ်ပါး

“ဘယ်အရာမဆို ထုတ်လို့ရရင် သွင်းလို့ရမယ်ဆိုတာ ငါတော့ လက်မခံဘူး။ စဉ်းစားကြည့်လေ ... သွားတိုက် ဆေးကို ညှစ်ပြီးကာမှ အသုံးမလိုလို့ ပြန်သွင်းချင်ရင် သွင်းလို့ရသလား”

အဲသည်လိုမျိုး တွေးတတ်၏။ တစ်ခါက အနုပညာရေးရာ နှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးပြောဆိုရာမှ စာပေ၌ အဓိကကျသော အကြောင်းအရာနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်ကိစ္စသို့ ရောက်သွားခဲ့၏။ ဦးဆောင် ဆွေးနွေးသူက အကြောင်းအရာသာ အဓိကကျကြောင်း၊ ပုံသဏ္ဍာန် က အရေးမပါကြောင်း အခိုင်အမာအဆိုပြု၏။ ထိုအခါ မေရီလင်း ဘာပြောမည်ထင်ပါသနည်း။

“ဒါဆိုရင် ... မော်တော်ကားတစ်စီး ဆိုပါစို့ ...

အဲ ... ရထားလဲ အကျုံးဝင်တာပါပဲလေ။ အဲဒီမှာ ခရီး သွားနိုင်ဖို့ ခရီးရောက်ဖို့ဆိုတဲ့အကြောင်းအရာဟာ အဓိက ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... မေရီလင်းရယ်၊ အဲဒီအကြောင်း အရာဟာ အဓိကပဲပေါ့”

“အဲဒါဆို မော်တော်ကားရဲ့ဘီး၊ ရထားရဲ့ဘီးတွေဟာ ပုံသဏ္ဍာန်ထဲမှာ အကျုံးဝင်မှာပေါ့”

“သေချာတာပေါ့ ... အဲဒါက ပုံသဏ္ဍာန်အရ တည် ဆောက်ထားတဲ့ဥစ္စာပဲ”

“ဒီလိုဆို ... ပုံသဏ္ဍာန်ဆိုတာ အရေးမကြီးဘူးပြော ထားတဲ့ အဲဒီဘီးတွေကို အပိုင်းမလုပ်ဘဲ လေးထောင့် လုပ်မယ်ဆိုရင်ကော ...”

အမည်သညာ ခေါ်စရာကား မေရီလင်း ဖြစ်၏။

သူမနှင့်ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း တော်တော်များများ ချစ်သူတွေရ၊ ဖူးစာတွေဖက်၊ သားတွဲလွဲ သမီးတွဲလွဲတွေ ဖြစ်နေ ကြသည့်တိုင် သူမကတော့ ချစ်ရေးချစ်ရာကို မစဉ်းစား။ အိမ် ထောင်ပြုဖို့မဆိုထားနှင့် ချစ်သူရည်းစားထားရမှာကိုပင် အာရုံထဲ မရှိသည့် အာဂဆတ်ဆတ်ကြပေတည်း။

သူမအသက်လည်း မသေးတော့။

မသေးဆို ... အပျိုကြီးစာရင်းဝင်ပြီပဲ။

မေရီလင်းမှာ ထူးခြားတာတစ်ခုရှိသည်။ ဒါက သူများတွေ လို သမားရိုးကျ လှေကြီးထိုးရိုးရိုးမတွေ့ဘဲ ကပြောင်းတိကပြောင်း ပြန်၊ ကမောက်ကမ၊ ဆန်ဆန်းပြားပြား တွေးတတ်ခြင်းပါပေ။ တွေးသည်မှ ကိစ္စကြီးကြီးမားမားမှရယ်မဟုတ်။ ဘာမဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲ့ပင်ဖြစ်ပါစေ အာရုံထဲထားပြီး တွေးတတ်ခြင်းပဲဖြစ်၏။

“အယ် ...”

တစ်ဖက်သားတွေခမျာ မေရီလင်း၏စကားအတွက် ဘာမျှ ချက်ချင်းမတုံ့ပြန်နိုင်ပါ။ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရသည်။ ကြံကြံဖန်ဖန်တွေးတတ်၍လည်း သူငယ်ချင်းတွေက လက်မြှောက် ထားရသည်။

“လူတွေ လမ်းသွားတဲ့အခါ ဘယ်တစ်လှမ်း ညာတစ် လှမ်းမသွားဘဲ သားပိုက်ကောင်တွေလို စုံခနဲပြီးသွားကြရင် ခရီးပိုရောက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟူ၍တစ်မျိုး။

“မင်းတို့ပြောပြောနေကြတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ပတ်ဝန်း ကျင်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း မကင်းဘူးတဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် ... ဆွံ့အနေတဲ့လူ၊ နားမကြားတဲ့လူ၊ မျက်စိကွယ်နေတဲ့လူတွေဟာ ပတ်ဝန်း ကျင် အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့လူတွေပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ဟူ၍တစ်ဖုံ။

“တစ်မိသားနဲ့တစ်မိသား ဆွေမတော်မျိုးမစပ် ပေါင်း ဖက်ကြပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှိပ်စက်တဲ့လူက နှိပ်စက်၊ နှိပ်စက်တာကို ခံတဲ့လူကခံဆိုတော့ အဲဒါကို တရားတော်နဲ့ကြည့်ရင် ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းလို့ မဆိုနိုင်ဘူးလား၊ ဒါထက် ... အတိတ်ဝင်ကြွေးရှိလို့ ပေး ဆပ်နေရတယ်၊ ပြုမူနေရတယ်လို့ ဆိုရမလား”

ဟူ၍တစ်သွယ် အမယ်မယ်သော အတွေးအခေါ်တွေထဲ သူမအပေါ်လွှမ်းမိုးလွန်းလှ၍ မေရီလင်းသည် သူမ၏အပိုင်းအဝိုင်း၌ သူမသည် လူတကာက ငေးကြည့်ရလောက်သည့် (အထူးသဖြင့် ကူထွိုယမိန်းမချင်းကပင် အမှတ်ပေးရသည့်) မိန်းမချောမိန်းမလှ တစ်ဦးဖြစ်ပါ၏။ သူမအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်ကာ လိပ်ပြာတောင်၊ ခတ်ကြသည့် ပုရိသတို့ဆိုသည်မှာလည်း မရေမတွက်နိုင်။ သို့ရာ တွင် သူမသည် ယောက်ျားသနာတွေအပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားခြင်း အလျဉ်းမရှိခဲ့။ ဘိုဆန်ဆန်နှင့်ချောမောလှပသော သူမအား မေတ္တာ စကားပြောလာကြသူတွေအပေါ် ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်သာတည်း သည်အတွက် ခင်မင်ရင်းနှွေရှိကြသည့် ပြောမနာဆိုမနာသူငယ်ချင်း တွေက မကောင်းမြစ်တာ ကောင်းရာညွှန်လတ်ကြကုန်သည်။

“မေရီလင်းရယ် ...”

ယူကိုကြိုက်နေတဲ့သူတွေဆိုတာ အများကြီးပဲ၊ အားလုံး နီးပါးဟာ သူ့အရည်အချင်းနဲ့သူ ပြည့်စုံကြတဲ့သူတွေချည်း ပါပဲ၊ အဲသည်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြန်ကြိုက် လိုက်ပါလားဟယ် ...”

“ဟင့်အင်း ... နီး ဆောရီးပဲ ...”

“ဟဲ့ ... ကိုယ်တို့က စေတနာနဲ့တိုက်တွန်းနေရတာ၊ ကိုယ့်အသက်ကိုယ့်အရွယ်ကို ပြန်ကြည့်ဦး အရွယ်တော် တစ်ဆိတ်မကဘူး၊ ဟိုင်းနေပြီ ...”

“ဟိုင်းတော့ဘာဖြစ်လဲ ...”

“ဟဲ့... ဟိုင်းတော့ ဈေးကောင်းရတုန်းမရောင်းဘဲ ဈေးပေါင်ကျိုးမှရောင်းတာဆိုတော့ တန်ဖိုးကျမှာပေါ့ဟဲ့၊ ဒီအချိန်ကြိုက်ထားတာကောင်းတယ်၊ လုပ်ငန်းခွင်ရောက် မှဆိုရင် အရွယ်တွေကလွန်တော့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ် သွားမှာစိုးရတယ်”

“တော်စမ်းပါကွယ်... ယူတို့သာမနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် မအောင့်အည်းနိုင်လို့ ရည်းစားတွေထားကြ၊ လင်တွေယူ ကြတာ ယောက်ျားတွေ ဘာအထင်ကြီးစရာရှိလို့လဲ... ကိုယ်ကတော့ နည်းနည်းလေးကိုမှ အထင်မကြီးပေါင်၊ အခု ကိုယ့်ကို ရည်စားစကား လာလာပြောကြတဲ့သူတွေ ဆိုတာ ဘာမှမထူးခြားဘူး၊ ကိုယ်က တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုခု ဘူးခြားမှုရှိတဲ့ယောက်ျားကိုမှ အထင်ကြီးတာ၊ အဲသည်လို ယောက်ျားမျိုးတွေမှပင် သူ့အချစ်ကို လက်ခံမှာ”

“ဟာ... ဒါဖြင့် ယင်းတော်ကပြောင်းလာတဲ့ ကို ဘည်တံ့ကြီးကို သဘောမကျဘူးလား၊ သူက ကဗျာဆရာ ဘရေးဆရာဟဲ့...”

“ဒါများကွယ်... ဘာထူးခြားလို့လဲ၊ ယင်းတော်က တောင် မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်း ဓနုတ်က ရောက်လာတဲ့ ကိုကိုဇော်ဆိုတာလဲ ကဗျာဆရာ၊ စာရေး ဝရာပဲဥစ္စာ၊ အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်က မြင့်မြတ်ဖြူစင်ဆို ကလဲ ကဗျာဆရာ စာရေးဆရာပဲ၊ ကဗျာဆရာ စာရေး ဝရာဖြစ်တာနဲ့တော့ ထူးခြားတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်... ကိုကောင်းမြတ်ကြီးကို ကြိုက်လိုက်ပါ လား၊ အင်မတန်ကို စောင်းတီးတော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်”

“အို... သွားစမ်းပါ၊ စောင်းတီးတော်တာများ သူ့ တစ်ယောက်တည်းရှိတာဟုတ်လို့၊ ကိုသာယာတို့၊ ကိုပြင် စည်အောင်တို့လဲ စောင်းတီးတော်တဲ့နေရာမှာ တကယ့် အိတ်စပတ်တွေပဲဥစ္စာ”

“မင်းကွာ... စကားကို အင်မတန်ကတ်သီးကတ်ဖွဲ ပြောတယ်၊ ဒါဆိုရင် ဘောလုံးကန်တော်တဲ့ တက္ကသိုလ် လက်ရွေးစင် ကိုမြင့်မားကြီးကော...”

“အမလေး... ကိုမြင့်မားကြီးမှ ဘောလုံးကန်တော် တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုမကြာခဏစကားလိုက်ပြောတဲ့ စလေက ကိုအံ့ပွားကြီးလဲ ဘောလုံးကန်တော်တာပါပဲ၊ သူ့ဘယ်ခြေဟာ ဘယ်ကလောက်ပြင်းသလဲဆို သူကစ လိုက်တဲ့ဘောကို ရင်ခွင်ပိုက်ဖမ်းမိတဲ့ ဝိုးသမားတက်လူမော် ဆိုရင် မနည်းကိုနာနပ်ယူရတယ်၊ ကံကြီးပေလို့ အသက် မထွက်တာ၊ ဒီမှာ... ဒီမှာ... ဘာမှရှေ့မဆက်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်... ယူတို့အထင်ကြီးနေတဲ့ ယောက်ျားသားပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ တကယ့်တကယ်ကျ သူမသာ ကိုယ်အသုဘတွေချည်းပါပဲကွာ၊ ဘာမှထူးခြား တာမျိုးမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်က မထူးခြားရင် ဆောရီးပဲ...”

မေရီလင်းကား သည်လိုမျိုးမိန်းမစားတည်း။

ဟော ... ခုတော့လည်း ဗြဟ္မာ့ပြည်က အပ်တစ်စင်နှင့် လူ့ပြည်က အပ်တစ်စင်တို့ ထိတွေ့ကြသလိုမျိုး ကမ်းမပြင်လမ်း မပြင် အပြောကျယ်လှသော မဟာသမုဒ္ဒရာပြင်၌ ပေါလော မျောပါနေသော ကရွတ်ခွေအား လိပ်တစ်ကောင်က ရေမျက်နှာ ပြင်ပေါ်အတက် ဘွားခနဲစွပ်မိလျက်သားဖြစ်သလိုမျိုး အံ့သြဖွယ် ကြုံရလေပြီ။

မည်သို့သောအံ့သြဖွယ်ရာပါတဲ့နည်း။

“ဟေ့ ... ယူတို့ကြားပြီးကြပြီလား။ တို့ရဲ့ဂျီအိပတ္တ များလွန်းတဲ့ အပျိုကြီးမေရီလင်းတစ်ယောက် အတွဲတွေ ဘာတွေရသွားပြီဆိုပဲ”

“ဟယ် ... ကျားသားမီးကြီး ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား ဟယ် .. နားရှိလို့သာကြားရတယ်၊ ယုံနိုင်စရာကိုမရှိဘူး”

“ဟဲ့ ... မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီသတင်းထွက်ပါ့မလား။ ဟိုတစ်နေ့ကဆို ... မြို့လယ်ခေါင်မှာ ပေါ်တင်ကြီးတွဲပြီး မိနီမတ်ကက်ထဲဝင်သွားတာတဲ့ ... အောင်မယ် ... ဘေးတိုက်ခပ်ခွာခွာလျှောက်တာတောင် မဟုတ်ဘူး။ လက် ချင်းတောင်မှ ချိတ်လို့ဆိုပဲ”

“အေး ... အဲဒါသင်ခန်းစာပဲ၊ လောကမှာ အစား ကို ကုန်အောင်စား၊ စကားကို ကုန်အောင်မပြောနဲ့တဲ့၊ အပြောကြီးတဲ့လူများ နောက်ဆုံး သူ့စကားနဲ့သူ သံသရာ လည်တတ်တယ်တဲ့”

မေရီလင်း၏ လျှပ်တစ်ပြက်ပေါ်ထွက်လာသည့်သတင်းက သူမ၏အပေါင်အသင်း ရောင်းရင်းအသိုင်းအဝိုင်းတွင် လှုပ်လှုပ် ခတ်ခတ်ကလေး ဖြစ်သွားရသည်။ မဖြစ်ဘဲကောနေနိုင်မှာတဲ့လား။ လောကမှာ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ လုံးဝဆိုလုံးဝ အထင်မကြီးတတ် သော မိန်းမသားတစ်ယောက် ယခုတော့ ဘယ်သို့များစိတ်ဓာတ် တွေ ပြောင်းလဲလာပါလိမ့်ဟု အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တိုက်ဆိုင်လှစွာ မေရီလင်း ရောက်လာ သည်။

“ဟေ့ ... ယူ့ကို ခရီးရောက်မဆိုက် မေးရဦးမယ်”

“ဘာများတုန်းကွ ... ဒီမှာ ခရီးပန်းလာရတဲ့အထဲ နေဦး ... ရေတစ်ခွက်အရင်သောက်လိုက်ဦးမယ်”

“သောက်ပါကွယ် ... သောက်ပါ သောက်ပါ ...

ကိုယ်တို့ကလဲ အင်မတန်ထူးခြားနေတဲ့အတွက် ဘယ်လိုမှ မအောင့်အညှိုးနိုင်တာနဲ့ ယူ့ကိုမေးချင်တာပါ”

“ကိုင်း... ဘာသိချင်လဲ မေ့မ ကိုယ်ကတော့ ပွင့် ပွင့်လင်းလင်းသမားပဲ”

“အေး... သိချင်တာက မင်း အမျိုးသားတစ်ယောက် နဲ့ တွဲနေတယ်ဆို၊ ဘယ်လိုလဲ... လက်ချင်းတောင်ချိတ် တယ်ဆိုတော့ သာမန်မိတ်ဆွေလောက်တော့ မဟုတ် နိုင်ဘူး”

“မှန်တယ်... သူငယ်ချင်းတို့၊ ကိုယ် ချစ်သူတစ် ယောက်ရနေပြီ”

“ဟင် ...”

“ဟယ် ...”

“အို ...”

အားလုံးပင် မေရီလင်း၏ တိကျပြတ်သားမှုအပေါ်တွင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကြလေသည်။ မေရီလင်းကမူ သည် စကားပြောရသည်ကိုပင် အင်မတန်မှ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားဟန်အပြည့် နှင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဒါဖြင့်... ယူ့အချစ်ကိုရတဲ့သူက သာမန်အမျိုးသား တွေနဲ့မတူဘဲ ထူးခြားနေတဲ့သူပေါ့... ဟုတ်လား”

“အော်လ်ရိုက်... သိပ်မှန်တာပေါ့၊ ယူ့တို့ကို ကိုယ် ပြောခဲ့ပြီးသားမဟုတ်လား၊ ကိုယ်လက်ခံတဲ့သူက တစ်ခု

မဟုတ်တစ်ခု ထူးခြားနေမှ၊ သာမန်ဆိုရင် ‘ဆိုး ဆောရိုး’ လို့ဆိုခဲ့တာလေ”

“ဟယ်... ဒါ ဒါဖြင့် သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ၊ သူက ဘယ်လိုထူးခြားနေလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး မေရီရယ်”

“အဟင်းဟင်း... ယူ့တို့ ဒီလောက်သိချင်နေတော့ လဲ ပြောရတာပေါ့ကွာ... သူ့နာမည်က ‘တုမရအရောင် မမှိန်တဲ့ သုဝဏ္ဏမောင်ပိန်’ တဲ့ကွ”

“ဟယ်... နာမည်ကြီးကလဲ ရှည်လျားတွေပြား လိုက်တာ”

“အဲဒါကိုက ထူးခြားနေတာပဲလေ၊ နာမည်ကိုတောင် သူနေတဲ့သုဝဏ္ဏနဲ့တွဲစပ်ပြီး နဘောထပ်ထားတာ၊ စကား ပြောရင်လဲ ကဗျာ ကာရန် ပါဠိသံတွေနဲ့ပြောတာ၊ အင် မတန်မှ သိပ်ကိုထူးတာပဲ၊ မင်းတို့မယုံရင် သူပေးထားတဲ့ စာကိုကြည့် ...”

“မှန်း... ပြစမ်း... ပြစမ်း...”

မေရီလင်းကမ်းပေးသည့်စာရွက်ကို ကမ်းကတန်းဖွင့် စက်လိုက်ကြသည်။

“နေ့ခြည်အဝင်မှာတော့
သွေစည်က မယွင်လိုက်ပါနဲ့
(ကိုယ်ချစ်တဲ့)
မေရီလင်းမေရီ ...”

မင်းကိုမြင်း၊ တုခပ်မှာ
 ဇင်ဝုတ်စူး ဒီကောင်မှပြီ
 ထူးခြားတာတွေ အပျစ်ပဲလေး
 စားလည်း မင်းမိတ်
 ချားလည်း မင်းမိတ်
 အိမ်လည်း မင်းမိတ်
 အဲဒါပဲမိတ်နဲ့
 အိမ်နိမ့်နိမ့်၊ ကျွမ်းထက်ထို
 ချစ်မိသွန်းစုန်း၊ ရွာလှည့်လေး
 မင်းဆွဲနှုတ်ဈေး အင်အိုင်ကြားမှ
 နားချိုလှိုင် ချစ်သံစဉ်လေး
 ကြားချင်သေးရဲ့
 လျှောက်နေရင်း နားအခွင့်မယ်
 ထုံပြန်အင်မြလေး ပေးလှည့်ဈွယ် ...။

တုမရအရောင်မမှိန်တဲ့
 သုဝဏ္ဏမောင်ပိန်

စာဖတ်ပြီးတော့ ပြုံးရုံသာမဟုတ်ကြ။ အားလုံးပင် တသော
 သောနှင့် ဝေါခနဲပွဲကျသွားလေတော့၏။

“ကဲ ... တွေ့ကြပြီမဟုတ်လား၊ သာမန်ယောက်ျား
 တွေနဲ့မတူဘဲ ထူးနေတာ၊ ဒါက အကင်းပဲရှိသေးတယ်။

ဆံပင်ကို ဘေးနှစ်ဖက်ရိတ်ပြီး အလယ်မှာ လယ်ကန်
 သင်းဘောင်ကလေးလိုပဲထားတယ်။ နားတစ်ဖက်မှာ နား
 ငွှောင်းပန်တယ်။ မျက်မှန်တပ်ရင် တစ်ဖက်က နေကာ၊
 ကျန်တစ်ဖက်က ဟာလာဟင်းလင်း။ ကွမ်းမစားဘူး၊
 ဆေးလိပ်သောက်ရင် ပြောင်းဖူးဖက်ကိုမှဖွာတယ်။ အဝတ်
 အစားဝတ်ရင် အောက်က ဘောင်းဘီတို၊ အပေါ်က
 ကော်လံကတုံးလက်ရှည်၊ အဲဒီမှာ နက်ကတိုင်လို့ခေါ်တဲ့
 ကြောင်လျှာသီးလဲ ဆွဲထားသေး၊ ဖိနပ်စီးရင်လဲ အနေနဲ့
 မတူ၊ အမျိုးအစားမတူတဲ့ ဆင်တစ်ဖက်၊ ကျွဲတစ်ဖက်မှ”

“ဟယ် ... မေရီရယ်၊ ဟုတ်မှလဲလုပ်ပါကွယ် ...
 ဝေန္တ ... ယူလူဟာ ရွာသာကြီးစိတ်ရောဂါကုဆေးရုံက
 ထွက်ပြေးလာတာလားမသိဘူး”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ဒီးယားပိန်က ဦးနှောက်
 တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်ရှိတဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါကွယ်၊
 ကိုယ်က ပေါင်းကြည့်လို့သိတာ”

“ဪ ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ ...”

သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေက မေရီလင်းတစ်ယောက်
 အပျိုကြီးဘဝမှ ကျွတ်မည်လွတ်မည်အရေးအတွက် ဝမ်းမြောက်
 ဝမ်းသာဖြစ်ကြရသော်လည်း တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်တော့မဟုတ်ပါ။
 မေရီလင်းအမြင်ဖြင့် ထူးခြားလှပါသည်ဆိုသော သကောင့်သား
 ‘တုမရအရောင်မမှိန်သည့် သုဝဏ္ဏမောင်ပိန်’သည် သာမန်လူတွေ
 နှင့် လုံးဝမတူသည့်အတွက် အထူးပင် ရင်မောရပါတော့သည်။

“ဟေး ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ မေရီရယ်၊ ယူ သတင်းကြားရတာ ကိုယ်တို့အဖို့ မထိတ်သာမလန့်သာ ရှိလိုက်တာကွယ်၊ ကိုယ်တို့သာ အဲလိုဖြစ်နေကြတာ ယူက တော့ အေးဆေးပါပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်ကတော့ အေးဆေးပဲ”

“နေပါဦးကွယ် ... အသက်အရွယ်အရ အပျိုကြီး စာရင်းဝင်ပေမယ့် တို့သူငယ်ချင်းယူက ရုပ်လဲ ဘာမှပြော စရာမရှိပြီ၊ ခေတ်ပညာကလဲ တတ်သေး၊ ယောက်ျားသား တွေ မက်မောစရာ ထုနဲ့ထည့်နဲ့အများကြီးကျန်နေသေး တာကို လူထူးလူဆန်း ဘယ်မိန်းကလေးမှ ဆေးဖော် ကြောဖက်မလုပ်ကြတဲ့ မောင်ပိန်လိုကောင်မျိုးက ပစ်သွား တယ်ဆိုတော့ ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာကွယ် ...”

“ဘာ ... ဘာ ... မောင်ပိန်က ကိုယ့်ကိုပစ်သွား တာ ... ဟုတ်စ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကိုယ်တို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး လားလို့”

“ဟား ဟား ဟား ... ‘ရယ်ချင်လိုက်တာ ဖတ်ဖတ် မော ရင်ဘတ်နောက်က ကျော’ ဆိုတာလိုဖြစ်နေပြီ၊ သည့်ငနဲက ကိုယ့်ကိုစွန့်ပစ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ်က စပြီး ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်လိုက်တာ၊ ကိုယ်စွန့်ပစ် တယ်လဲဆိုရော ခွေးအကြီး ထော်လာဂျီအကြိတ်ခံရတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ ခရမ်းသီးမီးဖုတ်ထားသလိုမျိုး မှိုင်မည်းကွား

ကာလအားဖြင့် ဘာမျှတောင်မကြာလိုက်။

သံယောဇဉ်ချစ် သုံးနှစ်သုံးမိုးဆိုသည်မှာ ဒဏ္ဍာရီသဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ‘စလယ်ဝင်ဖင်မမည်ခင်က ကွဲ’ဆိုသကဲ့သို့ မေရီလင်း နှင့် သုဝဏ္ဏမောင်ပိန်တို့ ကွာရှဲခွာပြဲသွားကြလေပြီဆိုသည့် သတင်း စကားက တောမီးသဖွယ် ပျံ့နှံ့ခဲ့ပေရာ မေရီလင်း၏အသိုင်းအဝိုင်း ခများ လွန်စွာမှ အံ့အားသင့်ကြကုန်၏။

မေရီလင်းကမူ ယင်ကောင်တစ်ကောင် ခေတ္တနားပြီး ပျံ ထွက်သွားသည့်အလား ဘာမျှထူးခြားဟန်မပြု။ သည်လိုဖြစ်နေလေ သူငယ်ချင်းတွေက သိချင်ကြလေလေဖြစ်တော့သည်။ သည်တော့ မေရီလင်းရောက်အလာကိုတောင်မှ စောင့်မနေတော့ဘဲ မေရီလင်း ရှိရာသို့ တစ်စုတဝေးတည်း ပေါက်ချသွားကြသည်။

တော့တာပဲ၊ ပြီးတော့ ... မျက်ရည်လည်ရွှဲနဲ့ ကိုယ့်ကို မေးလိုက်တာ၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်တွေရှိပါသလဲ၊ ရှိခဲ့ရင် အပြစ်လွတ်ထုချေမယ့်အကြောင်း ... အယူခံဝင်ချင်တဲ့ အကြောင်း၊ လျှောက်လဲချက်ပေးချင်တဲ့အကြောင်း အို .. စုံလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဘာပြောပြော ကိုယ့်ခေါင်းထဲမဝင် တော့ဘူး၊ ဘာမှမကြားချင်တော့ဘူး၊ ရှင့်ကိုလဲ လုံးဝ မမြင်ချင်တော့ဘူး၊ သွားပါတော့လို့ အတင်းကာရော မောင်းထုတ်တာတောင်မှ ငနဲက ...

'ဘယ်သူတွေ xxx ထောက်ထားမညာလဲ ယောက်ျား မှာလည်း အသည်းနဲ့ဆိုတာ xxx ပြောမယ့် ကြုံဖူးမှ သိကြမှာပါလေ' လုပ်သွားသေးကွ၊ အဟင်းဟင်း ..."

မေရီလင်းက သူ့ဘာသာသူသဘောကျရင်း တဟင်းဟင်း လုပ်နေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကမူ အံ့အားသင့်၍ ဘယ်မဆုံး။ ဘယ်နှယ်... သည်လောကအတွင်းရှိ မည်သည့်ယောက်ျားသား တွေနှင့်မတူ လူထူးလူဆန်း သုဝဏ္ဏမောင်ပိန်ကို သူမစိတ်ကြိုက် အထူးစပါယ်ရယ် ရွေးချယ်ထားခဲ့ပြီးမှ ယခု သူမကိုယ်တိုင်ပင် ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်ဆိုတော့ မောင်ပိန်မရှားဘဲ မေရီလင်း များ ရှားနေသည်လား။

"ကိုယ်တို့မရှင်းတော့ဘူးကွာ ... မင်း ဘာကြောင့် သုဝဏ္ဏမောင်ပိန်ကို စွန့်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို ခြေခြေ မြစ်မြစ်ရှင်းပြပေးပါဦး ..."

"ကြာချင်တော့ နားဆင်ပေါ့ကွာ ...
ဖြစ်ပုံက ဒီလိုကွယ် ... ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးရက် လောက်က ကိုယ်လဲ ဝမ်းအကြီးအကျယ်ချုပ်တာနဲ့ ဝမ်း နှုတ်ဆေးစားထားမိတယ်၊ ဝမ်းနှုတ်ဆေးကလဲ ဘယ်က လောက်တောင် အာနိသင်ထက်သလဲမသိဘူး၊ တင်ပါး အိမ်သာလေး ခွာရတယ်ကိုမရှိဘူး ...

အဲဒီမှာ ... လေးပေါ်ထိုင်ရင်း တောင်တောင်အိမ် လျှောက်တွေးရာက ကိုယ်ရဲ့ထူးခြားချစ်သူ သုဝဏ္ဏမောင် ပိန်ဆီ စိတ်ကရောက်သွားတယ်၊ စဉ်းစားရင်း တွေးကြဉ် ရင်းနဲ့ ဒိုင်ဆို ကိုယ်လဲ ဒင်းကိုအဆက်ဖြတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် မိတော့တာပဲကွာ ..."

"ဟယ် ... နင့်ဟာက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ နေရ တကာ အတွေးကိုခေါင်လွန်းပါတယ်၊ ဘာများအတွေးဝ လာလို့လဲ၊ မင့်လူခမျာ အူကျနေလို့လား၊ လိပ်ခေါင်းထွက် နေလို့လား၊ တို့တော့ ရှင်းကိုမရှင်းတော့ဘူး မေရီရယ်"

"အေးလေ ... အဲဒါကြောင့်ပဲ ရှင်းနေရတာ၊ ကို တွေးမိတာက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ တုမရအရောင်မမှိန်က သုဝဏ္ဏမောင်ပိန်ဆိုတာက ပြောတာဆိုတာ၊ သွားတ လာတာ၊ ဝတ်တာစားတာ၊ နေတာထိုင်တာတွေမှာ သား ယောက်ျားသားတွေနဲ့မတူတော့ ထူးခြားတာပဲဆိုပြီး ကို က လက်ခံလိုက်တာ ..."

တကယ်တော့... သူဟာလဲ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲခဲကွာ
ဘာကြောင့်ဆို သူအိမ်သာတက်ပြီဆိုပါတော့၊ အိအိးပါပြီ
ဆိုပါတော့ သာမန်လူတွေအတိုင်း လေးပေါ်ခွထိုင်ပြီး
ကိစ္စရှင်းကြမှာပဲ၊ သူလဲ ဒီလိုပဲရှင်းမယ့်လူလို့ သိလာမြင်
လာတယ်၊ ဒါဆို... ကိုယ့်ရဲ့လူဟာ ဘာထူးတော့မှာလဲ၊
သူလိုကိုယ်လိုယောက်ျားသားပဲ ဖြစ်နေမှာမဟုတ်လား။

ဒီတော့... ကိုယ်ကပဲ စွန့်ပစ်လိုက်တာလေ”

“ဟာ... မေရီ၊ ဒါတော့ မင်း စကားကတ်တာပဲ၊
အေး... အဲသည်လိုအခင်းသွားတဲ့ကိစ္စမှာ မင်းကဘယ်လို
မျိုးထူးခြားရင် မောင်ပိန်ကို ပြန်ပြီးလက်ခံမှာတဲ့လဲ”

“အေး... ကိုယ်တို့မင်းတို့လို သာမန်ဖြေရှင်းရုံဖြေရှင်း
နည်းနဲ့မဟုတ်ဘဲ အုန်းပင်စိုက်ပြီးဖြေရှင်းတာမျိုးဆိုရင်
တော့ ကိုယ့်ရဲ့စွန့်ပစ်မှုကို ရုပ်သိမ်းမိမလားပဲ”

မေရီလင်းတစ်ယောက် သူမ၏အမုန်းသဝဏ်လွှာကို ပြန်
လည်ရုပ်သိမ်းခြင်းပြုမပြုကို မသိရ။

သိရသည်ကား... ယခုထိ တစ်ကိုယ်တည်းအပျိုကြီးဖြစ်
ကာ သာဠာအတွေးခေါင်ဆဲ၊ ပို၍ဖီစာကြောင်နေဆဲ ဆိုခြင်းပါတည်း။

မျစ်အမူပြုမေရီအောင်

“မပုတိုရယ် ... မပုတို စွမ်းဆောင်ပေးလို့ ဂေါ်မစွံ ဖြစ်နေကြသူတွေ အသီးသီးအသကဆိုသလို ခွိယံ၊ ခွိယံ တွေ ဖြစ်သွားကြပြီ၊ တချို့ဆိုရင် သားသမီးတွေတောင် တိုးလို့တွဲလောင်းနဲ့၊ အဲ ... သူတစ်ပါးတွေရဲ့အိမ်ထောင် ကို ဖြစ်မြောက်အောင်စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်တဲ့ မပုတိုအဖို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ကိုယ်တည်းအပျို ကြီးဖြစ်နေရတာလဲဟင် ...”

တစ်စုံတစ်ယောက်ကများ ထိုသို့ထိုပုံ အမေးရှိလာခဲ့ပါက သူမဘက်ကလည်း ဖြေဆိုဖို့ရာအဖြေက အဆင်သင့်။

“ဒါကတော့ဟယ် ... ဆံပင်ညှပ်သမားလိုပေါ့၊ ဆံပင် ညှပ်သမားအနေနဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ဆံပင်ကို ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ စိတ်တိုင်းကျ ကျင်ကျင်လည်လည် ညှပ်ပေးနိုင်ပေမယ့် သူကိုယ်တိုင်ကျတော့ သူ့ဆံပင်ကို သူမသနိုင်ဘူးလေ၊ ဒီသဘောပဲပေါ့ ...”

ဟူ၍ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ဖြေဖို့ရာ အဆင်သင့်ပါပဲ။

အမှန်အတိုင်း စိတ်ထဲရှိသမျှ ရင်ထဲတည်စု ခံစားမှုတို့အား မိုးရေပမာ သွန်ချပစ်လိုက်ရလျှင်ဖြင့် ရင်ခွင်ရပ်ဝန်းကြီးတစ်ခုလုံး မည်သည့်သောင့်မျှမထွန်းတော့ဘဲ ရေပြင်ကျယ်ကြီးဖြစ်သွားမှာ သေချာသည်။ မပုတိုအဖို့ သူမသည်လည်း အသွေးနှင့်အသားနှင့် တည်ဆောက်ထားသော ခန္ဓာပိုင်ရှင်မို့ ‘လရေးငသတ် လင်’ကို လိုချင်နေသည်မှာ သေမတတ်ပါပေ။

သည်ရပ်သည်ရွာတစ်ကြောမှာတော့ မပုတိုတို့က နာမည် တစ်လုံးတောင်မဟုတ်။ နာမည်နှစ်လုံးနှင့်နေသူဖြစ်၏။ နှယ်နှယ် ရရတော့ မထင်ကြပါလေနှင့်။

ပထမနာမည်တစ်လုံးက တစ်ကိုယ်တည်းအပျိုကြီးဆိုသော နာမည်။

နောက်နာမည်တစ်လုံးကတော့ ချစ်အကျိုးတော်ဆောင် (သို့တည်းမဟုတ်) အောင်သွယ်တော်ဆိုသည့် အမည်နာမပေတည်း။

ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်အရည်အသွေး၊ အစွမ်းအစမရှိကြသူတွေ အဖို့ မပုတိုသည် ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ထဲမှ မေခလာရယ်ပါ တည်း။ သူမ အောင်သွယ်ပေးသဖြင့် ဖက်တီးဝင်းမောင်နှင့် မြင့် မြင့်ရှိတို့သည်လည်းကောင်း၊ မင်းပြားကိုရွှေမင်းနှင့် မိချယ်ရီတို့ သည်လည်းကောင်း၊ ကဇော်သမားမောင်ညွှန်နှင့် မိမန်းလေးတို့ သည်လည်း နှစ်ပြားဂဟေဆက်ခဲ့ကြလေပြီ။

သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာက သူမအပေါ်၌ လေစိမ်းတွေတိုက် ခဲ့သည်။ မစင်စိမ်းတွေ ပန်းခဲသည်။

အနုတ္တသညာဆိုသည် မပုတို အမည်နှင့်လိုက်လျောညီ ထွေရှိလောက်အောင် သူမအရပ်က ပုခဲသည်။ မသကာရှိလှမှ သုံးပေခွဲသာသာလောက်။ အဲ... အရပ်ကပုသလို့၊ ခြေတံလက်တံ တွေကလည်း တိုတိုတောင်းတောင်း၊ သည်တော့... သူမခမျာ သဘာဝရုပ်လက္ခဏာကပင် မပုတို ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်ပုရိသတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကလည်း အဆန်း သားကလား။ ‘စက္ခုရွပေနေ သံဝါသ’ဆိုသည်ကို အရိုးစွဲနေကြသည်။ မိန်းကလေးတိုင်း အလှအပမက်မောတတ်ကြသလို ယောက်ျားတိုင်း လည်း အလှအပကို မမက်မောသူ မရှိကြ။ သည်တော့လည်း ပုရိသတို့၏အာရုံသည် မပုတိုကို ကျော်၊ကျော်သွားကြသည်။ ဤသို့ ကျော်မည်သာကျော်ကြသည်။ တကယ့်၊တကယ် အခြေအနေ မကောင်းလျှင်ဖြင့် မပုတိုထံ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများဆက်သကာ အပူကပ်ကြသည်။ အကူအညီတောင်းကြသည်။ ထိုအခါမျိုးဝယ် အပျိုကြီးမပုတိုကလည်း ကိန်းကြီးခန်းကြီးလုပ်မနေပါ။ ‘အများ အကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင်’ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို နှလုံးမူ လျက် သူတတ်စွမ်းရာ အောင်သွယ်နည်းပျူဟာများဖြင့် ကူညီပေး ခဲ့သည်သာပင်။

ခုလည်း... ကာလသားလူပျိုပေါက် မောင်သင်းနွယ်တစ် ယောက် ဧရာခိုလ်ဆန်စက်မှ စပါးရွက်သူ မိဂွက်အပေါ်တွင် အစွဲ လမ်းကြီးစွဲလမ်းနေမိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ သူကိုယ်တိုင်လည်း

ဘယ်လိုမှအစွမ်းအစမရှိသည်ကတစ်ကြောင်း အကြောင်းကြောင်း ကို အကြောင်းပြုပြီးသကာလ နောက်ဆုံး၌ ဂေါ်မစွံသူတို့၏ အားကိုး အားထားပြုရာ မပုတိုထံသို့ ဆိုက်ရောက်လာရလေသည်။

“ကူညီပါဦး... အစ်မပုတိုရယ်... အစ်မပုတိုသာ ကျွန်တော့်ကိုမကူညီဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘဝဟာ မြေ ကြွင်းထဲကိုဝင်မိတဲ့ကျွန်စံကေးလို ဘဝဆုံးရပါတော့မယ်၊ အစ်မပုတိုသာ ကူညီမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေး ရမလဲ၊ ဆန်ကာပေါက်ဖြစ်နေပြီး ယိုင်ရွဲနေတဲ့ အစ်မ ပုတိုရဲ့သေးပေါက်ခန်းကိုလဲ ပြင်ဆင်ပေးပါမယ်၊ အိမ်သာ ကျင်း တူးပေးဆိုတူးပေးပါမယ်၊ ခိုင်းချင်တာခိုင်းစမ်းပါ၊ ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှဝန်မလေးပါဘူး၊ ဒီတော့ မိဂွက်နဲ့ နီးစပ်အောင် ကြိုးစားအောင်သွယ်ပေးပါနော်၊ ဟောဒီမှာ အစ်မပုတိုရေငတ်ရင်စုပ်ရအောင် ကြံတစ်ချောင်းခုတ်လာ ခဲ့တယ်... စုပ်... စုပ်... ”

မောင်သင်းနွယ်အဖို့ မိဂွက်တည်းဟူသော ရည်းစားကလေး တစ်ယောက်ရဖို့အရေးအတွက် ပုံသေနည်းအတိုင်း အောင်သွယ် တော်အပျိုကြီးမပုတိုထံ ရောက်လာခဲ့ရပါပြီ။

မောင်သင်းနွယ်ကား မိဂွက်အပေါ်၌ တစ်ခါဖူးမျှ မချစ်ခဲ့ ဖူးသည့်အချစ်ဖြင့် နှစ်နှစ်ကာကာ စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်ခဲ့၏။ မိဂွက် အကြောင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် စကားတွေက ရေပက်မဝင်။ သူ့ ဘက်က လွန်လွန်ကျူးကျူး စွဲလမ်းတပ်မက်နေသော်လည်း အဖြစ် ရှိအောင် ဘာတစ်ခုမျှ မဆောင်ကြဉ်းတတ်။ ပိုးပန်းမှုအတတ်ပညာ ဆိုသည်မှာ ဝေလာဝေး။

“အဲဒါများကွာ ... ဘာခက်တာမှတ်လို့၊ အပျိုကြီး မပုတို ရှိနေတာပဲ၊ သူက အဲသလိုကိစ္စမျိုးဆိုရင် စိတ်ပါ လက်ပါနဲ့ အကျိုးဆောင်ပေးနေတာ၊ သူ့ဆီသွားကပ်ပြီး အကူအညီတောင်း၊ မင်းရဲ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်စေရမယ် ... သင်းနွယ်”

အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းတွေက မကောင်းမြစ်တာ ကောင်းရာညွှန်လတ်ကြသည့်အတွက် မပုတိုထံ ရောက်ခဲ့ရခြင်းပါ။

အပြောအဆိုက မွန်မွန်ရည်ရည်။

မျက်လုံးမျက်ဆံကောင်းကောင်း၊ လွန်စွာမှ အလိုက်တသိ ရှိလှသူမို့လည်း မပုတိုအဖို့ မောင်သင်းနွယ်အပေါ် ကရုဏာသက် သွားရတော့သည်။ မောင်သင်းနွယ်၏အလိုက်တသိကူညီမှုကြောင့် အိမ်သာကျင်းအသစ်လည်း တူးပြီးသွားပြီ။ ယိုင်နဲ့နေသော သေး ပေါက်ခန်းလည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်းလေး ဖြစ်သွားသည်။ ဒါတောင် အင်္ကျီလုံချည်တွေ လျှော်ပေးပါမည်လုပ်၍ မကောင်း တတ်လွန်းသဖြင့် မနည်းကိုတားထားရသည်။

“ဟင်းနော် ... ဒီလိုသဘောသက္ကာရကောင်းတဲ့ မောင်သင်းနွယ်သာ မိဂွက်အပေါ်မျက်စိမကျဘဲ ငါ့အပေါ် မျက်စိကျလာရင် ဘယ်ကလောက်များကောင်းလေမလဲ သိဘူးနော် ...”

မတွေးသင့်၊ မတွေးထိုက်၊ မတွေးကောင်းပေမယ့် ပကတိ ဖြစ်ပေါ်နေသော စိတ်ဆန္ဒတို့အပေါ် မချုပ်တည်းချင်၍ စိတ်ထဲရှိ

သည်အတိုင်း မပုတို တွေးမိသည်။ ညည်းညူမိသည်။ ငုံးဆူတာကို လူမသိလေရောသလား။

မောင်သင်းနွယ်က သူ့အလုပ်ခွင်ပြီးလျှင် မပုတိုထံ ချောင်း ပေါက်မတတ်လာသည်။ သူနှင့်မိဂွက်တို့ အဆင်ပြေဖို့အရေးအတွက် နားပူနားဆာလုပ်သည်။

“ဪ ... သူနားပူနားဆာလုပ်တာ မိဂွက်ကို မဟုတ်ဘဲ ငါ့သာဆိုရင် ဘယ်ကလောက်ကောင်းလေမလဲ နော် ...”

သည်သို့ နေ့စဉ်ဝတ္တရားမပျက်တမ်း အပျိုကြီးအိမ် ဝင်ဝင် လာသဖြင့် အပျိုကြီးနှင့် မောင်သင်းနွယ်တို့ တိတ်တိတ်ပုန်း တူတူ ရေ ဝါးကြလေသလားဟု ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်မြင်သွားကြလေ မည်လားမသိ။ ထိုသို့ထင်မြင်ကြလျှင်လည်း မပုတိုကတော့ ချော်လဲ ရောထိုင်ပစ်လိုက်မည်သာတည်း။

“အေးပါ ... သင်းနွယ်ရယ်၊ ငါ နင့်ကောင်မလေး မိဂွက်ဆီကို ရောက်ပါတယ်၊ နင့်စကားတွေကိုသယ်သွား ပြီး နားချပါတယ်”

“ဒီ ... ဒီတော့ ... သူ သူ မိ မိဂွက်က ဘာပြော သလဲဟင် ... ဂလု ...”

“ကနဦးတော့ ဘယ်လက်ခံပျံမလဲဟယ်၊ ကောင်မ လေးက အပျိုဖော်ဝင်လာပြီးခါမှ ထူးထူးခြားခြားကို အလှ ပန်းပွင့်လာတာကလား၊ ပန်းပွင့်ရင် လိပ်ပြာစိုင်းသလို မိဂွက်ရဲ့အလှလဲ ပေါ်လွင်လာရော၊ ချစ်ချင်ကြိုက်ချင်သူ

တွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်လာကြတာပေါ့၊ ဒီတော့... နှင့်လို ပါမွားတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက်တော့ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ကူးထဲထည့်မလဲဟယ် ... နှင့်ပဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

သည်စကားပြောလိုက်တော့ မောင်သင်းနွယ် ဝိုင်းသွားမိုင် သွားသည်။ သည်အတွက် မပုတိုရင်ထဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဪ... သင်းနွယ်ရယ်၊ မင်းအဖြစ်ကို ငါခံစား လိုက်ရတာ မင်းမျက်နှာလေးညှိုးသွားရင် ငါ့မှာလဲ အလိုလို ညှိုးရတာပါပဲ။ မင်းကလေးကိုလန်းသွားအောင် ငါ့ရဲ့မေတ္တာ ရေစင်နဲ့ ဖျန်းပေးချင်လိုက်တာ”

မပုတိုရင်ထဲ၌ လှိုင်းခတ်ပဲ့တင်နေသော အသံတိတ် စကားများ။

“အေးဗျာ ... ကျွန်တော့်ဘဝကလဲ နံ့ချာပါတယ်၊ ကျွန်တော်သာ ပိုက်ဆံရှိသားသမီးက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ သူဆိုရင် ဘယ်ကလောက်ကောင်းမလဲ မသိဘူးနော်”

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ဟာ ... နှင့် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး လား၊ ‘ငုပ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်’ တဲ့၊ ‘ယောက်ျား တို့လုံ့လ သေခါမှလျှော့’ တဲ့၊ ‘ယောက်ျားတံခွန် လူ့ရည် ချွန်က၊ ကောင်းကင်တစ်မွတ်၊ ကြယ်ကိုဆွတ်လဲ၊ မလွတ် စတမ်း၊ ရမြဲလမ်းတည့်’ တဲ့”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် မပုတိုရယ်၊ ရုတ်တရက် မို့ အားငယ်စိတ်ဝင်သွားတာပါ”

“အားမငယ်နဲ့ ... အားမငယ်နဲ့ သစ်ငုတ်တိုတောင် တိုက်ပါများရင် နဲ့လာတတ်သေးတာပဲ၊ ငါနေတိုင်း မိဂွက် ကို နားဝင်အောင် စကားထည့်မှာပေါ့ဟဲ့၊ ဒီမှာ မှတ်ထား သင်းနွယ်၊ လောကမှာ ‘လက်ဖက်ကောင်းစားချင်ရင် ပလောင်တောင်တက်နေ’ ရသတဲ့၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာက စိတ်ရှည်သည်းခံဖို့လိုတယ်၊ အင်မတန်လဲ ညင်သာသိမ်မွေ့ ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မပုတင်ရား၊ မိဂွက်ရဲ့အချစ်ကိုသာ ရမယ်ဆိုလို့ကတော့ တစ်ကမ္ဘာတောင်မဟုတ်ပါဘူး။ ဆယ် ကမ္ဘာထိတိုင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ စောင့်စားနေမှာပါဗျ”

သည်လိုနှင့် ရက်တွေ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကြာခဲ့သည်။ ထိုကာလတွေမှာလည်း မောင်သင်းနွယ်အဖို့ အပျိုကြီးမပုတိုထံ အခြေအနေ ထူးမထူး သတင်းမေးမပျက်ခဲ့။

“ဟေ့ ... သည်ကနေတော့ ထူးပြီဟေ့ ...”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုများထူးသလဲဆိုတာ လုပ်စမ်းပါဦး ... မပုတင်ရား”

“ငါကလေး နှင့်အကြောင်းတွေကို သနားစဖွယ်ကောင်း လောက်အောင် စိကာပတ်ကုံးပြောပြီး နေတိုင်းနားချခဲ့တာ ဒီကနေကျတော့ ခေါင်းညိတ်သွားတယ်ဟဲ့ ...”

“ဟာဗျာ ... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ တကယ် ... တကယ်ပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မောင်သင်းနွယ်တစ်ယောက် ဒိုင်ဆန် ကျွမ်းထထိုးတော့၏။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ .. ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မထိတ်သာမလန့်သာဟယ် ...”

“ဟီး ဟီး ... ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ အစ်မပုတိုရာ၊ ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ”

အချစ်ကဲကဲနှင့် အဖြစ်တွေသဲလွန်းလှသော မောင်သင်းနွယ် ကိုကြည့်၍ ဩချရသည်။

“ဒါ ... ဒါဆိုရင် မိဂွက်နဲ့ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ တွေ့ရမှာလဲဟင်၊ သူနဲ့နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ချင်လိုက် တာ မပုတိုရာ ...”

“နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေ အဲဒါသိပ်ခက်တာပဲ .. ချစ်အဖြေမရခင်တုန်းကဆိုရင် ချစ်အဖြေကို သိပ်ကြားချင် ကြတာပဲ၊ အဖြေရပြီဆိုရင်ဖြင့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ချင် ရတာတွေ၊ တွေ့ပြီးရင် ဟင်း ... ငါရှေ့ဆက်ပြောရ မကောင်းဘဲရှိတော့မယ်”

“ဒါကတော့ သဘာဝကိုးဗျ”

“ဟွန်း ... ဝ၊ ဝနိုင်လွန်းတယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မပုတိုထံမှ သတင်းကောင်းကြားရသည့် အတွက် မောင်သင်းနွယ်အဖို့ ဝမ်းအသာကြီးသာခဲ့သည်။ သာခဲ့ သည့်အတွက်လည်း ထိုနေ့က မပုတိုအိမ်အတွက် ထင်းတွေခွဲပေး

ခဲ့သည်။ သောက်ရေသုံးရေသာမက အိမ်သာအိုးကိုပင် ရေဖြည့်ပေး ခဲ့သည်။ ဒါတွေကိုကြည့်၍ မပုတိုအဖို့ ခုနေ သူသာ မိဂွက်ဖြစ်လျှင် ကောင်းလေစွဟု ကရော်ကမည်အတွေးတွေ ဝင်မိတော့၏။

မောင်သင်းနွယ်အဖို့ မပုတိုမှတစ်ဆင့် မိဂွက်ထံမှ သူ မေတ္တာကိုလက်ခံကြောင်း ကြားရသည့်အခါ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာ၏။

သို့သော် ဝမ်းသာနေရုံနှင့်မပြီးသေး။

ရှေ့တစ်ဆင့်တက်ကာ တူနှစ်ကိုယ်တွေ့ဆိုပြီး စကားတွေ တွတ်ထိုးချင်သေး၏။ ချစ်သူတို့ဘာဝ ကယုကယင်ပြုချင်သေး၏ ပြီးတော့ တူတူရေဝါးဖို့ကိစ္စ။ ဒီအတွက် သူကိုယ်တိုင် လက်ရှိအငြေ အနေမှာ ဘာမျှမတတ်နိုင်။

တတ်နိုင်သူက မပုတို။

“ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ ... အစ်မပုတိုရယ်၊ ကျွန်တော် မိဂွက် နဲ့တွေ့ချင်ပြီဗျာ၊ အဲဒါ ဖန်တီးပေးပါဦး”

“တစ်နေ့နေ့တော့ တွေ့ရမှာပေါ့ဟယ် ...”

“အဲဒါ ဘယ်နေ့လဲဗျ၊ ဒီမှာ အခံရခက်လှတယ်”

“နင်တို့အချစ်ဆိပ်တက်တာကလဲ အဆန်းသားနော်”

“ဒါတော့ အစ်မပုတိုက အပျိုကြီးပဲဥစ္စာ၊ ဘယ်သိ မှာလဲ”

“ဟဲ့အကောင် ... နင်က ဘာလဲ၊ အလိုဆန္ဒပြည့် မယ်မှမရှိသေးဘူး၊ ငါ့ကိုပုန်ကန်ချင်ပြီလား”

“ဘွာ ... ဘွာ ... အဲသလိုမဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ...
ကျွန်တော် စကားလောသွားလို့ပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ...
တောင်းပန်ပါတယ်”

သည်လိုမျိုး ပြုံးပြုံးပျာပျာဖြစ်သွားတော့လည်း သနား
စရာပင်။

“အေးပါဟယ် ... ငါကြံဖန်ပြီး စွမ်းဆောင်ကြည့်
ပါဦးမယ်”

သည်စကားနှင့်ပင် မောင်သင်းနွယ်တစ်ယောက် အကျေ
နပ်ကြီးကျေနပ်ခဲ့ရပြန်လေသတည်း။

မပုတိုထံမှ မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ရတော့
မောင်သင်းနွယ်တစ်ယောက် ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ဖြစ်သွားရသည်။

“ငါ့မှာ မနည်းမနောကြီးစားလိုက်ရတာ သင်းနွယ်
ရယ်၊ ပထမတော့ အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ်နဲ့၊ ဟုတ်မှာပေါ့
လေ ... ကောင်မလေးက အရိုင်းကလေးကိုး၊ ဘယ်
ယောက်ျားသနားနဲ့မှ ခုလိုမျိုး နှစ်ကိုယ်ချင်းတွေ့စရာရှိခဲ့
တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ခုဟာက ... နင့်ကို သံယောဇဉ်ကြီးလို့
ငါ့ကိုလဲ အားနာလို့ အတွေ့ခံမှာ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ ... အစ်မပုတိုအတွက်
ဒီတစ်ခါမြို့တက်ရင် သရက်ထည်ပွင့်ရိုက် အထက်အောက်
ဆင်တူ တစ်ဝတ်စာဝယ်ပေးမယ်ဗျာ၊ ကုန်ချင်သလောက်
ကုန်သလေ့စေ”

“အေးပါဟယ် ... အေးပါ ...”

“ဒါထက် ... ဘယ်နေ့တွေ့ရမှာလဲဟင်”

“ဒီည ငါ့ဆီ စောစောလာခဲ့မယ်တဲ့၊ ငါ့အခန်းထဲကပဲ မိဂွက် စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ ငါကတော့ အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး ကြိုရှောင်ပေးထားမယ်၊ မှောင်ခြည်ပျိုးမှ လာခဲ့နော်၊ ရောက်တာနဲ့ အခန်းထဲကိုတန်းဝင်သွား ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... အဟိ အဟိ ...”

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါဗျာ၊ ဒါထက် ... မိဂွက်နဲ့တွေ့ရင် ကျွန်တော် ဘာတွေပြောပြီး ဘာတွေလုပ်ရမှာလဲဟင်”

“အောင်မယ်လေးဟဲ့ ... သင်းနွယ်ရယ်၊ နင် တော်တော်တုံးလှချေလား”

“တုံးဆို ... ကျွန်တော်မှ ရည်းစားမထားဘူးပဲဗျာ၊ ချိန်းတွေ့ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး ...”

ဟုတ်ပေသည်။

‘မချစ်ဘူးတော့ အရူးလို’ ဆိုသည့်အတိုင်း ရည်းစားဆန်တားခဲ့ဘူးသော လူပျိုသိုးလေးအဖို့ ချစ်သူနှင့် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့ရတော့မည်ဆိုတော့ ဘာတွေဘယ်လို ပြောရဆိုရမှန်းမသိ။ ဒြမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

“ဟဲ့ ... နင့်ကိုချစ်လို့ အတွေ့ခံတဲ့ဥစ္စာ၊ နင်က သူ့ကို အင်မတန်ချစ်တဲ့အကြောင်း၊ သူ့အတွက် အလုပ်တွေကြီး ကြီးစားစားလုပ်နေတဲ့အကြောင်း ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံ

ဖူလုံတဲ့နေ့ကျရင် မိသားစုသားပီပီ တောင်းရမ်းယူမယ့် အကြောင်း၊ သူတစ်ယောက်ကလွဲပြီး အားလုံးကို ဖွဲ့ဆန်ကွဲ ထင်တဲ့အကြောင်း၊ ဘယ်တော့မှသစ္စာဖောက်သွားမှာ မဟုတ်ကြောင်း စိကာပတ်ကုံး ပလီစီချောက်ချက်ပြော ပေါ့ဟဲ့ ...”

“အဟီး ... ဟုတ်လိုက်လေဗျာ၊ နောက်တော့ကော ဟင် ...”

“နောက်တော့ လက်ကလေးကိုင်ပေါ့ဟဲ့ ... သူက မငြင်းဘူးဆိုရင် ပခုံးလေးဖက်ပေါ့ဟဲ့၊ အဲ ... တော်တော့ ဟာ၊ နင့်ကိုပြောရတာနဲ့ ငါ့မှာ သိက္ခာကိုမရှိတော့ဘူး၊ ကိုင်း ... ပြန်တော့ ပြန်တော့၊ ဒီည မိုးချုပ်မှလာခဲ့၊ ဟုတ်ပလား ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အစ်မပုတိုရယ်၊ သွားမယ်နော် ...”

မောင်သင်းနွယ်ပြန်သွားတော့ ... ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး လှိုက်ဟာကျန်ရစ်ခဲ့သူမှာ အပျိုကြီးမပုတိုပါတည်း။

အပျိုကြီးမပူတိုအိမ်ကိုလှမ်းဝင်တော့ ကြိုတင်ပြောထား သည့်အတိုင်း အပျိုကြီးကိုမတွေ့ရ။ အလိုက်တသိ ရှောင်ပေးသွား ပြီထင်။ ‘အင်း... ကျေးဇူးကြီးလှပါပေရဲ့ အစ်မပုတို’ ဟုပင် အသံတိတ်ရွတ်ဆိုမိပါသေး။

“အင်း... မိဂွက်နဲ့တွေ့ရင် အစ်မပုတိုသင်ပေးထား တဲ့အတိုင်း ပြောရမယ်၊ ပြီးရင် မဂွက်ရဲ့လက်ဖဝါးလေးကို ကိုင်မယ်၊ ပခုံးသားလေးကိုဖက်မယ်၊ ကိုယ့်ဘက်မျက်နှာ ဆွဲလှည့်ပြီး မိဂွက်ရဲ့မေးစေ့ကလေးကိုပင့်တင်လို့ မို့မို့ ဖောင်းဖောင်းပါးကလေးကို ရွတ်ခနဲ ပြတ်ခနဲ နမ်းပစ် လိုက်မယ်၊ ဘာရမလဲ ... ငါက ... အဟီးဟီး”

သို့ကလိုအားတင်းရင်း ဘယ်ခြောက်ကာညာလှမ်းလို့ ပုံစံ မျိုးဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ချွတ်နင်းပြီးသကာလ အပျိုကြီး၏အိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားလေသည်။ အခန်းက ပြတင်းတံခါးပိတ်ထားသည်မို့ မည်းမည်းမှောင်မှောင်။ ဒါလည်း ကောင်းတာပါလေ၊ မှောင်မိုက် မိုက်မှာ ချောင်ဆိုတာ ကြိုက်ဖို့အကောင်းဆုံးမဟုတ်ပါကလား။ အခန်းထောင့်ခုတင်စွန်းမှာတော့ လူရိပ်သဏ္ဍာန်။ ထိုင်နေ သည်က တင်ပလွဲ။

မောင်သင်းနွယ်လည်း မရဲတရဲဖြင့်ပင် ခုတင်အနား တိုးကပ် လိုက်သည်။ တစ်ခါမျှ ဤသို့မကြုံဘူးသဖြင့် ရင်ထဲမှာတော့ ဒိန်းခနဲ ဒိန်းခနဲ။

သည်နေောက် တံတွေးကို ဂွက်ခနဲမျိုချရင်း ...

“လာမှလာပါမလားလို့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာမိဂွက်ရယ်”

သုံးရက်သုံးညမို့ ခုံးမျက်စိ လကလေးသည် တမာတော ရွာကလေး၏ ကောင်းကင်ထက်၌ မှုန်မှုန်စိပ်စိပ်ကလေး လင်းနေ သည်။ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ အုပ်ဆိုင်းနေသောရွာကလေးမို့ ကွင်းပြင် ကျယ်တွေ့မှတစ်ပါး ရွာအတွင်းမှာတော့ လရောင်ငတ်သလိုဖြစ်နေ လေသည်။

မောင်သင်းနွယ်သည် ကော့နေအောင်မီးပူထိုးထားသော အဝတ်အစားတို့ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်၏။ အမြင်တင့်တယ်စေ ဖို့ ၎င်း၏မျက်နှာကိုလည်း မျက်နှာချေကလေးများ လိမ်းကျံလိုက်၏။ ခေါင်းကိုလည်း အုန်းဆီရွှံ့လိမ်းကာ သေသေသပ်သပ်ဖြိုးသင် လိုက်၏။ မှန်ကိုကြည့်ပြီးတော့ ‘တယ်ချောတဲ့ခနဲတဲ့ငါပါကလား’ ဟူ၍လည်း မှတ်ချက်ချလိုက်ပြန်သေး၏။

အချိန်အခါကျပြီမို့လည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါမှမရိပ်မိရအောင် ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနှင့် အသာလစ်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဟု တုန်တုန်ယင်ယင်ပြောဆိုရင်း ခုတင်ပေါ် တင်ပလွဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“စောင့်နေရတာ ကြာပြီလားဟင်”

စကားမရှိစကားရှာလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ...”

တစ်ဖက်မှဖွင့်ဟလာသော အသံကလေး၊ လေသံမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း အချစ်ကြီးချစ်ရသူ၏ သဒ္ဒါအသံမို့ မောင်သင်းနွယ် အတွက် နားဝင်ချိုလှသည်။

“ငါ ငါလေ ... နင့်ကို နင့်ကို မြင်စတွေ့စကတည်း ကိုက မနေနိုင်မထိုင်နိုင်လောက်အောင် ကြိုက်ခဲ့မိတာပါ မိဂွက်ရယ် ...”

“အင်း ...”

တိုးဖွသောလေသံကလေး၊ သူ အားတက်သွားသည်။

“ငါလေ ... နင့်ကိုသိပ်ချစ်လွန်းတဲ့အတွက် နင့်ကို တင့်တောင်းတင့်တယ်ထားနိုင်အောင် အလုပ်တွေကြိုးစား ပြီး လုပ်နေပါတယ်ဟာ၊ ဒီနှစ်နွေပေါက်ရင် စပါးတွေပေါ် တော့မယ်၊ ကောက်ကြီးစပါးတွေမို့ ဈေးကောင်းရမှာဟာ၊ အဲဒီကျတော့ အဘတို့ကိုပြောပြီး နင့်ကို မိသားဖသားပီပီ လာတောင်းမှာ ... သိလား”

“အင်း ...”

မောင်သင်းနွယ်အဖို့ ပြောစရာစကားက ကုန်သလောက် ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ရှေ့ဆက် ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ဘာမျှပြောစရာမရှိ

လျှင် လက်ကလေးကိုကိုင်ဖို့၊ ပခုံးကလေးကိုဖက်ဖို့၊ ပါးကလေးကို နမ်းဖို့၊ ဒါတွေလုပ်ရတော့မည်။

“ဟကောင် ... သင်းနွယ်ရာ၊ မိန်းမတွေကို ကောင်း ကောင်းကြီးနမ်းပစ်လိုက်၊ အနမ်းကျွမ်းလို့ကတော့ တစ်ခါ တည်းကို စွဲသွားတတ်တာကွ ...”

ကာလသားခေါင်းကိုကံဝင်း၏စကားကို ကြားယောင်လာ သည်။ ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆိုလျှင် မိဂွက်စွဲသွားအောင် သူနမ်းပစ်လိုက် မည်။

သို့သော် ... ဘယ်လိုပျိုး၍နမ်းရပါ။

ပြုန်းစားခိုင်းစားကြီး မပြောမဆိုနှင့် ဖက်နမ်းလိုက်ပါက သူ့အား တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းရမလားဟုဆိုကာ စိတ်ဆိုး သွားမှာလည်း စိုးရသေးသည်။ “အင်း ... မိဂွက်စိတ်ဆိုးသွားပြီး နောက်တစ်ခါ မတွေ့မခံရင် ငါတော့ ‘ဖွတ်မရ ဓားမဆုံး’ တဲ့ကိန်း ဆိုက်တော့မှာပဲ” ဟူ၍လည်း တွေးတောပူပင်နေရသည်။ သူ့အနမ်း ကို လက်မခံဘဲ ဖြန်းခနဲ ပါးရိုက်လိုက်ပါက ခက်ရသည်ရဲ့ဟူ၍ လည်း စိုးရိမ်နေပါသေး။ သို့ရာတွင် သည်အတိုင်းနေလိုက် မဖြစ် တော့။ အခွင့်သာခိုက် မနမ်းလိုက်က အမိုက်နှင့်ပြင်ရှိပါဦးမလား။ သည်အတွက် မဝံ့မရဲနှင့်ပင် တောင်းခံရတော့၏။

“မိဂွက်ရယ် ... ခုလိုမျိုး နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့တဲ့ အခါ မိဂွက်ကိုနမ်းပါရစေလားဟင်၊ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး၊ အပျိုကြီးလဲ ငါတို့ကိုရှောင်ပေးထားပါတယ်”

တစ်ဖက်မှ အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ်၊ မည်သည့်စကားသံမှ မထွက်။

“မိဂွက်ရယ် ... ငါဟာ နင့်ကို ရင်ထဲအသည်းထဲ၊ ကလီစာထဲကကို ချစ်တာပါ။ ငါ့အချစ်ကို လေမှာကြဖြန့် လိုက်ရင် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ရေမှာ ကြဖြန့် လိုက်ရင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငါ နင့်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်က ရိုးမြေကျအချစ်မျိုးနဲ့ချစ်တာပါ။ ဒါကြောင့် ... ငါ့အချစ်ကို သက်သေပြတဲ့အနေနဲ့ နမ်း နမ်း နမ်းပါရစေ နော် ...”

သည်သို့ဆိုသည်တိုင် တစ်ဖက်မှ စကားပြန်မရ။ သည် အတွက် အားမလိုအားမရဖြစ်လာခဲ့သည်။ အချစ်သွေးချန်နှုန်းက လည်း တခုံးတိုးတိုးလာသည်။

“မိဂွက်ရယ် ... ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ နင့်ကို နမ်းချင်လို့ နမ်းပါရစေနော်”

ဒါလည်း အဖြေတုံ့ပြန်မလား။

ဒါဆို ... မိဂွက် နားများလေးနေသလား၊ ဒါလည်းမဖြစ် တန်ရာ။ ကနဦးတုန်းက သူပြောဆိုသမျှကို အင်းလိုက်သေး၏။ ခုကျတော့ နကမ္ပတိ၊ မတုန်မလှုပ်နဲ့။

“မိဂွက်ရယ် ... ငါပြောနေတာတွေ ကြားပါတယ် နော်၊ ဘာဖြစ်လို့မတုံ့ပြန်ရတာလဲ၊ နားများပင်းနေသလား”

အားမလိုအားမရဖြင့် နှုတ်မှထွက်သွားသည်။ ထိုအခိုက် တစ်ဖက်မှ စကားသံပေါ်ထွက်လာလေရာ မောင်သင်းနွယ်အဖို့ အံ့သြသွားရ၏။ တုန်လှုပ်သွားရ၏။ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွား ရ၏။ ပြီးတော့ ဆိုင်းမဆင့်၊ ဗုံမဆင့်ဆိုသလို ‘ပြေးနိုင်မှလွတ်ရာကျ

မယ်’ဆိုသည့်အတိုင်း အခန်းထဲမှ အတင်းပြေးထွက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ချလျက် သုတ်ခြေတင်သွားပါတော့၏။

မပြေးဘဲကော နေမှာတဲ့လား။

တုံ့ပြန်လာသောအသံကား အောက်ကလီအာအသံကြီး။

“အ၊ လိုက်တာ သင်းနွယ်ရယ် ... ငါ ဒီလောက်ငြိမ် နေတာ သဘောမပေါက်ဘူးလားဟင်၊ ငါကြားဖူးတာက ‘လှပျိုလက် ဝက်မြီး’ တဲ့၊ နင် တော်တော်တုံးတဲ့အကောင်၊ မိဂွက်မလာလို့ မိဂွက်ကိုယ်စား အစားဝင်ပေးနေတာ။ နင့်နာခေါင်းတွေ လက်တွေက အကြောသေနေလို့လား မသာကောင်ရဲ့ ...” တဲ့။

အသံရှင်ကား အပျိုကြီးမပုတိုမှလွဲ၍ တခြားမည်သူမျှမဖြစ် နိုင်ကြောင်း စာရှုသူတို့ ရိပ်မိလောက်မည်ထင်ပါသတည်း။

ယောက်ျားသားတွေကြောင့်

မိန်းမသားတွေ စုဝေးဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ဟိုအကြောင်း၊ သည်အကြောင်းတွေ ပြောကြဆိုကြသည်ကို 'အတင်း'ဟု ဆိုကြ၏။

အဲ... ယောက်ျားသားတွေ စုဝေးဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ပေါက်တတ်ကရ ပြောကြဆိုကြတာတွေကျတော့ မည်သို့ခေါ်ပါလိမ့်။ ဤ၌ ဘယ်ပညာရှိလဲတော့မသိ။ ၎င်းကိုယ်တိုင် ယောက်ျားသားဖြစ်ရုံလော မဆိုသာ။ ယောက်ျားသားတွေ စုဝေးပြောဆိုကြသည်ကို 'သတင်း'လို့ ခေါ်ပါသတဲ့။ အတင်းပဲဖြစ်ဖြစ် သတင်းပဲဖြစ်ဖြစ် စုဝေးဝိုင်းဖွဲ့ပြောဆိုကြသည်ကတော့ ပျော်စရာကောင်းလှပါတယ်။

တမာတောရွာမှ ချက်စုတစ်ယောက် ရွာကျောင်းဆရာလေးကိုကြည်သာ၏ကောင်းမှုဖြင့် ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်ခွင့်ကြုံခဲ့သည်။ ဆရာလေးကိုကြည်သာက ရန်ကုန်မြို့သားစစ်စစ်၊ ပြီးတော့ ဘွဲ့ရ၊ ခေတ်ပညာတတ်။

သို့ရာတွင် ဆရာလေးက လူတစ်မျိုး၊ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော် မှာ မပျော်ပိုက်။ သူနှစ်ခြိုက်ပျော်ပိုက်သည်က ကျေးလက်တောရွာ ဆိုပဲ။ သည့်အတွက် မိဘဆွေမျိုးတွေ အတန်တန်တားသည်ကြား မှပင် ဘွဲ့ရပြီးသကာလ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို တန်းလျှောက် သည်။ မည်သည့်နေရာဒေသမရွေး တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်သည်ဟု ဆိုခြင်းအတွက် ချက်ချင်းအလုပ်တန်းရသည်။ သို့ဖြင့် မြို့ပြရန်ကုန် နှင့် အတော်ကလေး အလှမ်းကွာလှသော ချက်စုတို့၏ တမာတော ရွာကလေးသို့ မူလတန်းကျောင်းဆရာအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

မြို့ကြီးသားဖြစ်သော်လည်း မြို့ကြီးသားမဆန်။

ကျေးလက်စရိုက်နှင့်အညီ နေတတ်၊ ထိုင်တတ်၊ စားသောက် တတ်သည်မို့ မကြာခင်မှာပင် အသွင်တူ၍ အိမ်သူသဖွယ်ဖြစ်သွား ကြကာ 'တမာတောနှင့် ဆရာလေး'၊ 'ဆရာလေးနှင့် တမာတော' သည် ခွဲမရလောက်အောင် ထပ်တူဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဆရာလေး အား ကလေးသူငယ် စာသင်သားတွေသာမက ချက်စုတို့လို ကာလ သားပေါက်တွေကလည်း ချစ်ခင်ကြသည်။ ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီး အပါအဝင် ရွာသူရွာသား သက်ကြီးပိုင်းတွေကလည်း ခင်ခင်မင်မင် တလေးတစားရှိကြသည်။

ဆရာလေးအဖို့ တမာတောရွာ၌ ချက်စုတို့အိမ်သည် စား အိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်သည်။ ချက်စု၏အဘနှင့် အမေကလည်း ဆရာလေးအား ချက်စုကို အပ်ထားကြသည်။

ဆရာလေးက စာပေလေ့လာဖတ်ရှုမှုများ၍ထင် ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝသလို စကားပြောကလည်း ကောင်းလှသည်။ ရွာထိပ် ရိပ်သာ၌ စကားပိုင်းမဖွဲ့လိုက်နှင့်။ ဖွဲ့လိုက်သည်နှင့် ကာလသား ကြီးကြီးရွယ်ရွယ်၊ ငယ်ငယ်လတ်လတ်အပေါင်းသည် ဆရာလေး၏ အာဝဇ္ဇန်းကြားတွင် ငုတ်တုတ်မေ့သွားနိုင်လောက်သည်။ ထူးခြား အံ့ဩဖွယ်ရာတွေပြောရမလား၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးသွား ရလောက်သည်။ ရယ်စရာဟာသတွေ ပြောရမည်လား၊ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ပတ်တုပ်၍မရနိုင်လောက်အောင် ညှို့ယူဖမ်းစား သွားမည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတွေ ပြောရမည်လား၊ အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ကာ အားလုံး၏မျက်ဝန်းအိမ်၌ မျက်ရည်ဥတွေခိုတွဲသွားမည်။ သည်ရွှေသည်မျှအထိ ဆရာလေး၏ စွမ်းအင်သတ္တိက ထူးခြားလှပါဘိ။

ခါတိုင်းနှစ် ကျောင်းပိတ်တုန်းက ဆရာလေးသည် သူ့ မွေးရပ်ဇာတိ ရန်ကုန်သို့မပြန်ခဲ့။ တမာတောမှာပင် ပျော်မောနေ ခဲ့သည်။ သည်တစ်နှစ်ကျတော့ မိဘညီအစ်ကိုသားချင်းတွေက စာတစ်တန် ပေတစ်တန်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ဖို့ရာ မှာလေသည်မို့ နွေ ရာသီကျောင်းပိတ်သည့်အခိုက် ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ရာ ဆရာလေး၏ တာဝန်ယူခေါ်ဆောင်မှုကြောင့် တမာတောရွာသားလေးချက်စုလည်း တစ်ခါဖူးမျှ မရောက်ဘူးလေသော ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ရောက် ခဲ့ရပါ၏။ ဘုန်းတန်ခိုးအလွန်ကြီးမားသော လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီးအပြင် ဆူးလေစေတီ၊ ကျိုက်ခေါက်စေတီ၊ ဗိုလ် တထောင်စေတီ၊ ကျိုက်မှော်ဝန်းရေလယ်ဘုရား၊ ငါးထပ်ကြီးဘုရား

ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရား၊ ကိုးထပ်ကြီးဘုရား၊ သင်္ဃန်းကျွန်းစေတီ၊ ရွှေဘုရားပန်ဘုရား၊ ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီ၊ ကမ္ဘာအေးစေတီ၊ စွယ်တော်မြတ်စေတီ၊ မင်းဓမ္မကုန်း၊ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် စသဖြင့် နေရာစုံအဖုံဖုံ ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှပါဘိတော့။

သည့်အတွက် ချက်စုအဖို့ ဆရာလေးကို လွန်စွာမှကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

“မလိုပါဘူး ... ချက်စုရယ်၊ မင်းနဲ့ငါဟာ တစ်ဖမ်းတွေမှမဟုတ်ကြတာပဲ၊ မင်းတို့ရွာမှာဆို ငါ ဘယ်လိုနေခဲ့ရသလဲ၊ အဲသလိုမျိုးသဘောထားစမ်းပါကွ ...”

ဆရာလေး သဘောကောင်းသကဲ့သို့ပင် ဆရာလေး၏ အိမ်သူအိမ်သားတွေကလည်း သဘောသက္ကာရကောင်းကြသည်။ မွန်မွန်ရည်ရည် ပျူပျူငှာငှာရှိလှသည်။ သည့်အတွက် ချက်စုအဖို့ အနေကျင့်ခြင်းမဖြစ်တော့ဘဲ နေသာထိုင်သာရှိတော့သည်။

သည်ကနေလည်း ဆရာလေးက သူ၏ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းအချို့နှင့် မိတ်ဆုံစားသောက်ကြရင်း စကားပိုင်းဖွဲ့ကြရန်အတွက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ချိန်းဆိုထားသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ချက်စု၊ မင်းမလိုက်လို့မရဘူး၊ လိုက်ကိုလိုက်ခဲ့ရမယ်၊ အားလုံးဟာ ငါနဲ့အလွန်မတန်ခင်မင်ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေကွ ... စားရင်းသောက်ရင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောကြဆိုကြမှာ၊ ဒီတော့ မင်းအတွက် လေ့လာစရာ ဗဟုသုတတိုးတာပေါ့ကွာ”

သည်လိုမျိုး မဖြစ်မနေခေါ်တော့လည်း ချက်စုအဖို့ ဘယ်ငြင်းသာမှာတဲ့နည်း။ ဆရာလေးနောက်လိုက်လျက် စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားရပါလေတော့၏။

သည်မှာတင် ဆရာလေး၏ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းများကို တွေ့ဆုံရလေ၏။ အားလုံးသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ဟောဟောဒိုင်ဒိုင်၊ ပြီးတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သမားတွေ။ ကျောင်းတုန်းက ဘယ်လောက်တောင် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြလေသည်မသိ။ ယခုလို အလုပ်တွေအကိုင်တွေနှင့် လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာ အသီးသီး ဝင်ရောက်သွားကြပြီဆိုသော်လည်း ငယ်စဉ်တုန်းဆီက စိတ်ထားတွေသည် ကွယ်ပျောက်မသွား။

ယခု ဆုံစည်းမိကြသည်က ခြောက်ယောက်။

အားလုံး ပြောမနာဆိုမနာတွေ။ ကုန်ကျသမျှ ဝိုင်းပြီးအချိုးကျ ထည့်ဝင်မည်ဆိုပြီး မှာလိုက်သည့်စားဖွယ်ရာတွေမှာလည်း မနည်း။ ချက်စုအတွက်တော့ မကြားဘူး၊ မစားဘူးသည့် ထူးထူးဆန်းဆန်း စားသောက်ဖွယ်ရာတွေပင်။

ငါးကြင်းမြီးကြွပ်ကြော်တဲ့၊ ပုစွန်တုပ်ချိုချဉ်ကြော်တဲ့၊ ကြက်တောင်ပံအဆာသွတ်တဲ့၊ ငါးမန်းတောင်ဟင်းချိုတဲ့၊ ဆလပ်တဲ့။

စားဖွယ်တွေစုံသလို သောက်စရာကျတော့လည်း အာရှင်အောင်ဟုဆိုကာ ပုလင်းဘီယာတွေကို မှာကြပြန်သည်။ ဆရာလေး၏ကောင်းမှုဖြင့် ချက်စုတောင်မှ ဘီယာဆိုတာကြီးကို သောက်ခွင့်ရလိုက်သေးသည်။

ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ။ ကြည့်ရင်နဲ့လိုလို ဘာလိုလို၊ ပြီးတော့ ခါးသက်သက်ကြီး၊ တမာတောရွာက ကိုစံခင်ထန်းရည်လောက် တော့ ခံတွင်းမတွေ့သည်က အမှန်ပင်။

“ချက်စု ... စားကွာ၊ ဘာမှအားမနာနဲ့၊ ဒါ ... ငါ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ... သူက ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ ကိုကေလတ်တဲ့၊ ဒီဘက်ကို ကိုမြင့်ဦးမြင့်၊ သူက ဗီဒီယို ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ၊ ဒါက စာတိုက်နဲ့ကြေးနန်းဌာနက ကိုထွေး၊ သူက အထက်တန်းရှေ့နေကြီး ကိုတင်ယု၊ သူက ဆေးရုံကြီးက ဆရာဝန်၊ ဒေါက်တာအောင်သန်း၊ ဒီဘက် က ရွှေပန်းတောမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ မောင်ငြိမ်းသူတဲ့ကွ။

သူငယ်ချင်းတို့ရေ ... ဟောဒါ ငါစာသွားသင်တဲ့ တမာတောရွာက ချက်စုတဲ့၊ သူတို့တစ်အိမ်သားလုံးက ငါ့ရဲ့မိသားစုပဲ”

အားလုံးကို ဆရာလေးက မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူတို့ အားလုံးကလည်း တကယ့်ကို နှစ်နှစ်ကာကာအပြုံးများဖြင့် အသိ အမှတ်ပြုကြသည့်အတွက် ချက်စု ပျော်သွားရပါသည်။

“ကိုင်း ... ညီလေးချက်စု၊ စိတ်ကြိုက်သာစားကွာ၊ အစ်ကိုတို့ကို ဘာမှအားနာစရာမရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ...”

ချက်စုအဖို့ ဆရာလေးသူငယ်ချင်းများ၏ဖော်ရွေမှုကြောင့် အနေရအထိုင်ရ မကြပ်တော့။ စားရဲသောက်ရဲရှိလာသည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီး မြင့်ဦးမြင့် ... မင်းမျက်နှာကြည့် ရတာ မရွှင်သလိုပဲ၊ ဘာလဲ ... မင်းနုမ ရှင်ထွေးကြည့် လင်နောက်လိုက်သွားလို့လား”

“အိ ... သေပဟ”

ဆရာလေး၏ တုတ်ထိုးအိုးပေါက်အမေးကြောင့် ဇာတ်ညွှန်း ရေးဆရာ ကိုမြင့်ဦးမြင့်ခမျာ ဖက်ကလေးပုရွံ့ဝင်သွားတော့သည်။

“အေးကွာ ... အဲဒါကြောင့်ပဲ ငါ့မှာ ခုတလော အကြီးအကျယ် မျက်နှာပူနေရတာ၊ ငါ့ညီမကလဲ မိုက်ပါ တယ်ကွာ၊ ငါလက်တိုလက်တောင်းခိုင်းနေတဲ့ ငါ့တပည့် မှုံကြီးနဲ့မှ လိုက်ပြေးရတယ်လို့ ...

အဲသည်အတွက် လာလာမေးကြသူတွေကို ဖြေဖြေပြ နေရတာ အစ်ကိုတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်ကလောက် မျက်နှာပူစရာကောင်းလိုက်လေသလဲ”

“အဟေးဟေး ... ဒါဆိုရင် ဟိုစကားပုံလို ဖြစ် နေပြီ”

“ဘယ်စကားပုံလဲ ... ကိုထွေးရ”

“နမလင်နေ မောင်ဖင်ကျိန်း ဆိုတာလေကွာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ...”

တစ်ဝိုင်းလုံး ဟားတိုက်ရယ်မောမိကြ၍ ရွှင်ကြည်လတ် ဆတ်သွားကြသလိုပင်။

“မင်းမျက်နှာပူရတာက ဘာဟုတ်သေးလို့လဲကွာ၊ ငါမျက်နှာပူရတာမှ ပိုထူးတာ”

“လုပ်စမ်းပါဦး ... ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာကြီးရယ်”
ကိုကေလတ်၏ ဟလာသောစကားအပေါ်ဝယ် တစ်ဝိုင်းလုံး
စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

“မင်းတို့ငါတို့ မြန်မာမှုထုံးတမ်းစလေ့မှာ မသိကျွမ်း
သေးတဲ့တစ်စုံတစ်ဦးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးကြတဲ့အခါမျိုးမှာ
ဘယ်လိုစကားမျိုးတွေ ပြောတတ်ကြသလဲ”

“ ‘ဟာ ... ခုလိုမျိုးတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’ လို့
ပြောကြတာပေါ့ကွ”

“အေး ... အဲဒီဝေါဟာရစကားလုံးကြောင့် ငါ့မှာ
မျက်နှာပူစရာဖြစ်လာရတာပေါ့”

“ဆိုစမ်းပါဦးကွာ ... မင်းမျက်နှာပူရတဲ့ကိစ္စ ...”

“အေး ... တစ်မြန်နေ့ကပေါ့ကွာ၊ ငါ့မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်ရဲ့အမေ ရုတ်တရက် ရောဂါဖောက်ပြီး ကွယ်လွန်
သွားလို့ အသုဘသတင်းမေး သွားခဲ့မိတယ်၊ ဟိုရောက်
တော့ အလောင်းဘေးမှာ မိတ်ဆွေရဲ့မိသားစုတွေက
သေတဲ့သူကို တ၊တပြီး အော်ဟစ်ငိုကြေးနေကြတယ်၊
ငါ့ကိုမြင်တော့ ငိုတာ ခဏရပ်သွားတယ်။

အဲဒီမှာ မိတ်ဆွေက သူ့စိမ်းညှော်သည်ဖြစ်တဲ့ ငါ့ကို
ကြေကွဲပူဆွေးနေတဲ့ သူ့မိသားစုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်၊
အဲဒီမှာ မြန်မာစလေ့ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်ကနေ လွှတ်ခနဲ
ဆိုသလို ‘ခုလိုမျိုးတွေ့ရတာ သိပ်ကိုဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ’
လို့ ပြောလိုက်မိတယ်၊ မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်း ...

သူတစ်ပါး ပူဆွေးကြေကွဲနေကြတဲ့အခိုက်မှာ ငါက ဝမ်းသာ
လိုက်တာလို့ ပြောမိတော့ တောက် ... ငါ့ပါးစပ်ကိုငါ
ပိတ်ရိုက်ပစ်ချင်လိုက်တာကွ၊ တစ်ဖက်လူတွေကလဲ မျက်နှာ
တွေ မည်းတက်သွားကြတယ်၊ ငါလဲ မျက်နှာပူတာနဲ့
ချက်ချင်းဆိုသလို ထလစ်လာတာပဲဟေ့ ...”

“ဟား ဟား ဟား ... ဟုတ်ပေ့ကွာ၊ ဟုတ်ပေ့၊
မျက်နှာပူမယ်ဆို ပူလဲပူလောက်ပါပေတယ်”

“ဟာ ... ကေလတ်ရာ၊ မင်းမျက်နှာပူသလိုမျိုး
ငါလဲ ပူခဲ့ရပါတယ်ကွ”

စာတိုက်နှင့်ကြေးနန်းဌာနမှ ရုံးအုပ်ကြီးဖြစ်သူ ကိုထွေးက
သူ့မျက်နှာပူခြင်းကိစ္စကို အားကျမခံ စကားစလားသည်။

“ဘယ်လိုမျက်နှာပူရတာတုန်းကွ၊ လုပ်စမ်းပါဦး”

“ငါပူရတာ ကေလတ်ပူပုံမျိုးနဲ့တော့ မတူဘူး၊ ငါ
လုပ်ငန်းကိုလဲ မင်းတို့သိကြသားပဲ၊ ကြေးနန်းဘက်မှာ
တာဝန်ယူထားရတာ ...

“အဲဒီမှာကွာ ... ငါတို့လမ်းထဲရှိတဲ့ အိမ်တွေကို
ကြေးနန်းစာပါလာရင် စာပို့လုလင်လေး သန့်ဇော်သစ်ကို
ငဲ့ညှာတဲ့အနေနဲ့ ငါကပဲ သူ့ကိုယ်စား ကူညီပြီး ယူသွား
လေ့ရှိတယ်”

“တော်စမ်းပါ ... ကိုထွေးရာ၊ ဘာငဲ့ညှာတဲ့အနေနဲ့
ကူညီတာလဲ၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရလို့မဟုတ်လား ...”

“အဟီး... ဒါလဲ တစ်ကြောင်းပေါ့ကွာ၊ ငါက အပင် ကိုလှုပ်ပြီး အသီးကိုမြွေမစားပါဘူး။ သူ့ဘာသာသူ အလိုလို ကြွေကျတဲ့အသီးကိုပဲ စားတာပါ။

တစ်နေ့တော့ကွာ... လမ်းထဲက ဒေါ်ဖွားချစ်ဆိုတဲ့ အမေကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်လိပ်စာနဲ့ ကြေးနန်းစာတစ် စောင် လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ရုံးဆင်းတဲ့အခါ ငါပဲ ယူသွားပေးတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့... လက်ထဲရောက်တဲ့အခါ ဒေါ်ဖွားချစ်အိမ် ကို ရောက်သွားတယ်။ အိမ်မှာက ဒေါ်ဖွားချစ်က အလုပ် များနေတဲ့ သူ့သားကြီးက ဟုမ္မလင်းဘက်မှာ အလုပ်သွား လုပ်ရင်း မအေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေတာကွ။

အေး... ငါလဲ ‘ကြေးနန်းစာ အဘွားရေ’လို့ပြောပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်တဲ့အခါ ‘လာပြီ... လာပြီ... ရုံးအုပ် ကြီးရေ’လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးပိုက်ဆံကို ယူလာပေးတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့စေတနာနဲ့သူပေးလာ တာမို့ ငါလဲ အိတ်ထဲထည့်လိုက်တာပေါ့။”

ခုထိ မျက်နှာပူသည်ကိစ္စ မပါသေး။ သို့တိုင် အားလုံးသည် ကိုထွေးပြောဆိုနေသည့် အကြောင်းရပ်အပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားနေမိ ကြသည်။

“အဲဒီမှာ မျက်နှာပူစရာဖြစ်လာတော့တာပဲဟေ့... အဘွားကြီးက မျက်စိက မှန်မှန်၊ မျက်မှန်ကလဲ အလွယ် တကူ ရှာမတွေ့ဆိုတော့ ‘ရုံးအုပ်ကြီးပဲ ကြေးနန်းစာကို ဖတ်ပြပါ’တဲ့။ အဲဒီမှာ ငါက ဖတ်ပြလိုက်တယ်။

‘ဒေါ်ဖွားချစ် ကိုခင်မောင်ချစ် ဆုံးပြီ။ အမြန်လာ’တဲ့။

ငါဖတ်ပြတာလဲဆုံးရော အဘွားကြီးခမျာ ‘အမလေး သားလိမ္မာကြီးဆုံးပြီတော့...’ဆိုပြီး မျက်ဖြူလန်ပြီး ပစ်လဲကျသွားလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်ခေါ်ရတော့တယ်။ မင်းတို့စဉ်းစားသာကြည့်ကြကွာ... လက်ဖက်ရည်ဖိုး ယူပြီး အမတ်လာသတင်းကို ဖတ်ပြလိုက်ရတဲ့ ငါ့ရဲ့အဖြစ် ဘယ်ကလောက်မျက်နှာပူစရာကောင်းလိုက်သလဲလို့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား...”

စားသောက်ဝိုင်းဖွဲ့ကြသော စကားဝိုင်းကလေးက စိုပြည် သည်ထက် စိုပြည်သွားလေတော့သည်။

“ကိုင်း... လိုတာတွေ ထပ်ပြီးမှာကြဦးကွာ၊ ပြီး တော့မှ စကားဆက်ကြတာပေါ့”

“ချက်စူရေ... စားကွာ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုတို့”

စားလိုက်ကြ၊ သောက်လိုက်ကြ စကားတွေဝိုင်းဖွဲ့လိုက် ကြနှင့် တကယ့်ကိုပျော်စရာကောင်းလှပြီး ဗဟုသုတွေ များစွာ ရလိုက်သည်ဟု ချက်စူ ထင်ပါသည်။

“မင်းတို့ မျက်နှာပူစရာကောင်းတဲ့အကြောင်း ပြော ကြဆိုကြတာနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါတို့ရှေ့နေတွေလဲ မျက်နှာ ပူစရာအကြောင်းတွေ ရှိကြတာပဲ”

“ဟ ... လျှာအင်မတန်ရှည်တဲ့ ငိုစားရယ်စားကောင် မင်းက ဘာများမျက်နှာပူစရာကြုံရလို့လဲ”

အထက်တန်းခရူနေကြီး ကိုတင်ယု၏စကားကို အားလုံးက အစထောင်ပေးလိုက်ကြသည်။ ရှေ့နေကြီးကား လွန်စွာမှ ဘီယာကြိုက်သောသူဖြစ်ချေ၏။ အခြားသူတွေ တစ်ပုလင်းမကုန်မီ မှာပင် သူက သုံးပုလင်းတိတိကုန်အောင် တွယ်ခဲ့ပြီး နောက် တစ်လုံးကိုပင် ငှဲ့နေပေပြီ။

“မျက်နှာမပူဘဲ ဘယ်နေလိမ့်မတုန်းက ... တို့များ ရှေ့နေဆိုတာ အမှုသည်ဆီက ရှေ့နေခနဲ့ ရပ်တည်နေ ကြရတာမဟုတ်လား၊ တစ်လောက အမှုတစ်ခုကိုလက်ခံ ပြီး ရှေ့နေလိုက်တယ်၊ အမှုသည်က သူ့အမှုပြီးမှ တစ်လုံး တစ်ခဲတည်း ပေးပါရစေတဲ့၊ အဲ ... အမှုက ပြီးသွားပါရဲ့ ရှေ့နေခကိုတောင်းဖို့ရာ မျက်နှာပူတာနဲ့ ရှေ့နေခ လုံးဝ မရလိုက်ဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အမှုက ရှုံးသွားပြီ၊ ငါ့အမှုသည် ထောင်တန်းကျသွားတယ်လေ၊ ဒီတော့ ... ဘယ်လိုလုပ် ရှေ့နေခ တောင်းရဲမှာလဲ၊ မျက်နှာပူစရာကြီးမဟုတ်လား”

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ ရှေ့နေကိုတင်ယုအတွက် တော့ မျက်နှာပူစရာပါပေ။

“အေး ... မင်းပြောတာလဲ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကွာ ... ငါတို့ဆရာဝန်တွေအဖြစ်ကမှ မျက်နှာပူစရာပါ”

“ဟ ... ဘာလို့မျက်နှာပူမှာလဲ၊ မင်းတို့အလုပ်က ကုသိုလ်လဲရ၊ ဝမ်းလဲဝနေတဲ့ဥစ္စာ”

“အဲဒါလဲတစ်ကြောင်းပေါ့ကွ ... မျက်နှာပူတာလဲ ပူရတာပဲပေါ့၊ တစ်လောကဆို ငါ့ဆေးခန်းမှာ ပိုက်ဆံ အတော်ချမ်းသာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဆေးလာ ကုတယ်၊ ကံဆိုးချင်တော့ ... ဆေးကုနေရင်းနဲ့ပဲ ရှေ့ခံ ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ်”

“ဒါတော့ ... ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲကွ၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပဲဥစ္စာ”

“အဲဒါတော့ အဲဒါပေါ့ကွ၊ ကိုယ်တာဝန်ယူပြီး ကုသ ပေးရတဲ့လူနာတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖိတ်စင်သွား တော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲကွာ”

“အေး ... အဲဒါနဲ့ မျက်နှာပူတာ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဟ ... မဆိုဘဲနဲ့နေမလားကွ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး သေတော့ သူ့မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းက ငွေကြေးချမ်းသာ ပြီး မျက်နှာကြီးမျိုးမိုလားမသိဘူး သတင်းစာထဲမှာ အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်းဆိုပြီး ကြော်ငြာထည့်တယ်ကွ၊ ထည့် တာမှ ‘ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရစဉ်က အထူးကြပ်မတ် ကုသပေးခဲ့သော ဒေါက်တာအောင်သန်းနှင့်တကွ သူနာပြု ဆရာ၊ ဆရာမတို့အား အထူးတလည် ကျေးဇူးတင်ရှိပါ ကြောင်း’တဲ့ကွ၊ ကိုင်း ... ကိုယ်ကုသပေးလို့ ရောဂါ ဝေဒနာမပျောက်တဲ့အပြင် ကိစ္စချောသွားရတာကို ‘အထူး

ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်းဆိုတော့ ဘယ်လိုမှမျက်နှာထားမရ၊ အောင် ပူတာပဲမဟုတ်ဘူးလား”

“အဟားဟား ... ဒါလဲဟုတ်သဟ၊ ပူမယ်ဆိုလဲ ပူစရာပေပဲ”

ထိုအချိန်၌ အပြည်ကိုအပြည်လိုမစားဘဲ ဗိုက်ပေါက်ထွက် မတတ် လက်သွက်၊ ပါးစပ်သွက်လွန်းလှသော မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ မောင်ငြိမ်းသူက တစ်ခခန်းထလာသည်။

“မင်းတို့မျက်နှာပူတာက နည်းနည်း၊ ငါမျက်နှာပူတာ က များများပါကွာ ...”

“အလဲ ... မင်းကလဲ မျက်နှာပူရသေးသကိုး ... လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုမျိုးမျက်နှာပူရတာတဲ့လဲ”

“ဒီလိုကွ ... ငါနေတဲ့တိုက်ခန်းဘေးက အခန်းမှာ အပျိုကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ နာမည်က တင်တင်ကြီးတဲ့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် တကယ့်ကို တစ်လုံးတစ်ခဲကြီး၊ ဒါကြီးနဲ့များ ဖူးစာဖက်လိုက်ရရင် တစ်သက်လုံးစည်းစိမ် ပဲဆိုပြီး ငါက ကြိတ်ကြဲနေတာကွ၊ အပျိုကြီးကလဲ ငါ့ အပေါ် သဘောကျပုံရပါတယ်၊ လတိုင်း ငါ ရွှေပန်းတော မဂ္ဂဇင်းထွက်ပြီဆိုရင် လက်ဆောင်ပေးတဲ့အခါ ဝမ်းပန်း တသာယူရှာတယ်၊ ငါရေးတဲ့ ဝတ္ထုဆောင်းပါးတွေကိုလဲ အမြဲဖတ်တယ်”

“ဒါဆို ... အိုကေပြီပေါ့ကွာ၊ ဒါထက် ဘာကြောင့် မျက်နှာပူရတာတဲ့တုန်း”

“ဘာကြောင့်မျက်နှာပူရလဲဆို ... တစ်နေ့တော့ မဂ္ဂဇင်းလဲထွက်တာနဲ့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို လက်ဆောင် ပေးမယ်ဆိုပြီး အပျိုကြီးရဲ့အခန်းကို သွားလည်တယ်၊ အဲသည်မှာ အပျိုကြီးက ရေချိုးခန်းထဲ ရေချိုးနေတုန်း ‘ဂုန်း’ဆိုတဲ့အသံကြားတာကြောင့် ငါလဲ စိတ်ပူပြီးဝင်သွား တာ ... ရေတိုင်ကီကြီးက သံချေးစားပြီး ပြုတ်ကျသွား တာကလား။

အဲ ... အပျိုကြီးက ရေချိုးခန်းတံခါးကို စေ့ရုံစေ့ပြီး လှုပ်ခတ်တိုင်နဲ့ရေချိုးနေတော့ ဟာ ... ဘာပြောကောင်း မလဲကွာ၊ မျက်နှာပူလိုက်တာ၊ အောင်မယ် ... အဲဒါကြီး ကိုမြင်မိတိုင်း ငါ့မှာ တံတွေးတွေ တဂွပ်ဂွပ်နဲ့မြိုလိုက်ရတာ ထမင်းတောင်မဆာတော့ဘူး၊ နည်းတာမဟုတ်ဘူးကွာ၊ တကယ့်ကို ရေဆင်းငါးကြီးအတိုင်းပဲ”

“အဟေးဟေး ... မျက်နှာပူရတဲ့အကြောင်းကိစ္စတွေ ထဲမှာတော့ အားလုံးကိုအပြတ်အသတ်နဲ့ ကျော်ဖြတ်သွား တာတော့ မောင်ငြိမ်းသူပါပဲလားဟရီ ... ဒီတော့ ... ဒီကောင်ကြီးကို ဝိုင်းပြီးဂုဏ်ပြုကြရအောင်”

ဆရာလေး၏စကားဆုံးသည်နှင့် ချက်စုမှလွဲ၍ ဆရာလေး အပါအဝင် သူ့သူငယ်ချင်းခြောက်ယောက်တို့မှာ ဘီယာခွက်ကိုယ်စီ ကိုင်ရင်း ‘ချီးယားစ်’လုပ်ကြလေတော့သတည်း။

မယုန်စွာမိသော ကိစ္စအားပေါ်၏

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကံကောင်းထောက်မ၊သဖြင့် မရောက်စဘူး အရောက်ထူးလေသော ဆရာလေးတို့ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခွင့်ကြိုကာ ဆရာလေးတို့မိသားစုအိမ်၌ လိုလေသေးမရှိ ပြည်ပြည်စုံစုံ တည်ဆို နိုင်ခွင့်ရ တမာတောရွာသားလေး ချက်စုအဖို့ အတော်လေးကို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ရပါသည်။ လွန်စွာမှဖူးမြင်ချင်လှသော တန်ခိုးကြီး ဘုရားစေတီ စုံသလောက်နီးပါးကိုလည်း ဆရာလေးလိုက်ပို့၍ ရောက်ခဲ့ဖူးပြီ။ တစ်ဖန် ကောင်းပေမွန်ပေ အရသာရှိလှပေဆိုသည့် တန်ဖိုးကြီးစားသောက်ဖွယ်ရာများကိုလည်း ဆရာလေး၏စေတနာ ကောင်းမှုအပေါ် အကြောင်းပြုပြီးသကာလ အားရပါးရတွယ်ခဲ့ဖူးပြီ။

ဆရာလေး၏အိမ်သားတွေကား ... ဆရာလေး၏အထူး ဧည့်သည်တော်ဖြစ်သော တမာတောရွာသားလေး ချက်စုအပေါ်၌ အိမ်သားတစ်ဦးသဖွယ် ဆက်ဆံကြသည့်အတွက် ချက်စုအဖို့ လွန်စွာမှပီတိဖြစ်ရပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဆရာလေး၏အစ်မ အပျိုကြီးစာရင်းဝင် အစ်မမပြုံးကြည်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရယ်စရာအဖြစ်အပျက်များနှင့်လည်း ကြုံရသည်။

အစ်မ မပြုံးကြည်ကား အချောအလှကြီးမဟုတ်သော်လည်း ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ကျက်သရေမက်လာရှိလှသည်။ ပြီးတော့ ဘွဲ့ရပညာတတ်။ ဝန်ထမ်းအလုပ်ကိုမလုပ်။ မိခင်ကြီးကို ကူဖော်လောင်ဘက်လုပ်ရင်း အသက်တွေ တစ်စတစ်စရလာကာ အပျိုကြီးစာရင်းဝင်လာခဲ့သည်။

သည်သို့ အပျိုကြီးစာရင်းဝင်လာခြင်း၌ အစ်မပြုံးကြည်အား ချစ်မည်သူ၊ ကြိုက်မည်သူ မရှိ၍လောဟု မေးစရာရှိသည်။

မဟုတ်ရေးချမဟုတ်။

မျိုးဂုဏ်ရိုးဂုဏ်ရှိခြင်း၊ အနေအထိုင် ပိပြားကျစ်လျစ်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်မှုထိန်းသိမ်းတတ်ခြင်း၊ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်ခြင်း၊ တည်ကြည်သောရုပ်လက္ခဏာရှိခြင်း အစရှိသောဂုဏ်ပုဒ်များကြောင့် ကမ်းလှမ်းကြသူတွေအစီအရီ၊ သို့ပါသော်ငြား မပြုံးကြည်ကား ဘယ်အတိတ်ကာလဆီမှ အထုံပါလာလေသနည်းမသိ။

ဘယ်သူတွေ လာချဉ်းကပ်ချဉ်းကပ် ဆားကိုတွေ့သည် တီပမာနယ် ထွန်ထွန်လူးမျှ ငြင်းပယ်တတ်စမြဲ။ အချို့က လူကြီးမိဘများကို တိုင်ပင်ပြောဆို၍ လူကြီးမိဘချင်း ပြောဆိုစေစပ်စေ၏။ မိဘတွေအနေဖြင့် သမီးကညာ အခါမလင့်သာဆိုသကဲ့သို့ သမီးဖြစ်သူအား သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်စေဖို့ နားချကြည့်ပါသော်လည်း မပြုံးကြည်ကမူ ထုံးစံအတိုင်းဆိုသလို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်တတ်စမြဲပင်။

“ကျွန်မ ယောက်ျားမယူချင်ပါဘူး အမေရား၊ ကျွန်မဘဝမှာ မိဘတွေရှိရင် ပြီးပြည့်စုံနေပြီပဲဟာ . . . ယောက်ျားယူတယ်ဆိုတာ အလကားပဲ၊ သူတို့ရဲ့ထေယျာဝစ္စကို ကိုယ့်ဘဝအနစ်မွမ်းခံပြီး လုပ်ပေးရတာမျိုး”

“ဟဲ့ . . . ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ပြုံးကြည်ရယ်၊ အဖေတို့အမေတို့ မရှိကြတဲ့အခါ လောကကြီးအလယ်မှာ မျက်နှာငယ်ကျန်ရင်လိမ့်မယ်၊ လောကမှာ သမီးမိန်းကလေးတို့မည်သည် မောင်တစ်ကျိပ်ပင်ရှိလင့်ကစား လင်မရှိတဲ့အခါ အချည်းနီးတဲ့ . . . သမီးရဲ့” ၁၀၇

“အို . . . မယူချင်ပါဘူး၊ အဖေတို့မရှိရင် အမေ့သားကိုလဲ အားမကိုးဘူး၊ ဘယ်သူ့ဆီမှလဲ အကူအညီမတောင်းဘူး၊ ရာသက်ပန် သီလရှင်ဝတ်မှာ”

“အယ် . . . ဒီကလေးမတော့ ခက်တော့တာပဲ”
ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ အိမ်ထောင်ချပေး၍မရလေတော့ ဘယ်လောက်ပြောပြော ဘယ်လောက်တိုက်တွန်းတွန်း ပါးစပ်ညောင်းရုံသာ အဖတ်တင်လေမည်မို့ မိဘတွေမှာ မပြုံးကြည်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အရေး စကားပင်မဟာကြတော့။ သူ့ပါရမီကိုက လင်ယူမည်ပါရမီရှိမှမရှိတာပဲလေဟု သဘောပိုက်ထားလိုက်ရတော့သည်။

သို့ဖြင့် ဂဂါမြစ်ရေအလျဉ်ကို ကျူးပင်နှင့်တား၍မရသည့်နယ်။ အချိန်ကာလတွေလည်း တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်လာခဲ့ပြီ။ အစ်မပြုံးကြည်ခမျာ အသက်ကိုတား၍မရလေရကား တစ်စတစ်စနှင့် ဟိုင်း၍လာခဲ့တော့သည်။

ထို့အတူ တစ်စထက်တစ်စ ဟိုင်း၍လာလေ၊ ဟိုမေ့ဒီမေ့ နှင့် အမေ့ရောဂါက တိုး၍တိုး၍လာလေလေ ဖြစ်သည်။

မေ့ပုံလေးက သင်းသည်။

သည်မေ့တတ်ပုံ သာကေလေးတစ်ခုကတော့ ချက်စုလည်း အဲသည်နေ့က အိမ်တွင်ရှိနေသည်မို့ အမှတ်ထင်ထင်ရှိခဲ့သည်။ ဘယ်တော့မှလည်း မေ့၍ရနိုင်တော့မည်မထင်။

“သမီးရေ ... ပြုံးကြည် ...”

“ရှင် ... အမေ ဘာခိုင်းမလို့လဲဟင် ...”

တစ်မနက်ခင်း ...

မီးဖိုခန်းဆီမှ အစ်မပြုံးကြည်တို့သားအမိ၏စကားသံ ထွက် ပေါ်လာသည်။

“နှင့်မောင်ကျောင်းဆရာနဲ့ သူ့တပည့်ချက်စုတို့ ရွာ မပြန်ခင် ဆိတ်သားဟင်းကလေး ချက်ကျွေးချင်တယ်၊ အဲဒါ ... သမီးဆဲ ဈေးကိုသွားလိုက်ပါ”

သွားရမည့်ဈေးက တောင်ဥက္ကလာပ၊ နန္ဒဝန်ဈေး။

ဆရာလေးတို့မိသားစုနေသည်က တောင်ဥက္ကလာပ၊ (၆) ရပ်ကွက်၊ အင်းဝလမ်းဆိုတော့ သိပ်မဝေးလှ။ လမ်းလျှောက်သွား လည်း ရသည်။ ကားစီး၍လည်း ရသည်။ ထို့အတူ အိမ်မှာရှိသော စက်ဘီးကို စီးသွား၍လည်းရသည်။

“စာအုပ်ဆိုင်မှာ ငှားထားတဲ့စာအုပ်၊ တစ်ခါတည်း ဝင်အပ်မှာမို့ လမ်းလျှောက်သွားတော့မယ် အမေရာ၊ ဘာ မှလဲမကြာပါဘူး။ ကိုင်း ... အမေ၊ ဘာတွေမှာဦးမလဲ”

“ဆိတ်သားကောင်းကောင်း၊ ငါးဆယ်သားလောက် ပေါ့အေ၊ ပြီးတော့ ... မဆလာကောင်းကောင်း၊ မမေ့နဲ့ ပရဆေးဆိုင်က ဖိယာရယ်၊ ကရဝေးရွက်ရယ်လဲ ဝယ်ခဲ့၊ ပြီးတော့ ဆားတစ်ထုပ်၊ ကြက်သွန်ဖြူနီ အစိတ်သားစိ လောက်၊ ငရုတ်သီးစိမ်းရယ်၊ သခွားသီးရယ်၊ ပူဒီနာရယ် ကို ချပ်တန်းလုပ်မှာမို့ သံပရာသီးလဲ ဝယ်ခဲ့ဦး၊ ဟိုမေ့ဒီမေ့ လဲ မဖြစ်စေနဲ့”

“စိတ်ချ ... အမေမှာတာတွေ တစ်ခုမှမမေ့စေရဘူး၊ အကုန်ပါရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဆွဲခြင်းတောင်းကလေးဆွဲကာ ဈေး ရှိရာ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင်ရှိသော စာအုပ်အငှားဆိုင်လေးထံ ဝင်လျက် မနွေ့နွေ့လယ်ကငှားခဲ့သော ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ပြန်အပ် ခဲ့၏။

သို့ဖြင့် ဈေးသို့ရောက်လာသည်။

ဈေးအပြင်တန်းတွင် ခေါင်းရွက်ပျပ်ထိုးဈေးသည်တွေက အစီအရီ။ အထူးသဖြင့် ဟင်သီးဟင်းရွက်သည်က များသည်။ ဝယ်ရခြမ်းရသည်မှာလည်း အဆင်ပြေလှသည်။ အမေမှာလိုက် သည့် ဆား၊ ကြက်သွန်ဖြူနီ၊ ငရုတ်သီးစိမ်း၊ သခွားသီး၊ ပူဒီနာ၊ သံပရာသီး စုံပြီ၊ အဲ ... ကျန်သေးသည်က မဆလာ၊ ဖိယာ၊ ကရဝေး။ သည်အတွက် ဝယ်နေကျဆိုင်ဖြစ်သော ကိုကျော်သန်း ပရဆေးဆိုင်သို့ဝင်ကာ လိုအပ်သလောက်ဝယ်လိုက်သည်။

ဘာကျန်သေးသနည်း ...

မေ့သွား၍မဖြစ်။ မေ့သွားပါက အမေ၏ တတွတ်တွတ် ဖြည့်တွန်တောက်တီးမှုကို မပြုံးကြည် ခံစားနေရမည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... မေ့တယ်ဆိုတာမျိုးဟာ

ပြုံးကြည်ရဲ့ရာဝင်မှာ မရှိစေရဘူး။ ငါဝယ်ဖို့နောက်ဆုံး တစ်ခုပဲ ကျန်တယ်။ အဲဒါက ဆိတ်သား ... ဆိတ်သား”

သည်အတွက် ပရဆေးဆိုင်မှ အမဲသား၊ ဆိတ်သားတန်း သို့ လျှောက်လာခဲ့ချေသည်။ ဝယ်နေကျဆိတ်သားသည်ဆိုင်မို့ မျက်မှန်းတန်းမိနေကြသည်။ မပြုံးကြည်လည်း တစ်အောင်တစ်နား သက်သာရ မနည်းလှဟုအောက်မေ့ကာ ဆွဲလာသောခြင်းအား ဆိုင်ခုံနံဘေးရှိ လွတ်နေသောခွေးခြေတစ်လုံးပေါ် တင်ထားလိုက် သည်။

“အစ်မလေး ... ဆိတ်သားတွေ အသားကောင်း တယ်နော်၊ ကလီစာလဲ အစုံရှိတယ်၊ ဖိုက်တင်ဘောလဲ ရှိတယ်”

“ဘာလဲဟဲ့ ... ဖိုက်တင်ဘော ... ငါက ဘောလုံး ဝါသနာပါတဲ့သူမဟုတ်ဘူး”

“အဲ ... ဆောရီးနော်၊ ဆောရီး ကိုင်း ... ဘာယူ မလဲ”

“အသားကောင်းကောင်းထဲက ငါးဆယ်သားလောက် ယူချင်တယ်”

“စိတ်ချ ...”

မျက်မှန်းတန်းနေမိပြီဖြစ်သော ဆိတ်သားသည်က ဝယ်နေ ကျဖောက်သည်ဖြစ်လေသည်အတွက် အသားကောင်းကို ရွေးချယ် လိုက်ဖြတ်၍ သာသာထိုးထိုးဆိုသလို ချိန်တွယ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီး တော့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကလေးထဲထည့်ကာ ကမ်းလိုက်သည်။ မပြုံးကြည်လည်း ကျသင့်ငွေကိုပေးလျက် ဆိတ်သားအိတ်ကလေး ကို ဆွဲထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ငရုတ်တစ်ဆုံထောင်းပြီး၍ အသားကိုင် ရန်အတွက် အမေသည် မပြုံးကြည်အား စောင့်မျှော်နေလေသည်။

“အသားတွေကတော့ တကယ့်ကိုရှယ်ပဲ အမေရေ ဝယ်နေကျဖောက်သည်မို့ ပိုိုသာသာထည့်ပေးလိုက်တယ်”

သို့ကလိုပြောဆိုရင် ဆိတ်သားထုပ်ကို မိခင်အား လှမ်းပေး လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ဆားတို့၊ ငရုတ်သီးတို့ ကြက်သွန်တို့ကော”

“အယ် ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဆိတ်သားဆိုင်မှာ မေ့ကျန် ခဲ့ပြီ ... အမေရေ”

“ဟွန်း ... မပြောလိုက်ချင်တော့ဘူးနော် ပြုံးကြည်”

“ဟာ ... မပူပါနဲ့အမေရေ၊ သမီး ခုချက်ချင်းစက်ဘီး နင်းပြီး သွားယူလာခဲ့ပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်နံဘေးတွင် ဒေါက်ထောက်ထား သော စက်ဘီးကို အပြင်ဆွဲထုတ်ကာ ဈေးရှိရာသို့ သွက်သွက် ကလေး နင်းချသွားတော့သည်။ ဈေးရောက်တော့ ဈေးရုံအတွင်း စက်ဘီးဝင်၍မရလေသည်မို့ ဈေးအပြင်ဘက်မျက်နှာစာရှိ ဇက်ဘီး

ဆိုင်ကယ်အပ်နံရာနေရာ၌ သူမ၏စက်ဘီးကိုအပ်ပြီး ဈေးထဲသို့
ဝင်သည်။ ဆိတ်သားတန်းသို့လျှောက်သည်။

“ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါ့ဆွဲခြင်းတောင်းကလေး
ခွေးခြေပေါ်မှာ သူ့နဂိုမူလအတိုင်း ရှိနေပေလို့”

ဆွဲခြင်းတောင်းလေးက သူမထားသွားသည့်အတိုင်းပင်။

“ဟော ... ပြန်လာပြီလား၊ ကျွန်တော်က အစ်မကြီး
ကိစ္စအရေးကြီးလို့ ခြင်းတောင်းဆောင်ထားပြီး အတော်ကြာမှ
ပြန်လာမယ်မှတ်တာ၊ လက်စသတ်တော့ ... မေ့သွားလို့
ကိုး၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... ယူသွားပါခင်ဗျာ ... ယူသွားပါ။
အားလုံး ခြေရာလက်ရာမပျက်ပါပဲ .. ဟဲ ဟဲ ဟဲ ...”

ဆိတ်သားသည်၏ ရယ်ကြဲကြဲလုပ်မှုကြောင့် အပျိုကြီး
မပြုံးကြည်လည်း တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ ဆွဲခြင်းတောင်းကို သုတ်ခနဲဆွဲ၍
ကမူးရှူးတိုးထွက်သွားလေ၏။ နောက်ကွယ်မှာတော့ သူမအကြောင်း
ကို ဖောက်သည်ချနေကြသည်ထင်။ တဟီးဟီးတဟားဟားရယ်သံ၊
များ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ သည်အသံတွေကြားလေ၊ အိမ်ကို
မြန်မြန်ပြန်ရောက်ချင်လေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဈေးထဲမှအထွက် အသင့်
ရပ်ထားသောဘတ်စ်ကားပေါ် ဈေ့ခနဲတက်လိုက်လေသည်။ ကားက
နှစ်မှတ်တိုင်လောက် စီးရမည်။ တက်တက်ချင်းနေရာရသည်မို့
ဆွဲခြင်းတောင်းကို ဘတ်စ်ကားကြမ်းပြင်ပေါ် ချလိုက်သည်။ ကားက
ပထမမှတ်တိုင်တွင် ရပ်ဖို့ရာ အရှိန်လျှော့လိုက်စဉ်မှာပင် ခေါင်းထဲ
လက်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟာ ... ပြဿနာပဲ၊ ငါ့စက်ဘီး စက်ဘီးအပ်တဲ့
နေရာမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ မြန်မြန်ပြန်ယူမှပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘတ်စ်ကားအရပ်ဝယ် ကားပေါ်မှငြိန်
ဆင်း၊ ပြီးတော့ ဈေးဘက်သွားမည့်ကားကို ပြန်စီးနှင့် နည်းနည်း
တော့ အလုပ်ရှုပ်သွားလေသည်။ ဈေးမှတ်တိုင်ရောက်တော့ ကား
ပေါ်မှဆင်းပြီး စက်ဘီးကို ပြန်ထုတ်ယူလာခဲ့သည်။ ပြီးနောက်
အေးအေးလူလူဖြင့်ပင် အိမ်သို့နင်းလာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ အမေအသံက ဆီးကြိုပေါ်ထွက်လာ
သည်။

“ဟဲ့ ... သတိမေ့မ ပြုံးကြည့်၊ ဆွဲခြင်းယူခဲ့လေ၊
မြန်မြန်ပေး၊ ဆွမ်းလောင်းချိန်မမီဘဲနေလိမ့်မဟဲ့ ...”

“အယ် ... သွားပြီအမေရေ ... သွားပြီ”

“ဟဲ့ ... ဘာသွားတာလဲ”

“အဟီး ... ဘာသွားရမလဲ အမေရယ်၊ ဆွဲခြင်းလေ
ဆွဲခြင်း၊ ဘတ်စ်ကားပေါ် မေ့ပြီးပါသွားပြီ ... အမေရဲ့”

“သေလိုက်ပါတော့ ... ပြုံးကြည့်ရယ်၊ နင်ဟာ မေ့
မေ့တတ်နိုင်လွန်း၊ လင်သာရရင် အမြဲတမ်းဖနောင့်စာ
မိမယ့်ဟာမ ...”

“သွားစမ်းပါ ... အဲဒါကြောင့်ကို လင်မယူတာပေါ့
အမေရဲ့”

ချက်စုအဖို့ ... ဆရာလေး၏အစ်မ အပျိုကြီးမပြုံးကြည်
အကြောင်းကို တွေးမိလျှင်ဖြင့် ဝါးလုံးကွဲမရယ်မိတောင်မှ ပြုံးစေ့စေ့
တော့ ဖြစ်ရပါလေသတည်း။

ယုန်လင်းကြွယ်ဝ

တမာတောရွာကလေးသို့ ချက်စုနှင့် ဆရာလေးတို့ ပြန်
လည်ရောက်ရှိခဲ့ကြပေပြီ။ မရောက်၍လည်း မဖြစ်။ မကြာခင်
ကျောင်းတွေပြန်၍ဖွင့်မည်ကိုး။

ထိုအခါဝယ် ကျောင်းအပ်လက်ခံခြင်း၊ ကျောင်းသာသစ်
များ လက်ခံခြင်း၊ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်များ လုပ်ပေးခြင်း၊
သင်ခန်းစာပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ပြန်လည်လေ့လာခြင်း၊ ကျောင်း
အဆောက်အအုံနှင့်တကွ ကျောင်းတွင်းပရိဘောဂများကို ဆောက်
လုပ်တိုးချဲ့ခြင်းဖြင့် အလုပ်တွေက ဂျင်ခြေလည်ပေရောမည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ချက်စုတို့တစ်ရွာလုံး ဆရာလေးနှင့်ပတ်
သက်ပြီး ဝမ်းသာဝမ်းနည်းစရာကိစ္စရပ်များ ကြုံလာရတော့သည်။

ဝမ်းသာရသည်က ဆရာလေးသည် လက်ရှိမူလတန်းပြ
ရာထူးမှ အလယ်တန်းပြအဖြစ်သို့ ရာထူးတိုးသွားသည်အတွက်။

ဝမ်းနည်းရသည်က တစ်ရွာလုံးက လေးစားချစ်ခင်ရသော ဆရာလေးတစ်ယောက် တမာတောရွာကလေးကို ခွဲခွာရတော့မည် ဆိုသည်အတွက်။

ဖြစ်နိုင်လျှင်ဖြင့် မသွားစေချင်။

သို့ပါသော်ငြား ဆရာလေး၏ ဘဝတိုးတက်ကောင်းစားမှု ကိုတော့ဖြင့် ပိတ်ပင်၍မရကောင်းသည်မို့ မလွဲသာခွဲခွာခြင်းအပေါ် ခွင့်လွှတ်နှစ်သိမ့်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာလေးပြောင်းရွှေ့သွားရသည့်နယ်မြေက မြို့ကြီးပြကြီး တော့ မဟုတ်။

စီးပွားရေးအတန်အသင့်ဖွံ့ဖြိုးသော တိုက်နယ်ဒေသကလေး ဖြစ်သည်။ အထက်တန်းကျောင်းရှိသည်။ ဆေးရုံဆေးပေးခန်း ရှိသည်။ စာကြည့်တိုက်ရှိသည်။ စာတိုက်ရှိသည်။ သည်တော့ တမာတောလို နေပုဒ်တောရွာကလေးနှင့် ဘာဆိုင်မှာတူနည်း။

ဆရာလေးအဖို့ သူ အင်မတန်သံယောဇဉ်တင်းရသော တမာတောရွာကလေးကို မခွဲခွာချင်သော်ငြား သက်ဆိုင်ရာဌာနက တာဝန်ပေးလာသည်ဆိုတော့လည်း မငြင်းသာ။ လူဆိုသည်မှာ ပျော်ရာမှာမနေရ တော်ရာမှာမနေရသည်ပင် မဟုတ်ပါကလား။

“ချက်စူရာ ... မင်း ဆရာလေးနဲ့လိုက်နေပါလား။ ဟိုရောက်တဲ့အခါ မင်းနဲ့သင့်လျော်တဲ့အလုပ်တစ်ခုခုကို စီစဉ်ပေးမှာပေါ့”

“လိုက်ချင်တာပေါ့ ဆရာလေးရာ၊ ခုလို ကျွန်တော် ကို ခေါ်သွားမယ်ဆိုတော့ သိပ်ကိုဝမ်းသာတာပဲ ... ကျွန်တော်လဲ ဆရာလေးနဲ့ ခွဲမနေချင်ဘူး။ ကျွန်တော်က လယ်သမားသားသမီးသာဆိုတယ်။ လယ်အလုပ်၊ ယာ အလုပ်ကို လုပ်ရကိုင်ရမှာ ဝါသနာမပါဘူး ဆရာလေးရဲ့ လယ်ယာအလုပ်ကလွဲပြီး တခြား ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ် ချင်တာ”

“ဖြစ်သွားမှာပေါ့ ... ချက်စူရာ၊ ကိုယ်လုပ်မယ့် အလုပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားပြီး ဓားမဦးချလုပ်ရင်ဖြင့် အချိန် တန်တာနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့ဘဝရောက်မှာပါ”

“စိတ်ချ ... ဆရာလေး၊ အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်ပြီး ဆိုရင် စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ ဇောက်ချပြီးတော့လုပ်မှာပါ။ ဆရာလေးနဲ့လိုက်နေဖို့ရာ အဘနဲ့အမေတို့ကို ပြောပေး နော် ... ဆရာလေးနဲ့ဆိုရင် အဘတို့က စိတ်ချပြီးသားပါ ဆရာလေးရယ် ...”

“အေးပါကွာ ... ငါ ရအောင်ပြောပေးမှာပါ” ချက်စူ တကယ်ကိုဝမ်းသာသွားတော့သည်။

တကယ်လည်း ဆရာလေးက ချက်စူမိဘတွေကို ပြော ကြည့်တော့ အားလုံးကပင် လိုလိုလားလားနှင့် ခွင့်ပြုကြသည်။

“ခွင့်ပြုပါတယ် ... ဆရာလေးရယ်၊ ချက်စူကို ဆရာ လေးလက်ထဲ စိတ်ချလက်ချ အပ်ပါတယ်။ မလိမ်မိုး

မလိမ္မာတာများရှိရင် ကိုယ့်ညီရင်းလိုသဘောထားပြီး ဆုံးမ နိုင်ပါတယ် ... ဆရာလေး”

“စိတ်ချပါ ... အဘတို့ရယ်၊ ချက်စုဟာ ကျွန်တော် မထင်မှတ်ဘဲ ရရှိလိုက်တဲ့ ညီလေးပါ။ ကိုယ့်ညီလေးရဲ့ ဘဝ တိုးတက်ကောင်းစားရေးအတွက် အစစအရာရာ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်”

သို့ဖြင့် ချက်စုတစ်ယောက် ဆရာလေးနှင့် ရေစက်ပြုတ် တောက်သွားခြင်း မရှိလေသည့်အတွက် အကြီးအကျယ် မြူးတူး သွားရလေတော့သတည်း။

သည်မြို့နယ်ကလေးကိုရောက်တော့ ဆရာလေးနှင့်ချက်စု တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် နေရေးစားရေးအတွက်ကို ကျောင်း အုပ်ဆရာကြီးက စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။

“အဲသည်အတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့ ဆရာ၊ ကျောင်း နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သားအမိသားအဖနှစ်ယောက်တည်း နေတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိတယ်၊ အိမ်က သုံးပင်နှစ်ခန်း၊ သူတို့က တစ်ခန်းငှားချင်တယ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုပြောထား တာရှိတယ်၊ ကျွန်တော်ပဲ လိုက်ပြောပေးမယ်။

ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်မစားချင်ရင်လဲ ထမင်းလခ ပေး စားပေါ့၊ အဘိုးကြီးရဲ့သမီးက အချက်အပြုတ်တော်တော် လေးကောင်းတယ်၊ ကျောင်းမှာ ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့လိုတဲ့အခါ အဘိုးကြီးရဲ့သမီး မအိတုံကိုပဲ ချက်ပြုတ်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းရတယ်”

“ဒါဆိုလဲ ကောင်းတာပေါ့ ... ဆရာကြီးရယ်”

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ စောင်မကူညီမှုဖြင့် ဆရာလေးနှင့် ချက်စုတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် စာသင်ကျောင်းနှင့်မနီးမဝေးရှိ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှ ခြေရင်းခန်းကိုငှားဖြစ်ကြသည်။ အဘိုးကြီးက သဘောသက္ကာရ ကောင်းမွန်သည်။ ငွေစကားကြေးစကားမပြော။ ဆရာကြီးက ကြားမှအကန့်ဖြတ်ပေးရသည်။

အိမ်မျက်နှာစာခေါင်းရင်းတွင် ဦးရှင်ကြီးတင်သည့် ကျောင်းဆောင်နှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ အဘိုးကြီး၏အလုပ်ကား အန္တရာယ်ကင်းဆွမ်းတင်ခြင်း၊ ဘုရားကိုးဆူ ပင့်ဖိတ်ပူဇော်ခြင်းနှင့် ဗေဒင်မေးမြန်းသူရှိပါက တွက်ချက်ပေးခြင်း၊ ထိုအလုပ်များ ပါးပါက ဆန်ကောဆန်ကာရက်ခြင်းတို့ပဲဖြစ်သည်။ အရွယ်ဟိုင်းနေပြီဖြစ်သော တစ်ဦးတည်းသောသမီး မအိတုံနှင့် အဖေတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခု၊ စားမည့်သောက်မည့်ပါးစပ်ပေါက်က နှစ်ပေါက်တည်းဆိုတော့ သိပ်ပူပင်စရာမလို။ ခုလိုမျိုး အိမ်ခန်းလည်းငှားရ၊ လပေးဖြင့် ထမင်းကျွေးရသည့်အလုပ်လည်းရဆိုတော့ အေးဆေးမှအေးဆေးပါပဲလား။

ဆရာလေးက ချက်စု၏အနာဂတ်အတွက်ဆိုကာ သူနှင့် သိကျွမ်းသော ပန်းတိမ်ဖိုတစ်ခု၌ လိုက်လံအပ်ပေးသည်။ ပညာသင်အဖြစ်နှင့် နေ့စဉ် ပန်းတိမ်ဖိုသို့သွားရသည်။ ဆရာလေးကတော့ ကျောင်းစာသင်ချိန်နီးလျှင် ကျောင်းသို့သွားသည်။ ညနေကျတော့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပြန်ဆိုသည်။ အပျိုကြီးက သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် စားဖို့သောက်ဖို့အတွက် စီစဉ်ထားပေးသည်။

အားလုံးသည် စိတ်ချမ်းသာဖွယ်တွေ့ချည်။

ရက်တွေ့လတွေ့ ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ ဆရာလေးကိုကြည့်သာတော့ မသိ။ ချက်စုပင်လျှင် သည်မြို့နယ်ကလေးမှာ နေရထိုင်ရတာ ပျော်လာသလိုရှိသည်။

ပန်းတိမ်ပညာကို အတော်အတန် တတ်မြောက်လာတော့ ပိုင်ရှင်က လက်ခပေးသည်။ သည်တော့ သူ့ခွန်သူ့အားနှင့် ရရှိလာသည့်ငွေကြေးအတွက် ချက်စု ပျော်ပါသည်။ သူ့လခထုတ်သောနေ့တွင် ဆရာလေးအတွက်ရည်စူးကာ လုံချည်တစ်ထည် ဝယ်၍ ကန်တော့လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်၊ မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့ ငါ့မှာ ဝတ်စရာရှိတယ် ချက်စုရ၊ ငါ့ကို ကန်တော့မယ့်အစား မင်းအဘနဲ့ အမေတို့ကို ကန်တော့လိုက်ပါ”

“ဆရာလေးရယ် ... ကျွန်တော် အဘနဲ့အမေတို့ကို လဲ ကန်တော့မှာပါ။ ဆရာလေးဟာလဲ ကျွန်တော့်ရဲ့မိဘ နဲ့မခြား ကျေးဇူးရှိတာမို့ ကန်တော့ရတာပါ”

ထိုသို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် စကားအချီအချ ပြောဆို နေစဉ် ခေါင်းရင်းခန်းဘက်ဆီမှ အပျိုကြီးမအိတုံက သူတို့ဆီ ကူးလာသည်။

“ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ” အပျိုကြီးပီပီ စပ်စပ်စုစုနိုင်လှပါဘိ။

“ကျွန်တော်က ဆရာလေးကို ပထမဦးဆုံးရလာတဲ့ လခထဲက လုံချည်ဝယ်ပြီးကန်တော့တာ လက်မခံဘူး လုပ်နေတယ် အပျိုကြီးရ၊ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်မို့ ကန် တော့တာပဲဟာ။ အဲဒါ ဝင်ပြောပေးပါဦး အပျိုကြီးရယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ... ဆရာလေးရယ်၊ ဆရာလေးရဲ့ မေတ္တာစေတနာတွေက ချက်စူအပေါ်မှာ အများကြီးကျ ရောက်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ... သည်ကလေးရဲ့ သိတတ်မှု၊ ကျေးဇူးတရားအပေါ် နားလည်မှုအတွက် အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ လက်သင့်ခံလိုက်ပါ ဆရာလေး ရယ် ...”

အပျိုကြီးမအိတုံ၏ အကျိုးသင့်၊ အကြောင်းသင့် ပြောဆို နိုင်မှုကြောင့်လားတော့ မသိ။

“ဒီတစ်ခါတော့ လက်ခံလိုက်မယ် ... ချက်စူ၊ နောက် အဲသလိုမလုပ်ရဘူး မင်းရတဲ့ငွေကြေးတွေကို စု၊ ပြီးတော့ မိဘတွေကို ကန်တော့၊ ဟုတ်ပလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာလေးရယ်”

သည်တော့မှ ချက်စူ ဘဝင်ကျသွားသည်။ အပျိုကြီး အပေါ်၌ ကျေးဇူးတင်မိသွား၏။

“ကိုင်း ... ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် မနက်ဖြန် ဘာ ဟင်းတွေစားချင်ကြသလဲ”

ပြောတော့သာ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်၊ တကယ့်၊ တကယ် ကျတော့ အပျိုကြီး၏မျက်လုံးများက ရပ်ရည်ခံညားတည်ကြည်လှ စွာသော ဆရာလေးအပေါ် လွှမ်းခြုံကျရောက်နေသည်ကို ချက်စူ မသိဘဲနေမှာတဲလား။ ဟော ... ကြည့်၊ ပြောရင်း၊ ပြောရင်းက အမူပိုလာသလိုရှိသည်။

“ပြောလေ ... ဆရာလေး။ ဆရာလေး ဘာစားချင် သလဲ”

“ချက်ချင်တာသာချက်ပါ ... မအိတုံရယ်၊ မအိတုံရဲ့ လက်ရာက ဘာပဲချက်ချက် စားလို့ကောင်းပါတယ်”

“ကောင်းတာလဲကောင်းတာပေါ့၊ အိတုံက ဆရာ လေးကို အထူးစပါယ်ရှယ် ချက်ကျွေးချင်လို့ပါ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ချက်စူ၊ ကိုင်း ... မင်းတုန်းက အစ်မကြီး ကူပြောပေးရတယ်၊ ခု အစ်မကြီးကျတော့လဲ မင်း ကူပြော ပေးဦး”

စကားကြောကလည်း ခပ်ရှည်ရှည်။

မြားဦးက ချက်စူထံ လှည့်လာသည်။ သည်တော့လည်း ချက်စူ လက်ခနဲ ခေါင်းထဲဝင်လာသည်အတိုင်း ပြောချလိုက်သည်။

“ဆရာလေးကြိုက်တာကို အပျိုကြီးက စီစဉ်ပေးမှာလား”

“ဟဲ့ ... စီစဉ်ပေးမှာပေါ့ဟဲ့၊ တကယ့်ကို စေတနာအပြည့်နဲ့ပေါ့”

“ဒါဆို ... ဆရာလေးကြိုက်တာကို မနက်ဖြန်လုပ်ပေးပေတော့ ...”

“ဘာများလဲ ... ချက်စု”

“ဖားကင်”

“ဟယ် ... သေနာလေးချက်စု”

အပျိုကြီးများမှာ ရဲတက်သွားပြီး ခပ်ရှက်ရှက်နှင့်တစ်ဖက်ခန်းသို့ ပြန်ကူးသွားလေ၏။ အပျိုကြီးရှက်သွားသလို ဆရာလေးမှာလည်း မျက်နှာခပ်ပူပူအနေအထား။

“ဟာကွာ ... ချက်စုကလဲ”

“လုပ်မနေနဲ့ ... ဆရာလေး၊ အပျိုကြီးရဲ့အရိပ်အကဲကိုကြည့်ရတာ ဆရာလေးအပေါ် ကျနေတဲ့ပုံခင်ဗျ၊ ဆရာလေးလဲ သာရွေ့ယိုင်ဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်နော်”

“မဟုတ်တာကွာ ... ငါ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှမရှိပါဘူး၊ သွေးရိုးသားရိုးလိုပါပဲ”

“ဆရာလေးက ရိုးပေမယ့် အပျိုကြီးစိတ်ထဲတော့ မရိုးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တောင် အကဲခတ်တတ်တယ်”

“ကိုင်း ... သွားကွာ ... သွား၊ မင်းလုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ ငါလဲ အိမ်စာတွေ အမှတ်ခြစ်စရာရှိသေးတယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ...”

ဆရာလေးက ပညာရှိဆန်ဆန် နှင်ထုတ်သည်။

သည်တော့လည်း ပြုံးဖြဲဖြဲ တိုင်ကီထဲရေဖြည့်ရန် ချက်စုအိမ်ပေါ်မှဆင်းလိုက်လေသည်။

တိတိမှ မဲလီပင်က မဲလီဖူးတွေ ဆေးပေါင်းခမှာ၊ အဲဒီ
အချိန် အပင်ပေါ်တက်ခူးပေးဦးနော် ... ချက်စူ”

“စိတ်ချပါ ... အပျိုကြီးရာ”

အဲသည်ညက အပျိုကြီး၏ဖခင် အဘိုးကြီးမှာ ဝတ်အသင်း
တစ်ဖွဲ့က လာရောက်ခေါ်ငင်သဖြင့် ဝတ်တက်ရန် အဖွဲ့နှင့်လိုက်ပါ
သွားသည်။ သည်တော့ သည်အိမ်ကြီးမှာ ဆရာလေးကိုကြည့်သော
အပျိုကြီးမအိတ်နှင့် ချက်စူတို့သာ ကျန်ရစ်သည်။

ချက်စူက ဆရာလေး စာကြည့်တိုက်မှယူလာသည့် ဂျာနယ်
တွေကို လှန်လှောဖတ်ရှုနေစဉ် အပျိုကြီးနှင့် ဆရာလေးတို့ စကား
တွေ ဖောင်ဖွဲ့နေကြသည်။

အမှန်မတော့ 'မြင်းကမလှုပ် ခုံကလှုပ်'ဆိုသည့်သဘော
အတိုင်းပင် အပျိုကြီးကပဲ စကားမရှိစကားရှာကာ အမေးအဖြူ
တွေပြုနေသည်။ ပြီးတော့လည်း ရယ်စရာမဟုတ်သည်ကို ရယ်
စရာလုပ်ရင်း ခိုးခိုးခစ်ခစ်နှင့်။ သည်ကတည်းက မအိတ်အပေါ်
အပျိုကြီးနောက်ပိုးအဖြစ် ချက်စူ သဘောပေါက်ထားလိုက်တော့
သည်။ အတင်းကာရော ဆရာလေးအပေါ် ရင်းနှီးမှုရယူလျက်
သူမ၏နှလုံးသားကန်အတွင်းသို့ ဆရာလေး၏ မေတ္တာရေစင်များ
မဝင်ဝင်အောင် ခပ်ထည့်နေသည့်အလား။ ဆရာလေးကတော့
အပျိုကြီးလောက် အကဲမပါ။ ချက်စူရှိနေသည့်အတွက် သမာဓိတွေ
ထိန်းထားလေသလား။ သို့မဟုတ်ဘဲ ဝက်ခြံသဖွယ် ခြေမြန်လက်
မြန်ရှိပါက အပျိုကြီးအဖို့ မရရှိနိုင်မကယ်နိုင် ဇက်ပိုးတွေနှင့်ပေရော့
မည်ဟူ၍လည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ စဉ်းစားမိသေးသည်။

ကောင်းကင်မှာတော့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၊ ညဖို့
လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာနေသည်။

တန်ဆောင်မုန်းလမှာ ဆရာလေးတို့ကျောင်းက သုံးရက်
တိတိ ဆက်ပိတ်သည်။ သည်တော့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အိမ်
မှာပဲ မြနေကြလေသည်။

“ဆရာလေးတို့ကို ဒီညမှာ မဲလီဖူးသုပ်ကျွေးမယ်၊
စောစောစီးစီး အိပ်ရာမဝင်ကြနဲ့ဦးနော် ...”

လာပြန်ပြီကော ... စကားကြောရှည်သည့် အပျိုကြီး။
သို့ပေမယ့် အစားကောင်းအသောက်ကောင်း စားရဦးမည်

မို့ ချက်စူအဖို့တော့ ခပ်ကြိုက်ကြိုက်။

“အသုပ်သုပ်ဖို့ ပစ္စည်းတွေ၊ အဆာပလာတွေက
မနက်ကတည်းက ဝယ်ခြမ်းပြီးသား။ ဒီည ဆယ်နှစ်နာရီ

လက်ရှိအနေအထားမှာတော့ ဆရာလေးနှင့် အပျိုကြီးတို့ သည် ပြေးသူနှင့်လိုက်သူသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ဆရာလေးက ပြေး၍ အပျိုကြီးက လိုက်သည်။ ဆရာလေးအဖို့ အပြေးကောင်းကောင်း ပြေးတတ်ပါမှ။ သို့မဟုတ်ဘဲ ပြေးလမ်းပေါ် ခေါက်ခနဲ ခြေချော်ကျပါက လိုက်သူအပျိုကြီးက စွေခနဲဖမ်းပွေ့လိုက်မှာ အသေအချာ။

‘ပုပ်လျှင်ပေါ် ဟုတ်လျှင်ကျော်’ ဆိုသည့်စကားရှိသည်။ ခုတစ်လော ချက်စုနှင့်ပေါင်းဖက်တွေ့လေသည် အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းအချို့ထံမှ အပျိုကြီးနှင့် ဆရာလေးတို့ ချဉ်သီးနှင့်ဆား၊ ပျားရည်နှင့်ထောပတ်၊ ပဒတ်စာနှင့် ငါးပိရည်၊ သပြေသီးမှည့်နှင့် ဝါဆိုသဖွယ် ဘာဂလိုလိုဖြစ်နေကြရောသလားဆိုသည့် တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုးစကားတွေ ကြားရလာသည်။ သည့်အတွက် သူလေးစားခင်တွယ်ရသည့် ဆရာလေးအား မမေးမဖြစ် မေးရပေတော့မည်။

“မဟုတ်တာဘဲ ... ချက်စုရာ၊ မင်းထင်တာတော့ တွေ၊ မင်းကြားလာရတာတွေဆိုတာ တစ်ခုမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအိမ်ထဲမှာ မင်းနဲ့ငါ မခွဲမခွာရှိနေကြတဲ့ဥစ္စာ၊ ငါ တစ်ခုခု လုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းကိုပြောမှာပေါ့၊ ငါ့ညီအရင်းလိုဖြစ်နေတဲ့မင်းကို တိုင်ပင်မှာပေါ့။”

ငါ မင်းကိုမလိမ်ပါဘူး၊ ငါ့စိတ်ထဲ အပျိုကြီးအပေါ် ဘယ်လိုမှစိတ်မယိုင်ပါဘူး။ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ငါ့အစ်မအပျိုကြီး မပြုံးကြည်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်၊ အေး ... မအိတုံက ငါ့ကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ငါ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်ဘူး။ သူ့စိတ်နဲ့သူ့ကိုယ်ပဲ မဟုတ်လား။ သူ့ဘာသာသူ အနေအထိုင်မဟုတ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က သို့လောသို့လော ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဖြစ်နေတဲ့ သူပဲ နောက်ဆုံးအမောဆိုသွားကြမှာ”

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း ကိုယ့်ဆရာလေးအပေါ် ကိုယ်အမှတ်ပေးမိပြန်သည်။ ဆရာလေးကသာ စကားစလိုက်၊ အပျိုကြီးတွေသာမဟုတ်၊ အပျိုလေးတွေ၊ တကယ်အချောအလှပဂေးတွေကပါ ဆရာလေးကို ပြန်ကြိုက်ကြမှာ သေချာသည်။ သည်တော့ ကိုယ့်ဆရာလေး၏စကားကိုပဲ ချက်စု ယုံစားထားလိုက်ပါတော့သည်။

တကယ်တော့ ဆရာလေးအပေါ် တစ်ဖက်သတ်စိတ်ယိုင်နေသော အပျိုကြီးမအိတုံသည် ပတ်ဝန်းကျင်က သူမနှင့်ဆရာလေးတို့ ဘာညာသာရကာဖြစ်နေပြီဟူ၍ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ရလေအောင် ပုံမှားရိုက်နေခြင်းသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ တစ်ဖန် အပျိုကြီးမအိတုံနှင့် ကိုယ့်ဆရာလေး၏ ရှုပန်သင်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လေတော့ ‘ဥဒေါင်းငှက်နှင့် လင်းတ’ ‘ရွှေသမင်နှင့် ခွေးဘီလူး’ ‘သျှောင်ပေစူးနှင့် ခေါင်းတုံးပြောင်’ လို့ အကွာကြီးကွာခြားနေသည်။

အပျိုကြီးမအိတုံက ဆင်ခန္ဓာဝက်ကိုယ်လုံး၊ မျက်ပေါက်
ကျဉ်းကျဉ်း၊ အရွယ်က ရင့်ရင့်။ သည်လိုအနေအထားမျိုးမို့ သီးချိန်
တန်လို့လည်း မသီးခဲ့ရ။ ပွင့်ချိန်တန်လို့လဲ မပွင့်ခဲ့ရသည့် သက်တမ်း
ရင့် သစ်တစ်ပင်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သည်သို့ ပုံနှိုင်းပုံနှိုင်းပြီးမှသာလျှင် ချက်စူအဖို့ သူ့ဆရာ
လေးအတွက် ရင်အေးသွားရတော့သည်။

နတ်တော်ချမ်းပြင်၊ ဆီးနှင်းရောယုက်၊ နှမ်းပုံပျက် ဟူ၍
မိုးလက်မှတ်စုတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ဆောင်းဟောမာန်
အခါဆန်းလေတော့ အချမ်းဒဏ်က ပြင်းလာသည်။ ဆောင်း
ကာလမို့ ညတာကလည်း ရှည်လျားလှပါဘိ။

အချိန်က ညဉ့်နက်နေပေပြီ။

သည်အချိန်မှပဲ ချက်စူ အိမ်ပြန်လာဖြစ်တော့သည်။

အကြောင်းက . . . ပန်းတိမ်ဖိုမှာ အော်ဒါတွေကျနေသည့်
အတွက် အချိန်ပိုအလုပ်ဆင်းနေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သည်
အတွက် ပန်းတိမ်ဖိုမှာပင် ထမင်းစားဖြစ်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့
ဆရာလေးကို မတွေ့။ အိပ်ကလည်းအိပ်ချင်နေပြီမို့ ဆရာလေး
ပြန်အလာကို ထိုင်စောင့်မနေတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲသို့ တန်းဝင်လိုက်
သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကိုတော့ စေ့ရုံသာစေ့ထားလိုက်သည်။

အိပ်ရာထဲဝင်တော့ ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်သေး။
အိပ်မပျော်သေးသည့်အတွက် စိတ်ကူးတွေက တောင်
ရောက်၊မြောက်ရောက်။

“ဟင် ... ဘာသံပါလိမ့်”

ရုတ်တရက် အသံအချို့က ချက်စုနားထဲဝင်လာသည်။
အသံက ဘယ်ကမှလာသည်မဟုတ်။ ထရီခြားနေသော တစ်ဖက်
ခန်းမှ အသံ။ အသံရှင်ကား အပျိုကြီးမအိတုံပါတည်။

“အို ... လွတ်ပါဦး ဆရာလေးရယ် ...

တကတည်း အများတကာရှေ့မှာကျတော့ တကယ့်
ကို ဝါတော်ရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကျနေတာပဲ။ ဟွန်း ... ခုကျ
တော့လဲ နွားသိုးကြီးပြတ်။ အို ... အမေ့ အဲလို အတင်း
ကာရောတော့မလုပ်နဲ့ ... ဆရာလေးရယ် အိတုံ မနေ
တတ်တော့ဘူး ... ဘူး ... အမေ့ ...”

ချက်စု ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားရသည်။

ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်လာရသည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှစကားသံက ချက်စုအတွက် မယုံနိုင်လောက်
စရာ အံ့အားသင့်စရာကောင်းလောက်သည့် အနေအထားတွေ
ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ချင်နေသောစိတ်တို့ ဘယ်ကိုများလွင့်ပျောက်
ထွက်ပြေးသွားလေသည်မသိ။

မျက်လုံးတွေ ကျယ်သည်ထက်ကျယ်လာတော့သည်။

အိပ်မရသော စိတ္တဇညကဖြင့် ချက်စု၏အတွေးထဲ၌ သို့
လောသို့လော ဖြစ်ရပြန်တော့သည်။ ဆရာလေးကား ... အပြော

တစ်မျိုး အလုပ်တစ်မျိုးပုဂ္ဂိုလ်ပါကလား။ ပါးစပ်က ဘုရား၊ ဘုရား
လက်ကတော့ ကားရားကားရား ဆိုသလိုမျိုးပါကလား။ ထိပ်တိုက်
တွေ့ဆုံပြီး မေးမြန်းကြည့်တော့ ...

“မဟုတ်တာဘဲ ... ချက်စုရယ်၊ မင်းထင်ထားတာ
တွေ၊ မင်းကြားလာရတာတွေဆိုတာ တစ်ခုမှမဟုတ်ပါဘူး”
တဲ့။

“ငါ့စိတ်ထဲ အပျိုကြီးအပေါ် ဘယ်လိုမှစိတ်မယိုင်ပါ
ဘူး”တဲ့။

“အေး ... မအိတုံက ငါ့ကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်
နေတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ငါ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး ...
သူ့စိတ်နဲ့သူ့ကိုယ်ပဲမဟုတ်လား။ သူ့ဘာသာသူ အနေ
အထိုင်မဟုတ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က သို့လော၊ သို့လော
ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ... ဖြစ်နေတဲ့သူပဲ နောက်ဆုံး
အမောဆို့သွားကြမှာ”တဲ့။

ခုတော့ဖြင့် ‘ရယ်ချင်လိုက်တာ’ ဖတ်ဖတ်မော့ ရင်ဘတ်
နောက်က ကျော’ဆိုသလို ဖြစ်နေပါပေါ့လား။ သည်လိုမျိုး အပြော
တစ်မျိုး အလုပ်တစ်မျိုးဖြစ်သည့် ဆရာလေးအပေါ်၌ ချက်စု နည်း
နည်းတော့တင်းသွားရသည်လေ။

ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့ခန်းဆီမှ ကျီခနဲ တံခါးတွန်းဖွင့်သံနှင့်
အတူ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လာသည့်ခြေသံကို ကြားရသည်။ ဒါ ...
ဆရာလေးခြေသံပဲဖြစ်မည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှာ နှစ်ပါးသွားလေး
ကခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်မည်။

ကိုင်း ... ဘာငြင်းချင်သေးသတုန်း။

“ဟေ့ကောင် ... ချက်စု အိပ်ပြီလားကွ၊ အရေးပေါ် အစည်းအဝေးခေါ်လို့ စည်းဝေးနေလိုက်တာ ကြာသွား တယ်ကွာ”

ဟွန်း ဟွန်း ... ချော်လဲရောထိုင်လုပ်တာများ ချက်စု မသိဘဲနေမှာတဲ့လား။ ဆင်သေကို ဘယ်မှာလာ၍ ဆိတ်ရေဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနိုင်မှာတဲ့နည်း။

ဟောဗျာ ... ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာတဲ့တုန်း။

တစ်ဖက်ခန်းမှအသံ။

“အိုး ... ဆရာလေးရယ်၊ ကြမ်းလိုက်တာ၊ လွတ် ပါဦး ... အိတ်အသက်ထွက်တော့မယ်၊ အသက်တောင် ဘယ်လိုရှု၊ ရမယ်မှန်းမသိတော့ဘူး။ ချစ်မယ်ချစ်တော့လဲ ဆရာလေးဟာက ကြောက်စရာကြီး ... အဟီး ...”

ဘယ်လိုတွေ့ကြည့်ရမှန်းမသိတော့။

ချက်စု အိပ်ရာမှအလှူအလဲထလိုက်သည်။ ဆရာလေးက အနားရောက်လာသည်။ အခြေအနေတွေက ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေသေးသည်မို့ ဆရာလေးအား ဘာမျှမပြောရန် အရိပ်အကဲ ပြလိုက်ရသည်။ ဆရာလေးမှာလည်း ဘာကိုဘယ်လိုနားလည် ရမှန်းမသိ၍ထင်၊ တကယ့်ကို ကြောင်စိစိ။

ထို့နောက် ဆရာလေးကိုလက်ကုတ်ကာ အပျိုကြီးအိပ်ခန်း နံဘေးမှ ထရံသာအပေါက်ကို အသာချွဲကာ နှစ်ယောက်သား ချောင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အဲဒီလောက်ကြီး ဖိမထားနဲ့လေ ... ဆရာလေးရဲ့၊ အိတ်အရိုးတွေ ကျိုးကြေသွားလိမ့်မယ်၊ အလဲလယ် ... အယ် ... သူ တော်တော်ကဲလာပြီနော်၊ အဟွန် ... အိတ် မနေတတ်တော့ဘူး။ နှိုး ... အယ် ... အယ်”

ချောင်းကြည့်မိသည့် ချက်စုနှင့် ဆရာလေးတို့နှစ်ဦးသား မျက်လုံးမျက်ဆန်များပြူးသွားကြကာ ရင်တွေလည်း တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာကြသည်။

ချက်စုအဖို့ စောစောက အတွေးဝင်လာမိသည့်အပေါ် အမှားကြီးမှားသွားပြီဖြစ်၏။ အပျိုကြီး၏အဖြစ်က အိပ်ရာခုတင် ပေါ်ဝယ် ကိုးရိုးကားယား။ အဝတ်အစားတွေကလည်း ဖိုးရိုးဖားဖား။ ခွခေါင်းအုံးကြီးက ပက်လက်ဖြစ်နေသော သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ရောက်နေ၏။ ထိုခွခေါင်းအုံးကြီးကိုပင် အပျိုကြီးသည် လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် ဖက်ထားရုံမက ခြေနှစ်ချောင်းပါ ချိတ်ထားလိုက်ပြန်သေး။

အမှန်တကယ် ကေန်စင်စစ် လက်တွေ့အဖြစ်ကား ...

အပျိုကြီးသည် ခွခေါင်းအုံးကြီးအား ဆရာလေးအမှတ်ဖြင့် ဖက်ထားချိတ်ထားပြီး သူမစိတ်ထဲရှိသမျှစကားလုံးတို့ကို အိပ်မက် မက်ရင်း ယောင်ယမ်းပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်၏။

ဪ ... အပျိုကြီးအိတ်၏ဝေဒနာကား ကုရာနတ္ထိ ဆေး မရှိတော့ပါကလားဟရီ ...

ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ...။

ချစ်မင်္ဂလာ

တကယ်တော့ သည်အရွယ်ရောက်ပါလျက် အပြီးမပေါက်
သေးဟုဆိုလျှင် ဆရာလေးကိုကြည်သာအတွက်တော့ ထူးပေ
ဆန်းပေ မျောက်တစ်ကောင်ဟု ဝိသေသပြုရပေလိမ့်မည်။

စင်စစ် ... လိုတာမရ ရတာမလို ဖြစ်နေခြင်းပင်။

အပျိုကြီးမအိတုံက ဆရာလေးကို နှစ်သက်မြတ်နိုး၏။

သို့ရာတွင် အပျိုကြီးမအိတုံ၏ မသိမသာ သိသိသာသာ

မေတ္တာတွေပေးဝေနေမှုအပေါ် ဆရာလေးက မခံယူချင်။

ဆရာလေးကိုကြည်သာ၊ ရင်ခုန်နေသည်က အပျိုကြီး

မအိတုံတို့ မျက်စောင်းထိုးအိမ်သို့ မကြာမတင်ကမှ ရောက်ရှိလာ

သော ဆယ်တန်းကျောင်းသူလေး ရှင်လဲ့ရည်ဆိုသည့် ဆယ့်ခြောက်

နှစ်အရွယ် အလှသူငယ်မလေးအပေါ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ရှင်လဲ့ရည်က

ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းတက်ပြီး ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေဖို့ရာအတွက်

ရန်ကုန်တွင်မဖြောင့် နယ်တွင် လာရောက်ဖြေဖို့ အချိန်မီပြောင်းရွှေ့ လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှင်လဲ့ရည်က ဆရာလေးတာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ တူမရင်းဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ကျောင်းလွတ်ချိန်မှာ ဆရာကြီးက စကားဆိုသည်။

“ဆရာကိုကြည်သာကို အကူအညီတောင်းစရာ ရှိတယ်”

“ဘာများတုန်းဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် ကူညီနိုင် တာရှိရင် ကူညီဖို့အဆင်သင့်ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ... ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တောင်းတဲ့ အကူအညီဆိုတာကလဲ ဆရာပေးနိုင်တဲ့အကူအညီပါ။ ကိစ္စက ဆရာတို့ထမင်းလခပေးစားပြီး ငှားနေတဲ့အိမ်ရဲ့ မျက်စောင်းထိုးအိမ်ဟာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး ဦးဝင်းမောင် ရဲ့အိမ်ပါ”

“ဪ... သိပြီ၊ ‘ရတနာကြမ်းခင်း သစ်ရောင်း ဝယ်ရေး’လုပ်နေတဲ့ ဦးလေးကြီးမဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့ ဆရာကိုကြည်သာရယ်၊ အစ်ကို ကြီးရဲ့သမီး ရှင်လဲ့ရည်ဆိုတာ ကျွန်တော့်တူမလေးပေါ့။ တူမလေးက ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေရမယ်လေ၊ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်တာ၊ ရန်ကုန်မှာလဲ ကျွန်တော့်အမျိုးတွေ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား။ အဲသည်မှာနေပြီးတက်တာ၊ အဲ- စာမေးပွဲဖြေတဲ့အခါကျရင် ရန်ကုန်မှာဖြေတာထက် နယ်မှာ

ဖြေတာက ပိုပြီးအခွင့်အရေးရတယ်ထင်နေသလား မသိ ပါဘူး။ ဒီနယ်မြေက စာစစ်ဌာနမှာ ပြန်လာပြီးဖြေမယ်တဲ့ ဗျာ ... ဒါကတော့ သူတို့အပိုင်းပေါ့လေ။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ စာမေးပွဲဖြေဆိုဖို့ လိုတဲ့ အချိန်ကလေးတွေမှာ ကျွန်တော့်တူမလေး အားနည်းတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာဘာသာကို ကူညီသင်ပြပေးစေချင်ပါတယ်။ သည့်အတွက် ... ဆရာလေးဘက်က လိုအပ်တာတွေကို ပြောပါ”

“ဟာ ... ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့် ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီးတို့ ကျွန်တော်တို့က တစ်ဦးကိစ္စကိုတစ်ဦး ကူညီ ရမယ့်သူတွေပါ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ... ဆရာကိုကြည်သာရယ်၊ ဆရာလေးက အီးမေဂျာနဲ့ဘွဲ့ရလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ (၁၀)တန်း တုန်းကလဲ အင်္ဂလိပ်စာဂုဏ်ထူးထွက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန် တော် သိထားပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးကိုဝင်းမောင်ကလဲ ဆရာ့ကို အကူအညီတောင်းခိုင်းပါတယ်”

သည်ရွှေသည်မျှ ပြောဆိုလာတော့လည်း နဂိုဓာတ်ခံ ကိုက သနားတတ်သော ဆရာလေးကိုကြည်သာအဖို့ ဆရာကြီး တောင်းဆိုသော အကူအညီအတွက် ပုတ်သင်ညိုကလေး ဖြစ်ရ သည်သာတည်း။

သည်မှာတင် ပျိုမျစ်နုနယ် လှသွေးကြွယ်၍ ရင်ဝယ်လှုပ်ရှား ချင်စရာကောင်းလှသော ရှင်လဲ့ရည်အမည်ရှိသည့် အလှနတ်မိမယ်

ကလေးကို ဆရာလေး တွေ့ဆုံပြီးသည့်သမယ တည်ငြိမ်လျက် ရှိသော ကန်ရေပြင်သည် သံယောဇဉ်တည်းဟူသော ခဲလုံးကလေး တစ်လုံးကျလေရာ ဝိုင်းစက်နေထွေးစွာဖြင့် လှိုင်းဂယက်အစုအဝေး ကလေးတွေ ဖြစ်ရပြန်လေတော့သတည်း။

သည်တော့ အပျိုကြီးမအိတုံက ဆရာလေးကို ကြိုက်၏။ ဆရာလေးက ဟင့်အင်။ ဆရာလေးက တပည့်မကလေး ရှင်လဲ့ရည် အပေါ် နှလုံးသားလှုပ်ရှား၏။ ဤ၌ ကလေးကို မုန့်ပေးကြိုက်သလို ဖြစ်မည်စိုး၍ သမာဓိပိုးပိုး၏။

ဆရာလေးကိုကြည့်သာ အမြီးပေါက်ပါပြီ။

သူ့နှလုံးသား၌ လှုပ်ရှားစပြုနေသောအချစ်အား ရှင်လဲ့ရည် ရိပ်စားမိစေချင်သည်။ သည်အရွယ်ကြီးနှင့် စာပေးရအောင်ကလည်း မဖြစ်။ ခက်သည်က သည်ကလေးမကို စာသင်ပေးရသော ဆရာ တစ်ဦး။ ဆရာနှင့် တပည့်မလေး၏ဆက်ဆံရေးသည် သမားရိုးကျ မဟုတ်ဘဲ ဆန်းဆန်းပြားပြား စခန်းသွားခဲ့လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကဲ့ရဲ့စရာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ သည်တော့လည်း သူမသိ ငါပိုး လုပ်ရပေသည်သာ။

ခါတိုင်း သီချင်းဆိုခဲ့သော ဆရာလေးတစ်ယောက် ခု တစ်လော သီခင်းလေးတအေးအေးနှင့်ဆိုတော့ ဆရာလေး၏ အရိပ်အကဲအား အမြဲလိုအကဲခတ်နေသည့် ချက်စုအဖို့ 'ငါ့ဆရာ လေးတော့ ရိုးမုရိုးရဲ့လားမသိဘူး'ဟု အတွေးဝင်နေမိလေ၏။

“သူ့ကိုမှချစ်မိနေပါတယ် xxx တွေ့နေမြင်နေကျမို့ ဖြေဖျောက်ဖို့လဲ မလွယ် xxx မျက်စိထဲ တဝဲလည် လည်

သူ့အလှ xxx ပင့်ကူမြှေးသဖွယ် ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်ထားလို့ ကိုယ့်ကိုကွယ် xxx စိုးမိုးနိုင်လွန်းတယ် xxx

ချစ်တဲ့စိတ်ကို xxx မြိုသိပ်ကာ ထားဖန်များ xxx စိတ်အားက ငယ်ငယ် xxx ဖော်ရွေလွန်းတဲ့ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ချစ်သူရယ် xxx မောင် xxx ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောတဲ့အခါမယ် xxx ငြိုငြင်မှာလားလို့ xxx စိုး xxx စိုးထိတ်မိတယ် xxx”

သီချင်းက ရိုးရိုးမဟုတ်။

အံ့ပုန်းချစ်ဖြင့် စိတ်ထဲခံစားနေရသည့် တကယ့်ခံစားချက် အပြည့်ရှိသည့် သီချင်း။

သည်တော့ ဆရာလေးတစ်ယောက် ရှေးရှေးကလိုမဟုတ် တော့ဘဲ အချစ်ဝေဒနာ ခံစားနေရလေပြီလား။

“ဆရာလေးတော့ မရိုးတော့ဘူးထင်တယ်နော်”

“ဟာ ... ချက်စုကလဲ၊ ငါက ဘာများဆန်းပြား နေလို့လဲ”

“တစ်ခါမှသီချင်းမညည်းဘူးတဲ့သူက သီချင်းတွေ ဘာတွေညည်းလို့၊ ဧကန္တ ... အပျိုကြီးမအိတုံကို မျက်စိ ကျနေပြီနဲ့တူတယ်”

“ဟာကွာ ... မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောရော့မယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဟုတ်နေပြီ၊ အပျိုကြီးကလဲ ဆရာ လေးကို မေတ္တာရှိတာ အသေအချာ၊ ဒါကြောင့် ည၊ည အိပ်တာတောင် အိပ်မက်တွေဘာတွေမက်ပြီး ယောင်၊ ယောင်နေတာ ဆရာလေးလဲ အကြားပဲမဟုတ်လား”

“အေး... အဲဒါကြောင့်ခက်နေတာပေါ့ကွ ချက်စူရ”

“မခက်ပါဘူး... ဆရာလေးရယ်၊ ဆရာလေး ဖွင့် ပြောရမှာခက်နေရင် ဆရာလေးကိုယ်စား အပျိုကြီးကို ကျွန်တော် ပြောပေးမှာပေါ့”

“ဟာ... ဟေ့ကောင်၊ တော်တော့... ‘စကား နောက် တရားပါ’ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ အပျိုကြီးက သူ့ ဘာသာသူ့ ငမ်းငမ်းတက်နေတာ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိ ဘူး၊ ကြာရှည် အဲဒီအိမ်မှာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ် ကွ...”

“ဆရာလေးကလဲဗျာ... ကိုယ်မကြိုက်ရင်လဲ အနေ သာကြီးပါ၊ ခုဟာ... ကျွန်တော်တို့ဆရာတပည့် နေရေး စားရေးက ဒီမှာပဲအဆင်ပြေနေတာမဟုတ်လား”

“ပြေတာတော့ပြေတာပေါ့ကွာ... ဒါပေမယ့် အပျို ကြီးရန်က ရှိတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ပြောင်းဖို့ရွှေ့ဖို့ စဉ်းစား နေတာ၊ ကြာရင် သူ့စက်ကွင်းက မလွတ်ဘဲ ကွဲခနဲဖြစ် သွားမှ အခက်ဖြစ်သွားမယ်”

“ဆရာလေးရယ်... ကျွန်တော်ကြားဖူးတာပြောရရင် လောကမှာ ကိုယ်ချစ်ရှာရင် ဒုက္ခတွေ့ရသတဲ့၊ သူ့ချစ်ကို ရရင် သုခနဲ့မွေ့ရသတဲ့၊ ခုကိစ္စမှာ ဆရာလေးအဖို့ သုခနဲ့ တွေ့ရတယ်လို့ မှတ်ထားလိုက်ပါ”

“သွားစမ်းပါကွာ... မင်းကလဲ၊ ငါ့ကို အချွန်နဲ့မ၊ နေ ပြန်ပါပြီ၊ မင်းနဲ့ငါက ဆရာတပည့်ဆိုလဲ ဟုတ်တယ်၊

ညီအစ်ကိုရင်းလိုလဲ ခင်မင်ကြတယ်ဆိုတော့ ဘာမှလျှို့ဝှက် ထားမနေတော့ပါဘူး၊ ငါ့စိတ်ဝင်စားနေတဲ့သူက တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ငါ အင်္ဂလိပ်စာ သွားသွားပြပေးနေတဲ့ ရှင်လဲ့ ရည်ဆိုတဲ့ ကလေးမကိုပဲ”

“ဪ... ကျွန်တော်တို့ဌားနေတဲ့အိမ်နဲ့ မျက်စောင်း ထိုးအိမ်က မိန်းကလေးမဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ဟာ... ဆရာလေးကလဲ၊ ကျွန်တော့်အရွယ်ဆိုရင် ခပ်ဟုတ်ဟုတ်၊ ခုတော့ နံပြီစုတ်ကို အမြောက်နဲ့ချိန်သလို ဖြစ်မနေဘူးလား၊ အဟားဟား...”

“တော်ကွာ... တော်... အချစ်မှာ အသက်အရွယ် ဆိုတာ အရေးမပါပါဘူးကွ၊ ရန်ခုန်သံချင်းတူဖို့ပဲ လိုတယ်၊ ဒါတွေ မင်းနားမလည်သေးပါဘူး... ချက်စူရယ်”

“ထားပါ... ဆရာလေးရယ်၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဆရာလေး စိတ်ချမ်းသာဖို့ရာ ဖြစ်လာပါစေလို့ ဆုတောင်း ပါတယ်”

“ပြည့်ပါစေကွာ... ပြည့်ပါစေ... ကလေးမလေး က တကယ့်ကျောက်ရိုင်းတုံးကလေးပဲကွ၊ ငါ့နှလုံးသား အထဲမှာလဲ သူ့မှသူ့ဖြစ်နေပြီ”

ဆရာလေးကို မြင်တွေ့ရသည်မှာ ဒိန်းဒလိန်းနတ် ဖမ်းစား ခံနေရသည့်အတိုင်း၊ အင်းလေ... မချစ်ဘူးတော့ အရှူးလို့ပါပဲဟာ။

ကျေးဇူးတောင်း

“ဒါထက် ... ကျွန်တော် ရွှေတစ်ပတ်မှာ ရွာကိုခဏ ပြန်ဦးမယ် ... ဆရာလေးရယ်၊ မရောက်တာကလဲ ကြာ၊ အဘနဲ့ အမေတို့ကို ကန်တော့ချင်တာလဲပါဆိုတော့ ခဏ ပြန်ဦးမယ်နော် ...”

“ပြန်ပေါ့ကွာ ... အဘတို့အနေနဲ့ မင်းကို လွမ်းနေ၊ အောက်မေ့နေကြမှာ အမှန်ပဲ၊ ခုဆို မင်းလဲ အသက်မွေးမှု အတတ်ပညာ တတ်နေပြီပဲ၊ ကိုယ့်ချွေးနဲ့စားနဲ့ရလာတဲ့ ငွေကြေးကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ပြန်ကန်တော့ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာလေး”

သို့ဖြင့် နောက်တစ်ပတ်အရောက်၌ ချက်စုတစ်ယောက် တမာတောရွာကလေးသို့ အလည်ပြန်သွားလေသတည်း။

တမာတောရွာကလေးမှာ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်သာ နေမည်ဆိုသော်လည်း တကယ့်တကယ်ကျ တစ်လနီးပါးခန့် ကြာ မြင့်သွားခဲ့၏။

ဒါကလည်း အမေက ဆွဲထား၍ဖြစ်သည်။

သည်တော့ အမေတို့စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် တစ်လခန့် နေဖြစ်သွားခဲ့၏။ အမေတို့က အလုပ်နှင့်အကိုင်နှင့်ဖြစ်လာသော ချက်စုအတွက် ဝမ်းသာနေကြသလို၊ မကောင်းမြစ်တာ ကောင်းရာ ညွှန်လတ်သည့် ဆရာလေးကိုကြည်သာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်နေ ကြသည်။

“ဟဲ့ ... ချက်စု”

“ဘာလဲ ... အမေရဲ့”

“ဒီတစ်ခါ ကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်ရင် တို့တမာတော
ရွာကို ပြန်လာလည်ပါဦးလို့ ပြောလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောလိုက်ပါ့မယ် အမေ၊ အင်း ...
ပြောမယ့်သာပြောရ ဆရာလေး ပြန်လာလည်တောင်မှ
လာဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာလေးက မိန်းမလိုချင်နေပြီ အမေရဲ့”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ တို့တမာတောမှာ အပျိုရွယ်၊
အပျိုလတ်၊ အပျိုကြီးတွေ ပေါ့မပေါ့၊ ဘယ်သူ့ကိုကြိုက်
သလဲ၊ အမေတို့ကိုယ်တိုင် တောင်းရမ်းပေးမှာပေါ့ ...
နှင့်ဆရာလေးကို ပြောလိုက်စမ်း”

“အမေတို့ပြောလဲ ဆရာလေးက ကျွန်တော်တို့တမာ
တောက မိန်းကလေးတွေကို ကြိုက်ဖို့ဝေးသေး၊ ဆရာ
လေးကြိုက်နေတာက (၁၀)တန်းဖြေမယ့်ကောင်မလေး
တစ်ယောက် ... အမေရဲ့”

“အင်းလေ ... ဖူးစာဖက်ဆိုတာကလဲ အဆန်းသား
ကလား”

အဘတို့ အမေတို့ကို ကန်တော့ပြီးလေတော့ တမာတော
ရွာကလေးကို ချက်စု ကျောခိုင်းခဲ့သည်။

ဆရာလေးရှိရာ၊ သူ့လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရမည့် ပန်းတိမ်ဖိုတည်
ရှိရာ မြို့နယ်ကလေးကို ပြန်ရောက်အသွားမှာတော့ ချက်စုအဖို့
အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ရာနှင့် တွေ့ကြုံရတော့၏။ ဘာကြောင့်ဆို ...

ဆရာလေးကိုကြည့်သာနှင့် အပျိုကြီးမအိတုံတို့ အာဝါဟဝိဝါဟ
ပြုကြတော့မည်ဆိုပါကလား။

ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့် ...

မှန်းထားတုန်းကတော့ အခြားတစ်ယောက်။ အမြောက်
နှင့်ချိန်ရွယ်ထားမိလေသည့် နံ့ပြီစုတ်။ ဟော ... ပစ်ကွင်းထဲဝင်
လာပြီး ခလုတ်ဖြုတ်လိုက်သည်က ဘယ်လိုမှထင်မှတ်မထားသည့်
ဆရာလေးကိုယ်တိုင်ကပင် မလွဲလွဲအောင် ရှောင်နေရသည့် အပျို
ကြီး၊ ခုတော့ ... ဆရာလေးနှင့် အပျိုကြီးတို့ ကျိန်းသေညားကြ
မည့် သတင်းစကားကြောင့် ချက်စု အံ့အားသင့်ရသည်။ သူ ပြန်
မရောက်လာခင် လေးငါးရက်လောက်အလိုကပင် ရပ်ကွက်ရှိ လူကြီး
သူမတွေနှင့်နားဖောက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ပွဲကလေးကို ကျင်းပသေး
သတဲ့။ သည်တော့ ဆရာလေး၏မင်္ဂလာသတင်းမှာ အသေချာကြီး
သေချာနေပါပကော။

“ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ ... ဆရာလေးရာ၊
ကျွန်တော်တော့ ရှင်းကိုမရှင်းတော့ဘူး၊ ထင်ထားတာက
တခြား၊ လက်တွေ့ဖြစ်လာတာက တစ်မျိုး၊ ကိုင်း ...
ပြောစမ်းပါဦး ဆရာလေးရယ် ...”

“ဟာကွာ ... ပြောမပြောချင်တော့ပါဘူး”

ချက်စု၏အမေးစကားကြောင့် ဆရာလေး ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်
နေသည်။ ကာယကံရှင်က မပြောချင်ပါဘူးဆိုလေ တစ်ဖက်သား
မှာ ပို၍သာ၍ သိချင်လေပင်။

“ဆရာလေးရယ် ... ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာလေးတို့ အကြားမှာ ဘယ်လိုမျိုးအကန့်တွေခြားနေလို့ မပြောချင်ရတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါ ... ဆရာလေးရဲ့”

“အေးကွာ ... ဒီလိုဆိုတော့လဲ မင်းသိအောင် ပြောရသေးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လို့ ငါပြောတာတွေကိုတော့ ဘယ်သူမှမသိစေချင်ဘူး၊ လူတွေသိသွားရင် ငါတော့ ရှက်လွန်းလို့ လဲသေမိမှာ အမှန်ပဲ”

“ဆရာလေး မသိစေချင်ရင် ဖုံးကွယ်ထားမှာပေါ့၊ ပြောမှာသာပြောပါ ... ဆရာလေးရယ်”

“အေးကွာ ... အမှန်မတော့ အပျိုကြီးမအိတုံကို နည်းနည်းကလေးမှ ငါ့ဘက်က စိတ်မဝင်စားမိတာ အမှန်ပဲ ...”

“အဲဒါ ... ကျွန်တော်လဲသိတယ်လေ”

“အေး ... မင်းသိတာက တစ်ပိုင်းပေါ့၊ လူ့စိတ်ဆိုတာမျိုးဟာ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လဲ အဆန်းသားကလား၊ အရင်တုန်းက လုံးဝစိတ်ကူးထဲမရှိပေမယ့် အပျိုကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတရားကြောင့် ငါ့နဲ့လုံးဝတော့ အကုန်လုံးစုပြုပြီး အပျိုကြီးကို ပေးအပ်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုပါတော့ ...”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ... အပျိုကြီးရဲ့ကျေးဇူးတရားကြောင့် ... ဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့ကွာ ... သိပ်သေချာတာပေါ့။”

တစ်နေ့ ... မင်းကလဲ မင်းရဲ့တမာတောရွာကို ပြန်သွားတဲ့အချိန်ပေါ့၊ အဲသည်နေ့က ကျောင်းပိတ်တယ်ကွ၊ ငါလဲ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ မနက်စာ စားသောက်အပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ခါးဆန့်ရင်း ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေတယ်။

အဲ ... ခေါင်းရင်းခန်းမှာ အပျိုကြီးမအိတုံက စက်ချုပ်နေတယ်၊ သူ့အဖေကြီး ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံဆောက်လုပ်ရေးအတွက်လာခေါ်လို့ လိုက်သွားတော့ ခေါင်းရင်းခန်းမှာ အပျိုကြီးတစ်ဦးတည်း၊ ငါ့အခန်းမှာလဲ မင်းမရှိတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း ...

အဲ ... အဲသလိုဖြစ်နေတုန်း ... စစ်ခနဲဆို ငါ့ချက်အောက်တစ်နေရာက မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲလာတယ်၊ တစ်ခါမှလဲ ဒီလိုမဖြစ်ဘူးတော့ အတော်ကြီးကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတယ်၊ ဆိုကြပါစို့ကွာ ... ချက်အောက်ကဥစ္စာဟာ ဝမ်းဗိုက်ထဲ အတင်းတိုးဝင်သလိုမျိုး ငါလဲ တအိအီးတအားအားနဲ့ ကုလားထိုင်ပေါ်က ဆင်းပြီး ကြမ်းပြင်မှာ လိမ့်နေတော့တာပဲ၊ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ကျလို့ပေါ့ ...

ငါ့အသံကြားလို့ထင်ပ မအိတုံကြီးဟာ အူယားဖားယားဆိုသလို ငါ့အခန်းပြေးလာတယ်၊ ငါ့လက်နှစ်ဖက်ရဲ့ ပကတိအနေအထားကို မြင်သွားတယ်၊ အဲဒီတော့ ... ‘မပူနဲ့ ဆရာလေး ... ဆရာလေး ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး’

အိတုံ အဲဒီရောဂါအကြောင်း နားလည်တယ်။ ချက်ချင်း ပျောက်သွားစေရမယ်' လို့ပြောပြီး သူ့အခန်းဘက် ပြန်ကူး သွားတယ်။ ငါ့မှာတော့ကွာ အသက်ဘယ်တော့ထွက်မလဲ လို့ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်နဲ့ ...

သိပ်မကြာဘူး မအိတုံ ပြန်ရောက်လာပြီး ဘာအမွှေး တွေမှန်းမသိပါဘူးကွာ။ မီးမြှိုက်ပြီး ငါ့ကိုရှုခိုင်းတယ်။ ငါလဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ရှုလိုက်တဲ့အခါ သေမတတ် ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာက ပြုန်းစားခိုင်းစားကြီးဆိုသလို ပြန် ကောင်းသွားတယ်ကွာ ...

တကယ်တော့ ငါ့အသက်ကို အရှက်နဲ့လဲပြီး မအိတုံ က ကယ်တင်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ တကယ်လဲ ငါ့အပေါ် ချစ်လို့ သူ့မို့လို့ကုပေးနိုင်ခဲ့တာ။ သည်ကျေးဇူးတရားက နည်းနည်းနော့နော့ဟုတ်မှာတဲ့လား။ ဒီကျေးဇူးတရားကို ငါ့အနေနဲ့ ပြန်ဆပ်ဖို့ရာ နည်းတစ်နည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါက တော့ မအိတုံနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ပဲ။ ဒါဆို သူ့ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားပြီ။ ငါနဲ့မင်းလဲ ထမင်းလခတို့၊ အိမ်လခတို့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရသွားပြီ။ ကဲ ... ဟုတ်တယ်မလား”

“ဒါဆို ဆရာလေးကြိတ်ပိုးနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ကော ...”

“လက်လျှော့လိုက်ပါပြီကွာ ... အသက်အရွယ်က ကွာလွန်းတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ချစ်ဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်

သက်လုံး အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်နေရမှာကွာ ခုတော့ သူ့ချစ်ဖြစ်တဲ့ အပျိုကြီးမအိတုံကိုပဲ ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ် လိုက်ပါပြီ”

ဆရာလေး၏အဖြစ်ကိုကြည့်လျက် ချက်စုအဖို့ ဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားရချေ၏။

ဪ ... အပျိုကြီးတို့ထားရှိသော မေတ္တာကလည်း အဆန်းမှအဆန်းပါပဲကလား။ ‘အချစ်ရေးအတွက်ဖြင့် အမွှေးတွေ ကုန်ကုန်’ဟု ဆိုရပါချိန်။

သည်နေ့ကား... ဆရာလေးကိုကြည်သာနှင့် အပျိုကြီး
မအိတုံတို့ ရှေးပရံပရက မနှေးကြဲဆခဲ့သည်အတိုင်း နှစ်ပြားဂဟေ
ဆက်ကာ စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်ကြသောနေ့ပေတည်း။

သည်အတွက် ကာယကံရှင် ဆရာလေးနှင့် မအိတုံတို့
တော့ မည်သို့နေကြလိမ့်မည်မသိ။ ချက်စုကတော့ အပျော်ကြီး
ပျော်နေသည်။ မနက်ဘက် ဧည့်ပရိသတ်တွေကိုညှိခံတော့ ချက်စု
ခမျာ သူ့ဆရာလေးကိုစွဲအတွက် လိုက်လံညှိခံရသည်မှာ ခွေး
တလုံးလုံးနှင့်၊ စားသောက်ဖို့ ကျွေးမွေးရေးအဖွဲ့နှင့်လည်း တရုန်းရုန်း။

ချက်စုတို့ဆရာတပည့် သည်မြို့သည်ဒေသကလေးမှာ
အနေကြာလာတော့လည်း ဒေသခံတွေနှင့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေလို
ဖြစ်လာကြသည်မှာ မဆန်းတော့။ ချက်စုအဖို့ သူနှင့်သက်တူရွယ်မျှ
ကာလသားတွေနှင့်လည်း တကယ့်ငယ်ပေါင်းကြီးဘက်သဖွယ် ရင်းနှီး

ခင်မင်နေကြပြီပင်။ ပန်းတိမ်ဖိုပိုင်ရှင် တရုတ်ကျင်ငွေကဆိုလျှင် ချက်စုကို အင်မတန်သဘောကျလျက်ရှိနေသည်။

“ချက်စုရေ ... မင်းဆရာလေးလဲ သူ့အိမ်ထောင်နဲ့ သူ ဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းက လူပျိုလူလွတ်၊ သည်တော့ .. သည်ရက်တွေမှာ အဲသည်အိမ်မှာ သွားမအိပ်နဲ့၊ ငါ့အိမ်မှာပဲ အိပ်၊ ငါ့အိမ်မှာပဲ စား၊ ဟုတ်ပလား၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်မှာပါ”

သည်လောက်တော့လည်း ချက်စု နားလည်သဘောပေါက် ပါသည်။ ချစ်ခင်စနိုးမောင်နှံအဖို့ သည်အချိန်သည်ကာလဆိုသည် ပတ်ဝန်းကျင်ဘေးပယောဂ ... အနှောင့်အယှက်တွေကင်းလေ၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်လေပင်။ သည်တော့လည်း မင်္ဂလာဆောင်သို့ လာ ရောက်ချိန်နှင့်သော သူ့အလုပ်ပိုင်ရှင် ပန်းတိမ်ဖိုဆရာကြီး ဦးကျင်ငွေ စီစဉ်သည်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လိုက်နာပါမည့်အကြောင်း အဖြေ ပေးခဲ့သည်။ ဆရာလေးကတော့ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ချက်စုရယ်၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့က ဘာမှ အားနာနေရမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကံတရားရဲ့အလှည့် အပြောင်းကြောင့် ငါ့မှာ တစ်အိုးတစ်အိမ် ဖြစ်သွားပေမယ့် ငါတို့နဲ့အတူနေလို့လဲ ရပါတယ်၊ ကြည်လဲကြည်ဖြူပါ တယ်၊ စားလဲစားပါ၊ နေလဲနေပါကွာ ... ဘာမှမဖြစ် ပါဘူး”

“ဆရာလေးဆီက ဒီစကားကြားရတာ အတိုင်းထက် အလွန် ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ...

ဒီတစ်ပတ်နှစ်ပတ်တော့ ကျွန်တော် ဦးကျင်ငွေတို့ပန်းတိမ် ဖိုမှာ စတည်းချဦးမယ်၊ ဟိုကလဲ လိုလိုလားလား ခေါ်နေ လို့ပါနော် ... ဆရာလေး”

“ဒါဆိုလဲ ရပါတယ် ချက်စုရယ်၊ တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလို ဒီကာလသားတွေကိုပြုစုဖို့ မင်းပဲ တာဝန်ပေး လိုက်မယ်၊ လိုအပ်တာတွေ ကျေနပ်အောင်ဖြည့်ဆည်းပေး လိုက်ပါ”

“စိတ်ချ ... ဆရာလေး၊ ဒီကောင်တွေ ဒီည ပျော် သွားကြမှာ မြင်ယောင်သေး ...”

ဆရာလေးက ကာလသားအဖွဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးချက်ပြုတ် စားသောက်ကြဖို့ ချက်စုလက်ထဲ ငွေထည့်ကာ တာဝန်ပေးလိုက် သည်။ သည်တော့လည်း ချက်စုအပါအဝင် ကာလသားတစ်သိုက် ကိုအညာသား၏ ချက်အရက်ဆိုင်သို့သွားကာ ကြက်သားဘူးသီ ကာလသားဟင်းနှင့် တပျော်တပါး ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြသည် စားလို့လည်းကောင်း၊ သောက်လို့ကလည်း ကောင်းလေသည်နှင့် အမျှ အားလုံးပင် ခပ်တွေ့တွေ့ဖြစ်နေကြတော့သည်။

“ဗျို ... ကိုချက်စုကြီး”

“ဘာများတုန်း ... မိုးကြိုးရဲ့ ထပ်သောက်ချင်သေး လို့လား၊ လိုရင်ထပ်မှာလေကွာ ... ဆရာလေးက အပြည့် အစုံ လုပ်ပေးထားတာကွ”

“အဲဒါပြောမလို့မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီည ကျွန်တော်တို့ ဆရာလေးအိမ်ကို တိတ်တိတ်ကလေး သွားချောင်းရောင် ကောင်းမလားလို့”

“ဟာကွာ... မကောင်းပါဘူး သူတစ်ပါးကိုအနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေပါမယ်”

“အဲဒါခက်တာပေါ့... ကိုချက်စုရဲ့ အရသာတွေ အမျိုးမျိုးရှိကြတဲ့အထဲမှာ ဒီလိုမျိုး ညားခါစလင်မယား အတွဲကို ချောင်းကြည့်ရတဲ့အရသာဟာ ဘယ်အရာနဲ့မှ မတူဘူးဗျာ၊ ဟုတ်တယ်နော်... မောင်ထိုက်”

“သေချာတာပေါ့... မိုးကြိုးရာ၊ တစ်လောကမဟ်လာ ဆောင်သွားတဲ့ ကြက်ကုလားဘိုင်ကြီးနဲ့ အမိနာတို့ကို ချောင်းကြည့်ရတာများ... အားလား... မပြောပါနဲ့ တော့ကွာ...”

“မင်းတို့ဘာသာမင်းတို့ ချောင်ချင်ချောင်းပေါ့ကွာ၊ ငါတော့ မလိုက်တော့ဘူး... တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းနေလို့ ပန်းတိမ်ဖိုကို ပြန်ပြီးအိပ်တော့မယ်”

“သဘောပါပဲဗျာ... သဘောပါပဲ”

ကာလသားမိုးကြိုးတို့၏အဖွဲ့၌ ချက်စုမလိုက်ပါတော့ဘဲ စောစောစီးစီး ကိုအညာသားဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ လိုရမည်ရ မိုးကြိုးတို့သောက်ချင်သောက်နိုင်အောင် ချက်အရက်နှစ်လုံးဖိုး ပိုက်ဆံကိုပင် ပေးထားခဲ့သေး၏။

ချက်စုပြန်သွားတော့ မိုးကြိုး၊ မောင်ထိုက်၊ ပေါက်ကြီးနှင့် ကြက်တောတို့ထပ်ဖြူကြပြီး ယနေ့ညအစီအစဉ်တို့ကို တီးတိုးတီးတိုး တိုင်ပင်နေကြသည်။

သို့ဖြင့် ရဲစခန်းမှ သံချောင်းခေါက်သံ (၁၁)ချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ကောင်းကင်မှာတော့ (၁၀)ရက်လကလေး သည် လရောင်အတန်အသင့်ကို သွန်းလောင်းလျက်ရှိသည်။

“ကိုင်းဟေ့... အခါတော့ကျပြီ၊ သွားကြစို့... ဟိုရောက်ရင် ခြေသံတွေလုပ်လေ့စေနော်”

“မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြမနေစမ်းပါနဲ့ မိုးကြိုးရာ၊ လင်းတလောက်ကတော့ ငှက်တိုင်းလှပါတယ်၊ မင်းလိုပဲ အတွေ့အကြုံရှိကြတဲ့သူချည်းပါ”

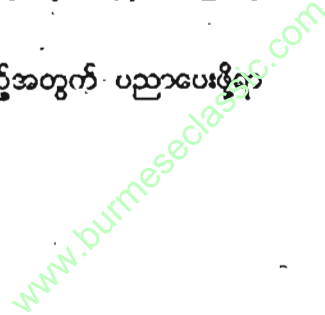
အားလုံး တညီတညွတ်တည်းဆိုသလို ချက်အရက်ဆိုင်မှ ထလိုက်ကြသည်။ မိုးကြိုးတို့လေးယောက်သား အမှောင်ရိပ်ကို အားပြုလျက် သည်မနက်ကတင် မဟ်လာဆောင်အခမ်းအနား ကျင်းပသွားခဲ့ရာ ဆရာလေးတို့အိမ်ဂေဟာသို့ ဦးတည်လိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့ကို သတိပေးရဦးမယ်”

“ဘာများတုန်း... မိုးကြိုးရ”

“ဟိုရောက်ရင် တို့များအထူးသတိပြုရမှာက အပျိုကြီး၊ အဲ... ဒီညတော့ အဲဒီရာထူးကို စွန့်လွှတ်ရတော့မယ့် မအိတ်ရဲ့အဖေကြီးကိုပဲ၊ အဘိုးကြီးက လူကသာ ခပ်ပိန်ပိန်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကတော့ မာမာပဲကွာ... မင်းတို့ ငါတို့ ပုံစံမကျရင် ထွက်လိုက်ချင်လိုက်နေမှာ၊ ပြောလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး”

“မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ... သည်အတွက် ပညာပေးဖို့ရာ နည်းလမ်းတွေရှိပါတယ်”

ကြက်တောက သူ့အကြံအစည်နှင့်သူ့မို့ ဘာမျှမပူပင်ဘို့ အရေး ပြောလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးတို့အိမ်ကား... သုံးပင်နှစ်ခန်း၊ ယှဉ်ခင်း၊ ထရံကား၊ သွပ်မိုးဖြစ်ပြီး အိမ်ပြင်ကလေးဖြစ်သည်။ အနည်း ငယ်ပြင့်သည်မို့ အဆင်းအတက်ပြုနိုင်ရန် သုံးထပ်ရှိသောသစ်သား လှေကားထစ်အား အရှင်လုပ်ထားသည်။

မိုးကြိုး၊ မောင်ထိုက်၊ ပေါက်ကြီးတို့ အိမ်ခြေရင်းခန်းရှိ ထရံခန်းသားသို့ ခြေသံလုံလုံဖြင့် ချဉ်းကပ်လိုက်ကြချိန်ဝယ် ကြက်တော သည် အိမ်ရှေ့အဆင်းအတက်လှေကားကို မ၊ယူ၍နေရာရွှေ့ထား လိုက်သည်။

“ရှိုး...”

မိုးကြိုးတို့အားလုံး နေရာကောင်းကို ရွေးချယ်လိုက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့အတွက် ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာမပေးခဲ့။ ဘာကြောင့်ဆို ဆရာလေးကိုကြည်သာနှင့် မအိတုံတို့ ရွှေ့လည်တွဲကြ သည် ခြေရင်းခန်းသည် မှောင်မည်းလျက်ရှိ၏။ အိမ်ခေါင်းရင်း ခန်း၏ ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်မှာတော့ ဆရာလေး၏ယောက္ခမ အဘိုးကြီးသည် အိမ်မနေဘဲ မီးမှန်အိမ်အောက်၌ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခဲကာ မိုန်းနေလေသည်။

ပွဲကြီးပွဲကောင်းကြည့်ရမည်အထင်နှင့် မိုးကြိုးတို့ အားခဲ ထားလေသမျှ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်ကား မကိုက်လေပြီ။

ခြေရင်းခန်းမှာတော့ မည်သည့်လှုပ်ရှားသံမှ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ သည့်အတွက် ငြိမ်သက်ခြင်းဖြင့် မကြုံကြိုက်လိုသော ကာလသားရွှေ့ပိအဖွဲ့သည် တစ် နှစ် သုံး ဟု ရေရွတ်လျက် ...

“ဟား ဟား ဟား ... ဟီး ဟီး ဟီး ...”
ဟု အသံပေးပြီး ရှုံးနိမ့်စွာထွက်လာသည့်အခိုက်ဝယ် အိပ် မပျော်သေးသော အဘိုးကြီးလည်း ကုလားထိုင်မှငေါက်ခနဲထလျက်

“ဟေ့ ... ဘယ်က တေလေဂျပိုးတွေလဲဟေ့ ... အချိန်မတော် သူများခြံထဲ ကျူးကျူးကျော်ကျော် ...”

ဟူ၍ ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။
ဤတွင် မိုးကြိုးတို့အုပ်စုထံမှ အသံများထွက်ပေါ်လာ၏။
“ဘိုင်စကုတ်လာကြည့်တာဗျို့ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဇာတ်ကားပြီးသွား တာ မကျေနပ်ဘူးဗျို့ ...”

“ဟီးဟီး ... ဟားဟား ...”

အဘိုးကြီး ဓာတ်ပေါက်သွားသည်ထင်၊ ခေါင်းရင်း၌ထောင် ထားသော ဝါးဆစ်တုတ်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ...

“ကာလနာတွေ ... သေပေတော့”

ဟုကြုံးဝါးကာ အိမ်ပေါ်မှအဆင်း ‘ဝုန်း’ခနဲအသံနှင့်အတူ
“အောင်မယ်လေးဗျ ...”

ဟူသည့် အသံကြီးပေါ်ထွက်လာသည်သကာလ၊ မိုးကြိုး တို့အုပ်စု၏ ပြေးလွှားသံများမှာ တဖုတ်ဖုတ်ပေါ်ထွက်လာပါလေ တော့သတည်း။

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးကြိုက်ပီစေ
မြို့မေတ္တာခံယူမယ့်
ထိုရွှေ့ထား

အချစ်ရေး ... အချစ်ရာ
ဝိညာဏ်က ကရိုက်ကြောင်မို့
ကျွမ်းစားစောင် ငိုကာချဲ့လျှင်ပြင်
ရယ်စရာကွယ် ကောင်ဘက်ကဲ့။

အရွယ်မတန် ပညာမာန်
အလှမာန် ဝန်မာန်နဲ့
ဟန်လုပ်ကာ မူရားများတယ်
ရှားတဲ့ မေပျို။

သက်တမ်းဆို လိုဘဝမှာတော့
ထန်းလျှက်ဆင်းသလို ချိုမြေ့နိုင်ဘူး
ရတာပညာ သူ မလို
လိုတာကို သူမရ
(တကယ်ပါ ...)
ပျိုကညာလို အမူမလှ။

အရွယ်ဟိုင်းလေမှ
နိတ်ဘွားတိုင်း ကိုယ်မပါတော့
လင်နိတ်ဆာ သောကကြီးလေရဲ့
ထပြီးရင်း ထသဗ္ဗ
ရွပြီးရင်း ရွသဟ
(အဲ ... ဟုတ်ပေါင်)
ခွတီးခွကျ။

မြို့မေ့ရှာမယူမယ်
ကိုရွှေတောသား